

BEYZA SÜRMEN

SÖNÜM BAŞLANGICI

Başarılı Profesör HAZEL ALVERS,
geçmişte yarım kalan bir bağın izini sürerken
kendini teknolojinin hüküm sürdüğü bir şehirde bulur.
Zamanın ötesinde varlığını sürdüren şehre
adım attığında, bilimin tüm kuralları yeniden yazılır.
Şehir, insanlığın sınırlarını zorlayan sistemlerle inşa edilmiştir.
Şehrin mimarı DENİZ ARAS; geçmişi kilit altında tutan,
geleceği ise kontrolle yöneten bir zihnin ta kendisidir.

Teknolojik savaşların gölgesinde, yapay zekânın
karar mekanizmalarını yönettiği bu şehirde zaman artık
aynı akmaz. Savaşlar değişmiştir, şehir nefes almaktadır
ve verilen kararlar yalnızca akli değil, kalbi de sınar.
Her adım yeni bir ihtimali, her seçim geri dönüşü olmayan
sonuçları doğurur. Hazel, bilimin cevaplayamadığı
sorularla yüzleşir ve uyum sağlamaya çalışırken,
Deniz geçmişin keskinliğine tutunur.

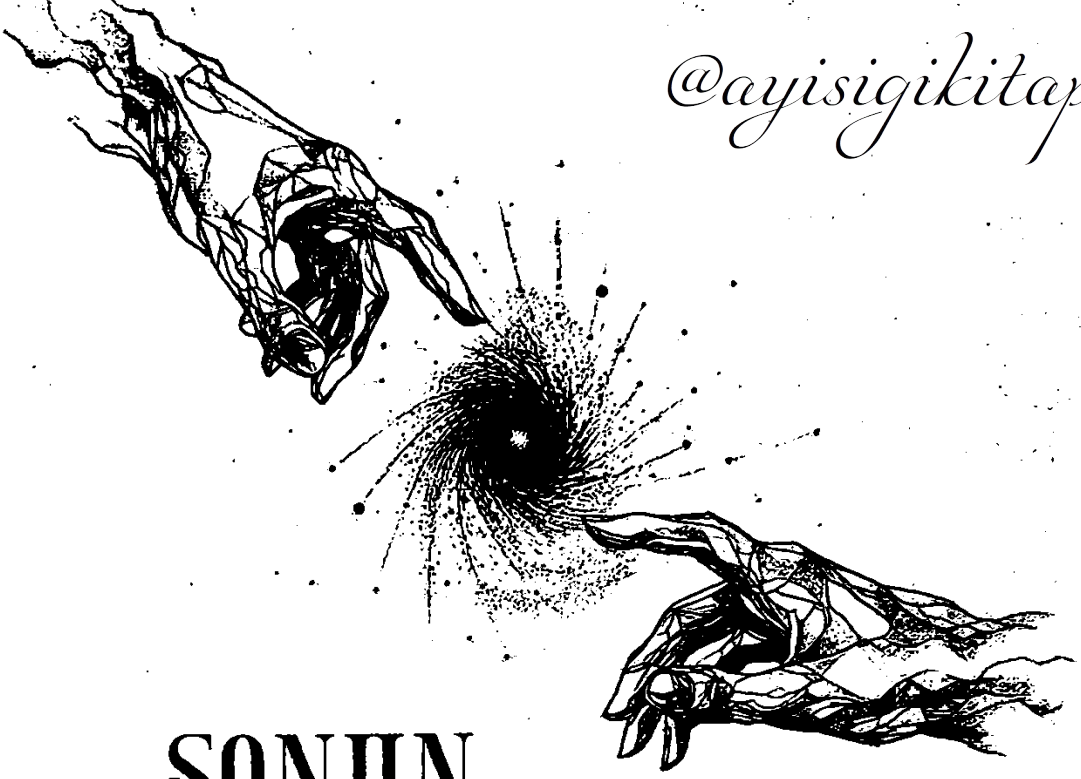

@ayisigikitap

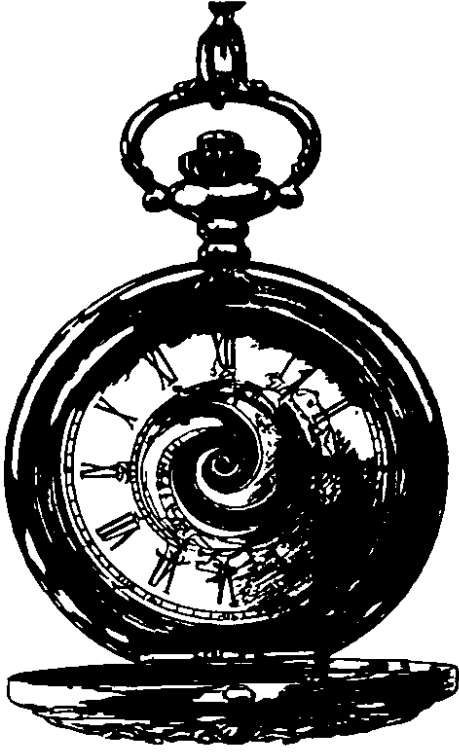
@ayisigikitap

SONUN BAŞLANGICI

BEYZA SÜRMEN

BAŞLANGIÇ

Savaş anında kimin yanında olduğun önemli değildir, kimin karşısında olduğundur önemli olan. Her savaşta en büyük kayıplara bu sebep olmuştur. Karşındakini tanımamak zaafıların bilmemeye neden olur ve zaafı seni kayba sürükler. Bu yüzden zaafı olan değil, zaaf kullanan olmalıdır kötüler çünkü onlar ancak böyle hükmederler.

Ses, yaşamın en keskin belirtisidir. İnsanlığın yaşamadığı yerde, öten bir kuş bile yaşamın kabul edilmesine neden olur. Yanan ateşin uğultusuyla rüzgârın fısıltısı da buna dahildir. Yaşam insan değildir, yaşam ses ve varlıklardır. Yaşam atan kalpten ibaret değildir; atan her zerredir. O zerre parçalandığında ve ses kesildiğinde varlık son bulur. Son-
dan bir başlangıç doğar.

Varlık son bulmadığı hâlde, son bulan bazı yerler vardı. O yerlerden biri yaşadığımız ülkeydi. Genç adam bu sonun yeni bir başlangıcına adım atıyordu fakat kabiliyetini bil-

mediğinden dolayı endişeliydi, biraz da korkuyordu. Nefes alışverişini dengeleyerek kendini dizginledi. Elindeki küpü zihnindeki hesaplarla sayamadığı kadar çok kez yaptığı gibi tek renge sabitledi. O anda karşısındaki kapı açıldı ve turkuaz gözleri doğrudan kapıya döndü. Aynı anda oynadığı küpünü de cebine attı.

Gelen adam onun neredeyse iki katı yaşındaydı; boy olarak yakın olsalar da genç adam beklediği adamdan daha uzundu. Saatlerdir beklediği kişi özenli bir takım elbise giymiş, kusursuz şekilde kravatıyla kol iğnelerini takmış ve yeni tıraş olmuş şekilde ağır adımlarla ona yaklaşıp tam önünde durdu. Babası bu adama saygı gösteriyordu, bu adamdan da saygı görüyordu ama hiçbir zaman onlara güvenmiyordu. Kendisi de karşısındaki adama güvenmiyordu ancak bunu bilmiyorlardı. Onlar da bu adama güvenmiyordu fakat genç adam bunu biliyordu.

“Hoş geldin, Deniz Aras.” Karşısındaki adam, görevinde henüz yeni olan Sanayi ve Teknoloji Bakanı Soner Akçam’dı. Başa geçmesiyle birlikte sanayi ve teknolojiye yeni bir soluk getireceğine herkes fazlasıyla inanıyordu. Deniz Aras’a göre de bu adam aldığı yetkilerden sonra ülke yönetiminde ciddi bir rol oynayacak, hatta değişime sebep olacaktı. Sadece ülke içinde değil, dışında da ilişkiler değişecekti. Silahlı savaşların yerini teknoloji savaşları alıyordu. Artık savaşlar silahlarla değil, zekâyla yapılıyordu.

Deniz Aras ona uzatılan ele baktı ve onu beklemeden, sımsıkı, güven verircesine sıkarken bakışlarıyla kararlılığını gösterdi. Daha önce bu adama telgraflar yollamış ama yanıt alamamıştı. Bu durum, ya söylediği şeylere inanmadıklarını ya da inanmak için ondan kanıt beklediklerini gösteriyordu.

“Hoş buldum, Soner Bey.” Bakan oturması için koltuğu işaret edince Deniz Aras tam karşısındaki deri koltuğa geçti ve kollarını yana doğru açarak rahat bir oturuş sergiledi.

“Bu görüşme için uzun zamandır uğraştığınızı duydum, babanızın kim olduğunu söyleseydiniz bu yeterli olurdu.”

Deniz Aras, babasının adını her yerde kullanmaktan hoşlanmıyordu. Onun sayesinde değil, kendi sayesinde yol almak ve başarıyla ulaşmak istiyordu.

Bakan, Deniz Aras’ın siyah saçlarına, önlüğüne, yakasındaki kartına ve cebine son anda attığı küpe baktı.

“Bunu son seçenek olarak düşündüm.”

Görevine yeni gelen bakandan önce o görevde olan adam ve yardımcıları daha önce babasıyla birlikte çalışmak istemiş, Deniz Aras’ın babası onlara güvenmediği için bu teklifi nazikçe reddetmişti.

“Başınız sağ olsun.”

“Teşekkürler.” Deniz Aras’ın babası herkes tarafından ölü sayılıyordu, teknik olarak yaşıyor da sayılmazdı. Yaşayıp yaşamadığından Deniz Aras da tam olarak emin değildi. Bundan emin olabilecek sadece bir kişi vardı, o kişi için de önce yapması gerekenler vardı.

“Parmaklarınız için de geçmiş olsun.” Bakan, Deniz Aras’ın babasından sonra yaptığı teknolojik bir deneyde ciddi hasar alan ve derisi parçalanan parmaklarına baktı. Kazadan sonra Deniz’in uyguladığı tedavi çoğu hasarı düzeltmeyi başarsa da birkaç parmağında hâlâ duyu kaybı vardı.

Aslında bu duyu kaybı koluna kadar uzanıyordu ama Deniz oradaki hasarı iyileştirmişti. Parmaklarının üzerinden geçen eldiveni andıran, derisinin üzerine oturan bir

protez parmak sistemi oluşturmuştu. Elinin üzerinde takılı olan parmaklarıyla bağlantılı eldivenine baktı; beynindeki nöronlar harekete geçtiğinde parmaklar hareketlendi. Işıkları parlaktı, göz alıyordu. Bir yandan da bu, Deniz Aras'ın teknolojisini ne kadar ilerlettiğini de göz önüne seriyor, karşısındaki adama bunu kanıtlıyordu. Tedaviyle iyileştiremediğı kayıpları teknolojinin gücüyle doldurmuştu.

Sözün ona bırakıldığını anladığında derin bir nefes alıp, “Konuşmak istediğiniz konuyu oldukça merak ediyorum açıkçası, duyduklarım inanılır şeyler değıldi çünkü,” dedi bakan. Deniz doğıruldu ve bakanın kahverengi gözlerine dikkatle baktı. Tüm merakını yazıya dökülmüş gibi okuyabiliyor, içten içe bu görüntüyle keyifleniyordu.

“Duyduğunuz şeyler gerçek, Soner Bey. Yasaklı bölgeyi istiyorum.”

Bakanın kaşları hayretle kalktı. “Teknoloji yarışmasında birinci olman ne yazık ki koca bir şehri alabileceğın anlamına gelmez, evlat.”

Deniz öfkesini içinde saklamayı başardı. “O gelmez ama soyadım ve bir kâğıt parçası gelebilir. Babamı anlaşmalı bir çalışan olarak istemiştiniz ancak o anlaşmayı reddetti. Ben de oğılu olarak size bir anlaşmayla geliyorum, kendi hazırladığım bir anlaşmayla.” Elini önlüğüne atıp kendi elleriyle hazırladığı sözleşmeyi ortalarındaki ahşap masaya bıraktı. Daha önce bakanın yardımcılarıyla da görüşme yapmıştı ama kimse Deniz'in anlattıklarına ya da gösterdiklerine dikkatle bakmamış, dinlememişti. Oysa şimdi onları inandırıp dikkatlerini çekecek bir teknolojiye sahipti. “Anlaşma şartlarını kabul ederseniz, size her yıl için üst düzey teknolojik silahlar tasarlayacağım. Bu sözleşmeye uymayan herkes

diğer tarafın gazabına uğramakta serbest ve her türlü yasal sorumluluktan muaf. Sözleşme maddeleri iki tarafın da gizliliğinin ihlal edilmeyeceği şekilde hazırlandı.”

“Bu sözleşmeyi sen mi hazırladın?” Bakan, öne eğilip kâğıdı alırken göz ucuyla Deniz’e baktı. Bu kadar genç bir adamın yaptıklarına saklayamadığı bir hayret ve hayranlık duyuyordu.

“Evet.” Deniz’in arkadaşları hâlâ liseyi okurken, Deniz birçok sınavdan tam puanla geçip o yaşta üniversiteyi bile okumayı başarmıştı. Akşamları babasının teknolojilerini geliştirmesine yardım ediyor, eğitimini evde de devam ettiriyordu. “Madde 1: Şehrin etrafı kurşun geçirmez ve kırılmaz buzlu bir camla çevrelenecek. Yüksekliği benim yeterli bulduğum yüksekliğe kadar çıkacak ve bunun için sizden maddi manevi hiçbir şey talep edilmeyecek. Hesaplamalarım göre uçakların yükselebileceği düzeyin çok daha üzerinde bitireceğim ama olur da uçakların yükselebileceği seviyede kalırsa bile hiçbir uçak güzergâhı şehrin üzerinden geçmeyecek, etrafından olacak.”

Bu konuşma gittikçe ilginçleşiyordu. Bakan, elindeki sözleşme maddelerini okurken bir yandan da Deniz’i dinliyor, sonunda beklediği ciddiyetle teklifini değerlendiriyordu.

“İçeride teknolojik çalışmalarımı yapacağım ama bunu nasıl ve ne yolla yaptığımı göstermek zorunda değilim. Bu benim çalışma alanım; kimsenin beni izlemesini, takip ya da kontrol etmesini istemiyorum.”

“Bunun için kül olmuş koca bir şehri istediğinin farkında mısın, evlat?”

Deniz gülümsedi. “Evet.”

Bakan bunun ne kadar zor bir karar olduğunun ama olum-

suz cevap veremeyecek kadar da etkilendiğinin farkındaydı.

“Teknolojimi geliştirebileceğim bir alanım olursa size yeni teknoloji silahlar üretmem de kolaylaşır.”

Bakan üst üste işittiklerinin ardından Deniz’e deliymiş gibi baksa da birazdan ikna olacağını bilmiyordu. Deniz doğru yolda olduğunu anladığında, yanında getirdiği bilgisayar çantasını açıp içinden özel bir şekilde kamufle edilmiş kutudaki çipi çıkardı ve tabletle birlikte ona uzattı.

“Tabii ki bunu karşılıksız istemiyorum. Daha önceki teklifimin ciddi olduğunu göstermek için tasarladım.” Bakan meraklı gözlerle Deniz’in uzattığı kutuyla tablete baktı.

“Bu çipi birinin ensesinden takıp içeriye yerleştirebilirseniz, onu size bağlı bir asker hâline getirebilirsiniz.” Tableti açtıktan sonra çalışmanın detaylarını pdf dosyasından göstermeye başladı. Işıklar tablet camından havaya süzülerek Deniz’in yüz hizasına geldi.

“Çip takıldıktan sonra bu çipi taşıyan kişinin kalbine ve beynine kökler uzanır, ardından damara sarılarak vücuduyla birleşir. Çip bir yıllık ömre sahip. Eğer çipin takıldığı kişi yeterince güçlüyse ve ilk bir yıl içinde çipi taşıyabilirse yarı robot olarak yaşamına devam eder. Tabii, sizden emir alan bir robot olarak.” Bakan gözlerini kısarak elindeki çipi alıp incelemeye başladı.

Tablette hazırlanmış görseller üç boyutlu olarak havada süzülüyor, mavi ışıkla görünüyordu. Deniz eliyle havada dönme işaret yaparak bir sonraki slayta geçti. “Ya çipin ömrü bittiğinde, takan kişi çipi çıkarmak istediğinde ne olacak?”

Deniz buruk bir şekilde tebessüm etti. “Sizin işinize yarayabilmesi için bu çiplerin tasarımı ömürlük ayarlandı, yani

ipsiz yaşayamaz. ıkardıktan sonra sadece on beş dakikası var, o süreçte yeni ip takılmazsa ölür.”

Deniz karşısındaki adamın kafa karışıklığını görebiliyordu. Bakan kurumuş dudaklarını yaladı. “nk kalbine de uzanıyor. Eğer ip yenilenirse bu kez de ölümsüz olur. Doğru mu anlıyorum?”

Deniz sözlerini başıyla doğruladı. Herkesin hayalini kurduğu ama icraatte oldurulamayan fıkri henüz yirmili yaşlarının başında gerçekleştirmişti. “Bunu güvendiğiniz bir askerinizde deneyip sonucu görebilirsiniz. Beynine uzanan kökler onu bir robot gibi geliştirecektir. Yapay zekâsıyla her şeyi en küçük detayına kadar inceleyip gizli olan her şeyi gün yüzüne çıkarabilir.”

“Takan kişinin beyninin robotik bir şekilde çalışacağını mı söylüyorsun?”

“Aynen yle söylüyorum. Eminim bunu takıp çalıştıracak bilgiye sahip uzmanlarınız vardır. Size lmsz olabilecek, sadık ve kontrol edilebilir askerler vaat ediyorum.” Sözünün sonlarında olduğu için yavaşça çantasını topladı ve tek omuzuna asıp önlüğünü düzelterek ayağa kalktı.

Konuşmanın başı ya da sonu yoktu, can damarı vardı ve damar patlamıştı. Bakanın gözlerindeki arzuyla hırısı görebiliyordu. Bu teklif, tüm servetini verse bile ona sunulamayacak bir teklifti ve o, servetinden bir gram bile azalmadan teklifi önünde inceliyordu. Hayranlığı, ne kadar içinde yaşıyor olsa da gözlerine yansıyor.

“Bu sadece size teknolojimi kanıtlamak için getirdiğim ufak bir icadımdı. Eğer bu anlaşmayı kabul eder ve şehrin tamamını yasal olarak bana devrederseniz size bu kadar küçük icatlarla teşekkür etmeyeceğim. Dış devletlere karşı

hem korunma hem saldırma alanında yüksek teknoloji tasarımlarımı sizlere takdim edecek, bu teknolojiyi anlaşıma boyu geçerli kılacağım. Bunu dışarıya duyurmak gibi bir isteğim de yok. Eğer orada çalışma olduğu duyulursa dış devletler öğrenmek, hatta çalışmalarıma çalmak için ellerinden geleni yapacaklardır.”

Bakan şaşkınlık içinde Deniz’i geçirmek için ayağa kalktığında Deniz elini uzattı. İlk geldiğinde Deniz’in ona yaptığı gibi, uzattığı eli tutup hayran bakışlarıyla avucunu sıktı. “Bırakalım orası yasaklı bölge olarak kalsın. Dışarının yasaklı bölgesi, içlerinin yıllar sonraki teknolojisi. Şehrin tüm haklarını üzerine istiyor ve çalışmalar için hiç para istemiyorsun.”

“Vereceğiniz parayla şehri satın almışım gibi de düşünebilirsiniz.” *Ailem ve soyu bir milyonerdi, para onların peçete yerine bile kullanacağı kadar çoktu çünkü parayı yersiz olan hiçbir şeyde kullanmıyorlardı. Neslimizin yarısı bilim insanıydı ve en büyük bilim insanı da babamdı.*

Görkem Aras.

“Şehri nasıl yönetmeyi düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Soramazsınız, biliyorsunuz ki bizim işimizde gizlilik her şeydir.” Deniz, mest olmuş bir şekilde onu dikkatle seyretmeye devam eden adamdan elini çekti. “Eğer sözleşmeyi imzalarsanız adresime gönderebilirsiniz. Kalan tüm detaylarla kendim ilgilenecek ve çalışma arkadaşlarıma bilgilerini size yollayacağım. Eğer kabul etmezseniz, projedeki tüm kod ve sistemler geçersiz kılınacak.”

Üzerini bir kez daha düzelttikten sonra bıraktığı tabletle çipe son kez göz attı. Kullanma talimatıyla birlikte tüm detaylar tabletin içinde yer alıyordu.

Bakan kapıyı açıp onu yolcu etmeden hemen önce, “Deniz,” diye seslendiğinde kapının eşiğinde durdu ve bedeniyle ona döndü. “Daha önce Görkem Bey’den daha iyi bir bilim insanı doğmaz demiştim. Beni yanılttığın için teşekkür ederim. Sözleşme imzalanırsa en geç çarşamba günü posta kutunda olacaktır.”

Deniz, duyduğu sözlerin içinde oluşturduğu duygu karmaşasına hazırlıksız yakalanırken kafasını teşekkür mahiyetinde eğdi ve arkasını dönüp korumalarla dolu olan koridordan çıktı. Merdivenlerden hızlı adımlarla inerken az önce duyduğu sözleri düşündü. Ona göre, babasına yetişmesine daha çok uzun bir yolu vardı ama başkaları onu çoktan babasının izinden giden bir bilim adamı olarak görmeye başlamıştı.

Tam bu zaman diliminde, girişteki kadın birilerine telefon ederken Deniz’e dönerek gülümsedi. Deniz yüzünde mimik oynatmadan başını çevirdi, o sırada telefon açıldı ve kapıdan çıkarken bir isim duydu. “Soner Bey Feza’yı görmek istiyor.”

Binadan dışarı adım attığında sesli bir nefes verip bir elini beline yerleştirdi. Beyaz, üstü açık, son tasarım ışıklarla dikkat çeken, normal araçlardan daha fazla yetenekleri olan araç tam önünde durduğunda daha fazla beklemeden binip çantasını yana bıraktı ve gaza yüklenerek kendi dairesine doğru sürmeye başladı. Babasına ait olan çalışma dairesine.

Aracın içinde hemen sağında mor bir ışık beliriverdi ve tasarladığı yapay zekâ olan Victoria görüldü. “Sonuç nedir, Deniz Bey?”

Deniz’in dudakları yukarı kıvrıldı. “Hazırlıklarını yap, Victoria, çarşamba günü şehre giriş yapıyoruz.”

@ayisigikitap

1. BÖLÜM

BİR ADIM ÖTEMDE

Bazı anlar olur ki siz onları ne yakalayabilirsiniz ne de kaçabilirsiniz. O anlar önünüzde olur ve sadece izlersiniz. Tıpkı bir kader ve yaşam çizgisi gibi. Alnımıza yazılmasa da bedenimizde izi olmasa da önümüzde hayatımızın bize ait çizgisi duruyor. Onu şimdilik göremeyebilirsiniz çünkü yüzyıllar sonrasına henüz gelmediniz.

Ve gelene dek, bu söylediklerime inanmayacaksınız. Çünkü inanmayanlar arasında ben de olacağım.

Sadece şu ana dek bize söylenen, bize gösterilen şeylere inanacağız. İyiyle kötüyü saptayamayacak; kimin insan olduğunu, kimin olmadığını asla ayırt edemeyeceğiz. Bizi büyüleyecekler, bizi körleştirecekler ve sonunda yok edecekler. İstedikleri hep bu olacak ama içimizden biri gözlerini illaki açacak ve gözlerini ilk açan onlara karşı kazanacak. Onların uyuttuğu herkesi uyandıracak ve bazen, onlardan kötü olacak.

Hikâyenin sonunda ise açtığı gözlerini tekrar yumacak ama herkes için bir kahraman olacak. Herkesin canını koruyan, kimse onu tanımazken bile herkesin arkasında duran biri olacak. *Olmak da zorunda; kimse ölmemeli.*

Çünkü savaş çok yakın ve çok can yakıcı, henüz hissetmesek de. Hissedene kadar geçen tüm vakitler, onların savaşta güçlenmelerine yol açacak. Sonunda ise insanlarda tek bir duygu kalacak: *pişmanlık*. Pişman olacaklar ama pişman oldukları kadar da pişman edecekler. Bazıları ise uyuyup uyandığında hayatına her şeyden habersiz devam edecek.

Uykuyu bu kadar sevmeyin çünkü eğer uykunun sonu iyi olsaydı ölüm geldiğinde herkes sonsuza dek uyuyor olmazdı. Kimse uyanık kalmak için uğraşmazdı. Eğer uyumak sizi hayatta tutsaydı, yüzyıllar öncesini gören ve gözünü ilk açan siz olurdunuz. Umuyordum ki uyanık olup olmadığımı anlayamadığım bu zamanda, biri beni omuzlarımdan tutup, yeter uyuduğun ölüyorsun, diye sarsmazdı çünkü uyandığımda çoktan kaybetmiş olurdum.

“Profesör.” Arkamdan gelen sesler aklımın uğultularından sıyrıldı. Üniversitenin boş koridorunda yankılanan gençlerin sohbet ve adım seslerinin arasından bana en yakın gelen ses dikkatimi dağıtarak uzun zamandır baktığım parlak ışıktan gözlerimi aldığımda, görüş açımı saran milyonlarca siyah nokta görüşüme saldırdı. Bunu belli etmeden kirpiklerimi hızlı hızlı kırıştıtırıp arkama döndüm. Heyecanlı, bir o kadar da tatlı duran genç kız karşımda dikiliyordu. Yüzünde tatlı ve meraklı bir gülümseme vardı; gözleri küçük olmasına rağmen şu an oldukça büyük görünüyordu.

Ben konuşurken gözünü bir saniye bile benden ayırma-

dan tüm dikkatini sözlerime verdiğini biliyordum. Yüzüme belli belirsiz bir tebessüm yerleştirsem de etraf benim için hâlâ fazla siyah noktalarla kaplıydı.

Gevşek tuttuğum kitapların ucu dakikalardır tenime derin bir nokta izi bıraktığını hissediyordum ama umursamıyordum. Bu artık umursamayacağım kadar alıştığım bir durumdu. Hepsi aklımda yazılıyken kitabın dışının tenime batması ne kadar alışılmadık bir şey olabilirdi ki?

“Evet,” dedim gömleğimin yakasını düzeltirken.

“Konuşmanız çok güzeldi, bana ilham verdiğinizi söylemek istedim.” Nazik, tatlı ve esmer genç kadın, elinde bir yığın dolusu, muhtemelen yarısını bile aklında tutamayacağı kitaplarla karşımda dikiliyordu. Boyu benden beş santim kadar kısaydı ama bunu ayağımdaki topukluya bağlıyordum. Onun ayağındaki spor ayakkabılar benim ayağımdaki ucu sivri lacivert topuklularla aynı boyda değildi. Kara gözleri büyük bir ışıkla bana baktı; belki de parlayan ışık, hava karardığı için üniversitenin koridorlarında yanan ışıklandırmaydı.

“Bilim ilhamla gelişen ve yola çıkılan bir şey değildir. Merak ve cesaretle başlar, deneylerle devam eder. İlham gibi sonu olan ya da sık uğrayan bir kelime değildir.”

Sesimdeki keskinlik onu ürkütmüş olacaktı ki, beni dinlerken gergince dudaklarını ısırıldı. “Haklısınız, içeride bahsettiğiniz gibi bilim sonsuzluktur.”

Kafamı belli belirsiz salladım. Bu sırada elimde tuttuğum telefonun titreşimi ikimizin arasına girmiş perde gibi tüm ilgiyi üstüne çekmişti. Arayana baktım ve telefonu sessize alarak tatlı kıza geri döndüm.

“Profesör, sizce... gelişmiş tıp sayesinde kendi bedenini dondurmayı başaran biri kaç yıl uykuda kalabilir?”

“Küpün içindeki sıvıya, bedenin durumuna ve dondurma sırasında yapılan tüm işlemlere göre bu cevap değişir. Kriyojenik Beden Dondurma işlemi sık dokuma isteyen bir şeydir. Sadece yaptığın işin ya da kullandığın malzemelerin değil, zaman diliminin bile önemi vardır. İşin kötü yanı, teknoloji yüzyıllar sonrasına gelmediyse zaman konusunda bir şey yapamayız. O yüzden asırlar sonra yaşamayı göze almak isteyen biri ölümü de göze almalıdır. Ne kadar uykuda kalabilir, ne zaman uyanabilir, bunlar derin bir araştırmadan geçmeden cevap verilebilecek sorular değildir.” Aslında daha önce uyuttuğum insanların kontrollerini yaparken uyanabilecekleri zaman dilimi hakkında tahminlerde bulunabiliyordum ama onlar uyandığında ben artık nefes alıyormayacaktım. Artık bu alanda uzman olan başka kişiler sıkı bir takiple onları inceliyor, bana ara sıra rapor gönderiyorlardı. Hâlâ ortak çalışmaya devam ediyor olsak da uzun zamandır bana ihtiyaçları yoktu çünkü adımı lekeleyen bir işe karışmıştım ve benimle bağları olmasını pek istemiyorlardı.

Kimse üzerime yapışan leke yüzünden benimle bağ kurmak istemiyordu. Soğukkanlı biri olduğum için buna hiçbir zaman üzülmemiş, ağlamamış, hatta üzerinde geceler boyu düşünmemiştim bile. Bu işte her an her şey olabilirdi ve bunu çok önce öğrenmiş, kabullenmiştim.

“Bir gün ben de sizin gibi olabilir miyim sizce?”

Belli belirsiz gülümserken burnumda iz yapan gözlüğümü çıkardım. Daha önce hiç ben olmak isteyen birini görmemişim; hatta bunu düşünen olduysa bile bana asla belli

etmediğinden, aksine insanların geldiğim noktayı hak etmediğimi, benim başkalarının hakkını yiyerek buralara geldiğimi düşündüğünü sanıyordum. Çoğunu duyduğum için bunları da yadırgamıyordum. İnsanlar benim bu noktaya gelene kadar neleri feda ettiğimi bilmiyorlardı. Onlar sadece bakmakla yetinirdi, bense görmeyle ilerlerdim. Bu yüzden onlar bunu söyleyebilecek konumda olsalar bile hiçbir zaman benim konumumda olamayacaklardı. Bu yüzden birinin neden benim gibi olmak isteyebileceğini şimdiye kadar hiç düşünmemiştim.

Sertçe yutkunduğumda aklımdan neler geçirdiğim hakkında hiçbir fikri olmayan kızın gözleri vücuduma indi. Vücut dilim bile onu birazdan söyleyeceğim cümleye hazırlamak ister gibiydi. “İnan bana... benim gibi olmak istemezsin. Ne dilediğine dikkat etmelisin.”

Bunu onun iyiliği için söylemiştim çünkü onun benimki gibi bir hayat sürmesi zordu. Okulu daha iyiydi, imkânları daha fazlaydı, sadece ilerleyebilmesi için görmesi gerekiyordu. Gerçeği değil, gerçek olmayanı görmesi gerekiyordu.

Söylediğimden hiçbir şey anlamadığı yüzünden belliydi. Bu hâline aldırmadım çünkü anlamasını bekleyerek söylememiştim. Benim de kötü yanımdı buydu, insanlar anlamayacak diye kelimeleri değiştirmez, onlarla irtibatta kalabilmek için kendimi salak hâle getirmezdin. Bu yüzden dünyayı saran aptallığın dışında yalnızlığımın baş başa kalıyordum.

“Bence siz kendinizin farkında değilsiniz, Profesör. Hazel Alvers konuştuğum herkesin dilinde ve size yapılan haksızlığı herkes konuşuyor. Daha üç gün önce bir hafta süren gündeminiz vardı.”

“Sonu siyasete bağlanacak konuşmalar yapmıyorum,” dedim sözünü keserek.

“Doğru, haklısınız, yine de sandığınız kadar kötü olmayabilirsiniz. Bir de bunu düşünün. İyi akşamlar, Profesör.”

Karşımdaki kızın saçlarını dağıtışını ve gözlerini kaçırışını dikkatle izledim sözlerine kulak vermemek için. Çünkü çok ince yerden damarıma basmıştı, muhtemelen farkında bile değildi.

Aylar önce laboratuvar çalışmamızın tam ortasında ekip arkadaşlarımızla bir baskın yemiştik. Çalıştığımız ortak şirket usulsüz yollar kullandığından ve kara borsadan ilaçlar çalıp satma işine girdiğinden, üzerimize kara bir leke yapmış, düzeltmesi aylarımı almıştı. O aylar içinde birden fazla meslektaşım, gazetecilerle, avukatlarla ve siyasi bağlantılarımla görüşmüştüm. Bu projenin yetkilisi bendim ve kimse sorumluluk almadığından tüm suçlamaları üzerine almıştım. Benimle birlikte sadece gerçek arkadaşım olan biri suça ortak olduğunu kabul etmişti. Ancak ondan önce davranıp onun daha ucuz yırtması için elimden geleni yapmıştım çünkü zaten beni bitireceklerdi. Bunu istemeleri, yapmaları için yeterliydi.

Geçen ayların ardından ise burada, Çakra Tıp Fakültesi’nde bir konferans konuşmasındaydım. Bunu işimi çözen arkadaşıma borç bildiğim için yapıyordum ve açıkçası düşündüğüm kadar da sıkıcı geçmemişti. İlk defa tıp ve teknolojinin ilerlediği geleceğe merak duyan bu kadar kalabalık bir grup öğrenciyle karşılaşmıştım. Bu durum, her bilim insanını edeceği gibi beni de mutlu etmişti.

“İyi akşamlar,” diyerek bir kez daha ısrarla çalan telefonumu yanımdan ayrılan öğrencinin hemen ardından açıp kulağıma yasladım, diğer elimle de gözlüğümü geri taktım. Bu sırada dakikalardır nokta şeklinde baskı yiyen tenimden ufak bir kırmızılık kitabın kenarına bulaştı. “Evet?”

“Gözetim sürem bitti, elimde tuttuğum tutanak tarihi öyle söylüyor.”

Meva’nın olduğu yerde zıpladığımı hayal edebiliyordum. Ona, “Geçmiş olsun,” dileklerimi iletirken topuklularımın sesi okul koridorunda yankılanıyordu. Çıkış kapısının önüne geldiğimde kapının kenarındaki iki genç çocuk kapıyı benim için açtı. “İyi akşamlar, Profesör.”

“İyi akşamlar, çocuklar.”

Meva benim çalışma arkadaşımdı, benim gözetim sürem onunkinden önce bittiğinden bu gece burada yalnızdım ama duyduğuma göre bu son yalnız seminerim olacaktı. Açılan kapıdan çıkar çıkmaz yediğim soğukla ufak bir küfür mırıldandım.

“Ne diyorsun, akşam bir kutlama yapmayalım mı?”

“Bize geç öyleyse, şarapların yerini biliyorsun.”

Dilini damağına vurdu. “Bana viskilerin yeri lazım.”

Belli belirsiz gülerek geldiğim otoparkta gözüme çarpan arabamın kilidini açtım. Farın ışıkları karanlıkta süzülürken etrafa düzgün yanmayan sokak lambalarından daha çok aydınlık vermişti. Özel okul olmasına rağmen sokağının bu kadar karanlık olması şaşırtıcıydı. “İstediyini aç. Geldiğimde masa hazır olursa kendimi prenses gibi hissederim.”

“Elbette, prenses.” Aracı açıp elimdeki kitapla çantayı yan koltuğa bıraktım ve telefonu kapatarak kendimi arabanın içine attım. Titreyen bedenimden dolayı, anahtarı takar takmaz ilk işim klimaya uzanmak oldu. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz oyalanmadan park alanından çıktım. Eve gitmek için sabırsızlanıyordum çünkü tam altı saattir buradaydım. Buraya gelmek için çektiğim bir saatlik yolu da sayarsak oldukça yorgundum.

Arabayı park alanından çıkarttıktan hemen sonra güvenlikle göz göze geldiğimde kafamı hafifçe eğdim. Aynı hareketle karşılık verip bariyeri açtığında artık okulun dışındaydım ve klimadan üfleyen sıcak hava tenime ancak ulaşıyordu.

Evin yolunu tuttuğum sırada radyoda açık kalan haber kanalından duyulan spikerin sözleri yolculuğuma eşlik etti. *“Geleceğimiz isimli ekip Çakra Tıp Fakültesi’nde okuyan üç öğrenci ile kurulmuş olup Teknofest ödüllerine layık görülmüştür. Yaptıkları yapay zekâ çalışması, yapay zekâyâ ekledikleri tarayıcı gözlerle yarışmanın en gözde çalışması oldu.”*

Çakra Tıp Fakültesi’nde konuştuğum üç yarışmacı öğrencinin başarısını duyduğumda gülümsedim. Bundan on dört yıl önce ben de kendi başıma bir bilim yarışmasına katılmış, yarışmada ikinci olmuşum. Çalışmam insanları dondurmak hakkındaydı. O zamanlar ilgim o alana yönelik olduğu için bu konuyu tercih etmiş, ufak bir böceği dondurma işlemi yapmışım ve böceğin tekrar hayata dönmesi herkesi şaşkına uğratmıştı. Kapsülüm çok beğenilmiş, kullandığım tüm yollar henüz yeni reşit olduğum için herkeste şaşkınlık

yaratmıştı. O yarışmada birinci olacağıma emindim ama bir çocuk yarışmaya en son katıldığı hâlde birinciliği elimden almıştı. On dokuz yaşında olmasına rağmen yaptığı çalışma ise dudaklarımı uçuklatmaya yetmişti.

Çalışmasının adını Asil koymuştu. Asil, duyduğuma göre ölen köpeğinin adıydı. Köpeğinin bedeninin içine robotik bir yapı oluşturmuş, köpek sürümü yükleyerek onu robot hâlinde tekrar diriltmişti. Tamamen robottu ama o robota kendi bilgilerini yükleyerek onu tanımasını sağlamış, dışarıdan onun görüntüsünde bir illüzyon oluşturmuştu. Herkesin neye uğradığını anlayamadığı o surat ifadelerini bugün bile anımsıyor, kahkahalarla gülebiliyordum.

O yaşlar için ciddi manada büyük başarıları. Bazılarımız yarışmaya gizli gizli katılmış, bazılarımız ise yaşımdan dolayı daha avantajlı olmuştu.

Yarışma sonunda birinci ve üçüncüyle tokalaşmıştık. Üçümüzün aldığımız ödülleri beraber çekildiğimiz bir fotoğrafı vardı, ben iki erkeğin arasındaydım. Boyum onlardan fazla kısa kaldığı için fotoğrafçı iki erkeğe de boylarını kısaltmasını söylemişti. Hâlâ anımsayarak güldüğüm diğer anım da buydu.

Sonraki hiçbir anım yüzümü bu kadar güldürmemişti. Kazandığım paranın üzerine ailem de ekleme yaptığında, o paralarla özel üniversite yılımda yaptığım tüm harcamaları kapatmış ve yurt dışı eğitimimi tamamlamıştım. Harvard Tıp Fakültesi'nde karşılaştığım Türk bir profesör benimle Türkiye'ye dönmüş, buradaki okula öğretmenlik için transfer olmuştu. Bense zorunlu görevde bir süre çalışmış, sonrasında Meva ile deneyler yapmak için bir şirketle anlaş-

mıştım. Ancak şirketin ne kadar ünü varsa o kadar suçu da vardı. Şimdi onlar lekesi çıkmayan bir parça kıyafet, biz ise lekeden son anda kurtarılmış doktor önlükleri gibiydik.

Bunu söylerken gömleğimin üzerine giydiğim beyaz önlüğe kısa bir bakış attım. Cebine takılı bir kalem vardı. Gözlüğüm gözümü ağrıtmıştı. Saçlarımı arkadan gelişigüzel topuz yapmıştım. Yol bitene kadar ince bileğimdeki deri kordonlu saate sık sık baktım.

Trafiksiz geçen bir saatlik yolun ardından sonunda ışıkları açık evimin önüne geldiğimde, garajın anahtarını aldım ve açma düğmesine bastım. İki katlı villamın ikinci katındaki ışık açıktı; terasta hazırlanmış masayı belli belirsiz görebiliyordum. Garajın açılan kapısından içeri girip anahtarı kontaktan çıkardıktan hemen sonra çantamla telefonumu alarak kapıları kilitledim. Umuyordum ki Meva alkolün yanında atıştırmalık bir şeyler de çıkarmıştı, yoksa karnımın gurultusu tüm gece kutlamamızı bölecek gibiydi. Ayrıca gecenin sonunda oluşabilecek kusmuk görüntüleri şimdiden gözümün önündeydi ve bu görüntüler de hiç hoş değildi.

Garajdan çıkıp bahçeye geçtiğimde villanın etrafında yanan ışıklar her yeri aydınlattığı için çantamdan anahtarı kolaylıkla buldum, her ne kadar kapıya anahtarı taktığım anda açılan kapı bunu gereksiz kılsa da...

“Sen gelene kadar hamile gibi aşerdim.”

Kapıyı açan Meva ağzına çilek attığında ona ve ses çıkaran dudaklarına ters bir bakış attım. “Umarım aşerdiğin için hamileler gibi kendine ve bana güzel bir sofraya hazırlamışsındır.”

“Elbette, bilirsin ki laboratuvarı da evde de masa kurmak benim işim.”

Söylediğine kıkırdayarak kafamı aşağı yukarı salladım. Çantayı astığım askılıktan ellerimi çektikten sonra önlüğümü de çıkarıp yanına astım. Meva bu sırada çoktan merdivenlere yönelmişti.

Onun arkasından merdivenlere ilerlerken eteğime dolağım kemeri çıkarıp mavi gömleğimin yakalarını biraz açtım. Hava ne kadar soğuk olsa da arabadan sonra sıcaktan bunalmıştım.

Otomatik ışığı yanan merdivenler adım sesimle önümü aydınlatıp terasa varmamla kapanırken, Meva'nın yaktığı mumlar masanın ortasından aydınlık saçmaya başladı.

“Sevgilimiz yok diye romantik masa da mı kurmayalım?” Masanın kenarlarındaki küçük mumları da sigarasını yaktığı çakmağıyla yakmaya devam ederken, “Hem kim demiş romantik masanın sadece sevgiliye hazırlandığını? Gelsin de onu da yatırayım buza. Otuzuncu yüzyılda falan uyandırırız,” diye söylendi.

Buna sağlam bir kahkaha daha atarak masadaki pizza soslu poğaçadan kocaman bir ısırık aldım. “O kadar nasıl yaşayacaksın?”

“Ben ölmeden onun da bir yolunu bulan olur diye düşünüyorum. Ne yani, her şeyi biz mi bulacağız?”

“Haklısın.” Bitmek üzere olan sigarasını küllüğe bırakıp kendini karşıma atarken eline aldığı viski şişesinin açılan kapağı yere düştü. Meva düşen kapağa ters bir bakış attıktan hemen sonra önemsemeden bardakları kendine çekip doldurmaya başladığında, açlığıma yenilerek yuvarlak böreği de ağzıma attım.

“Ne zaman yedin en son?” diye sordu Meva.

“Sabah.”

“Belli.”

Ağızıma attığım son börekten sonra bana uzatılan bardağı alıp ufak bir yudumu dilime ve dudaklarıma yaydım. Evet, yemekle alkol berbat bir ikiliydi ama aç mideniz sadece açlığa odaklı olduğundan bunu pek de önemsemiyordu.

“Nasıl geçti konferans?”

“İlgililerdi, şaşırmadım desem yalan olur.”

Meyve tabağından bir çilek daha ağızına attıktan hemen sonra, “Ödül kazandıklarına göre öyle olmaları normal,” dedi Meva.

Kafamı onaylayıcı şekilde aşağı yukarı sallarken, “Katılıyorum,” diyerek hareketimi sözlerimle destekledim.

Bardağı dudaklarına yasladıktan sonra yüzünü gökyüzüne çevirdi. Hava karanlıktı, ay gökyüzünü aydınlatan tek şeydi. Görünüşe göre bu gece yıldızlarla arası bozuktı.

Büyük bir yudum aldığım bardağı Meva ile aynı anda masaya bıraktım.

“Ödül demişken, senin şu birinciliği kapan adam kimdi?”

“Deniz Aras...” diye mırıldandım bardağa bakarken.

Meva dudaklarını büzdü. “Vallahi ne yalan söyleyeyim, akıl uçurucu tasarımdı.”

“Sen o yıllarda okuldan kaçıyordun,” dedim gözlerimi kısarak.

“Evet ama hayvan gibi ders çalışıp tıp kazandıktan sonra yaptığım ilk iş, seninle lisede edinemediğim arkadaşlığı

edinmek ve senin için yarışmayı izlemektir.”

Sözlerine belli belirsiz tebessüm ederek bardakta kalan son damlaları da tükettim. Vücudumun alkole verdiği tepkiye o kadar alışkındım ki, artık su içiyormuş gibi hissediyordum.

“Gözleri de ismi gibi mavi maviydi. Ne yalan söyleyeyim, yakışıklı bir yüzü vardı ama fazla zayıftı, gözlüğü de yüz hatlarına yakışmıyordu.”

“Yarışmayı izlediğine emin misin?”

Kıkırdayarak kafasını olumlu şekilde salladı. “Senin de fazladan kilon vardı ve saçların elektriklendiğinden tepende tavus kuşunun tüyleri gibi uçuşuyordu.”

“Çünkü hemen arkamda vantilatör çalışıyordu!”

“Her neyse, hepiniz ergendiniz.”

“Yaşımız on yedi ve yirmi iki arasındaydı.” Sesli bir şekilde nefes verip neden bu kadar uzattığıma anlam vermeye çalışıyordum. O ise umursamazca omuz silkiyordu.

“Ergendiniz.”

“Ah, peki. Haklısın.” Bardağı masaya bırakıp ona doğru ittirdim.

Önüne gelen bardağı tutarak bir daha doldururken bana ters bir gülümseme attı. “Ben her zaman haklıyım.”

Doldurduğu bardağı benim gibi masadan ittirerek önüme uzattığında parmaklarım soğuk bardağa refleksle sarıldı. Dışarı da soğuktu, esiyordu. Meva üzerine kalın bir hırka giymişti. Benim ise üzerimde ince mavi bir gömlek, altımda beyaz bir kalem etek vardı. İkisi de ince olduğundan üşütüyordu ama bu sıralar yoğun düşüncelere maruz kalan aklım

bedenime nerden geldiği belli olmayan bir sıcaklık yayıyordu. Damarımda akan kan sanki kandan ibaret değildi, ateş ve garip bir elektrikti.

Sertçe yutkunarak bardağı kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve bu kez yudumlamakla uğraşmayıp kafama diktim.

“Yavaş.”

Yumduğum gözlerimi aralarken bardağı bıraktığım masadan yüksek bir ses duyuldu, bardağı koyarken elimin ayarı kaçmıştı. Gözlerimi açtım. Dudağımın etrafına yayılan alkolü temizleyerek karşımdaki koyu kahverengi gözlü arkadaşına baktım.

“Ya da siktir et, kafaya mı dikiyoruz?” Elindeki bardağı kaldırıp benim gibi kafasına dikti. Buruşturduğu yüzü saniyesinde düzelirken elinin tersiyle ıslak dudaklarını sildi. “Dikelim, bu gece dağıtacağız demiştik.”

“Mümkünse bu mecazi anlamda kalsın. Temizlikçi işinden ayrıldı, ben de kalkıp temizlik yapamam.”

Meva omuz silkerek, “Senin evin senin derdin,” dedi ve bir çilek daha alarak arkasına yaslandı. Ona sadece gözlerimi devirdim. “Eee, yeni bir şirket arıyor muyuz, yoksa birikimimiz bitene kadar senin alt katında çalışmalara devam mı ediyoruz?”

“Belirsiz,” diye mırıldandım. Çalışmalarımıza el konulup laboratuvarımıza mühür vurulduğunda, Meva ile daha önceki her çalışmamızı farklı hesaplarda kayıt altına aldığımız için büyük bir kayıp yaşamadan o zamanları atlattığımız. Ancak çalışmalara devam etmek evin içinde çok daha zordu. Her ne kadar salon kadar geniş bir odayı laboratuvara dönüştürsek de malzeme, elektrik ve yasal

olması gereken birçok şey eksik kalıyordu. Bu yüzden belki de kat edebileceğimiz on yıllık yolun sadece iki üç yılını kat edebilmiştik.

Farklı sınıflar, kapsüller ve formüller geliştirdik. Bunların hepsini bir daha el konulabilme durumu olursa diye önlem alma amaçlı birden fazla dili karıştırarak yaptık. Benim okul zamanımdan ve üniversiteden kalma ileri düzey Fransızca, Almanca ve İngilizcem vardı. Meva'nın ise akrabalarından dolayı ileri düzey İtalyanca ve İngilizcesi vardı. Bunları karıştırarak formülleri yeniden kayıt altına almıştık. Bizden başkasının çözmesi oldukça zordu çünkü fazla kafa karıştırıcıydı. Bazen bizim bile kafamız karışabiliyordu.

Kurumuş dudaklarımı yaladığımda ağzımın içine bir kez daha yayılan alkolün tadını aldım. Kafamı geriye yaslayıp ayaklarımı hasır koltuk takımının üçlü koltuğuna uzattığımda bakışlarım gökyüzündeydi.

Derin bir nefes alıp aynı derinlikle geri bıraktım. Yorgundum, uykusuzdum ve yediğim iki lokma bile beni doyurmuş, olduğum yerde uyuma isteğimi kabartmıştı. Üstelik daha sadece iki bardak içmiştim. Meva ağzını yaya yaya esnediğinde onun da aynı durumda olduğunu hissederek kafamı zar zor kaldırdım.

“Son bir bardak?” dedi bana şişeyi sallayarak.

“Doldur.”

Kapağı aşağıda kayıplara karışan viski şişesi bir kez daha bardaklarla çakıştığında üşümenin verdiği titremeyle sersemledim, başım dönüyor gibi geliyordu. Sanki ayın etrafında yıldızlar belirmiş, dans ediyordu.

Elimi saçlarıma atıp serbest bırakarak kabarmasını en-

gelledim. Sabah evden çıkmadan duş almam iyi olmuş gibi görünüyordu, aksi hâlde bu yorgunlukla yarın öğleden önce asla yıkanamazdım.

“Al bakalım.” Başımı eğip masada önüme kayan bardağa bir süre baktıktan sonra kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırıp bardağı aldım ve yarısını bir, kalan yarısını da ikinci yudumda bitirdim. Meva da bana ayak uydurarak içtiği alkolü bulaştığı dudaklarından yine eliyle temizledi. Ben de dilimle o görevi üstlenip ellerimi masaya yaslayarak ayaklandım. “Üşüdüm.”

“Televizyon izleyeceğim, uykum yok.”

Kafamı sallayarak elimi masadan çektiğimde başım dönüyormuş gibi oldu. Dengemi toparladıktan sonra kenardaki telefonumu da alarak, “Televizyonun kapanma süresini ayarla. Sabaha kadar çalışmasın,” diye mırıldandım.

Meva hayatımda görüp görebileceğim uykusu en ağır insandı. Terasta uyusa ve çatıya bir helikopter inse yine de uyanmazdı. Buna, beraber laboratuvarımda çalıştığımız zaman yan odada uyumasına rağmen içeride gerçekleşen patlama sesine bile uyanmadığında emin olmuştum. O an onu öylece gördüğümde, patlamadan dolayı korkuyla uyanıp ona bir şey olduğunu sanarak çığlık çığlığa resmen üstüne atlamıştım. Onu deli gibi sarsana dek uyanmamıştı ve bir saniye daha gözlerini geç açsa muhtemelen orada cesede dönen o değil, ben olurdum.

“Tamam.” Meva arkamdan gelirken, merdivenlerin kenarlarından destek alarak dış kapının hemen yanındaki koridora girip yatak odamın kapısını açtım. Meva’ya da bir oda yapmıştım ama o genelde salonda televizyon karşısında

uyumayı tercih ediyordu. Başta bunun televizyon yüzünden olduğunu sanıp aptal gibi odasına koca bir televizyon da almıştım ama işin sırrı televizyonda değildi. Salondaydı. Aldığım koca televizyon duvara monte edildiğinden beri öylece asılı duruyordu.

Odamın kapısı açılır açılmaz bozuk dengeme ve düşme ihtimalime aldırmadan bir ayağımı kaldırdım, topukluyu çıkarıp kenara fırlattım. Onun hemen ardından diğer ayağımı da aynı şekilde kaldırıp topukluyu odanın diğer ucuna fırlattıktan sonra önüne geldiğim yatağa kendimi öylece attım. Hani gökyüzünde yıldızlar yoktu?

Şu an beynimde lacivert bir gökyüzü içinde bir sürü yıldız dolanıyordu. “Gökyüzü de insanlar kadar yalancı mı yani? Nasıl ya?” diye mırıldandım kendi kendime.

Ayıkken zeki, sarhoşken aptal.

Bulanan midem yüzünden bir elimi karnıma atıp yüzüstü yattığım yatakta ters döndüm. Şimdi sırtım soğuk nevresime yaslıydı. Yıldızlı ledleri astığım tavan karanlıktı ve gördüğüm yıldızlar da yavaş yavaş kaybolmuştu; perdem ne kadar aralık olsa da ayın ışığına ters kalıyordu. Gözlerimi yumarak ellerimi iki yana açtım, uyku çoktan alkol kadar etkili ve hızlı bir şekilde bedenime yayılmıştı. Kurumuş dudaklarımı refleksle tekrar yaladığımda, son kez ağzıma gelen alkol tadı ve sarılan karanlığın beni derine çeken kolları bedenimdeydi.

Sonrası ise sadece koca bir boşlukta yıldızlarla dolu gökyüzünü anımsatıyordu.

“Lütfen herkes yangından uzak dursun, kimse için geri dönmeyin ve canınızı kurtarın. Tekrar ediyorum, lütfen kimse için geri dönmeyin, bu bir tatbikat değildir. Yangın gerçek! Lütfen hemen yangın çevresinden uzaklaşın! Binaları terk edin!” Açık haber kanalından gelen seslerle ilerleyen adımlarım durdu. Annem sesi yükseltmiş, endişeyle ellerini dudaklarına yaslamıştı. “Aman Allah’ım!” Annemin sesini duyan babam mutfaktan gelirken, “Ne oldu?” diye sormuştu masumca. Gözleri benim gibi ekrana döndüğünde ağlayan spiker kadın tekrar konuştu. “İtfaiyeler olay yerine müdahale için geldi, İç Anadolu bölgesinde zapt edilemeyen yangından dolayı OHAL ilan edildi. Lütfen diğer bölgelerden kimse evlerinden çıkmasın, yangından kaçan herkes güvenli bir yere sığınsın.” Nefesimi tutmuş hâlde izlediğim haberle yutkundum. Yarışma biteli sadece bir hafta olmuştu ve bugün reşit olduğum gün, doğum günümdü. Doğum günümde bir şehir bitkisiyle, hayvanıyla ve insanlarıyla cayır cayır yanıyordu. “Yapılan saldırının siyasi boyutu şimdilik ekranlara yansımayacak,” dedi bir spiker adam, kadının dediği her ne ise ona karşı gelerek. Kadın gözyaşlarını silerek, “Lütfen itfaiyelerin yolunu açın ve hastaneleri yersiz meşgul etmeyin. On yedi bin yanık vakası hastanelerimizde ve yolda olan on dört bin yaralımız var.” Annem dolu gözlerini silip burnunu çekerken, “Allah’ım sen koru,” diye mırıldandı. Babam ise şok olmuş vaziyette, tamamen bilinçsiz şekilde annemin yanına oturdu. Bense köşede ayakta duruyor, dudaklarım aralık haberi izliyordum. Bir şehrin kül oluşu, sönmeyen alevlerin yükselişi ekrandaydı. Her yer toz dumana karışmış, alevlerin gölgesi orayı cehennemin frag-

manı gibi bir hâle dönüştürmüştü. “Ne oldu oraya?” dedim sonunda konuşarak. “Dış devletler... füze atmışlar. Füzenin etkisiyle benzin istasyonu patlamış,” dedi annem gözlerini silerken. “Allah ıslah etsin onları.” Babam ona katılarak, “Beter olsunlar,” diye ekledi. Ekranda görünen alevlerin arasından çıkan köpeği, gökyüzünden yere düşen kuşu ve insanların çığlıklarını görüp duyuyordum. İçimin sızladığını hissettiğimde babam bana oturmam için yer açmıştı. Spi-ker kadının söylediğini artık duymuyordum. Tek duyduğum o bölgenin kalıcı olarak OHAL durumuna maruz kalacağı ve girişi yasaklı bölge olacağıydı. Bir hafta sonra haberlerde o bölge tekrar gösterildi. Şehir dümdüz olmuştu, koca binalar kum tanesine dönmüştü. Kafamızı kaldırsak belki kat kat yükseğimizdelerdi ama bir yangınla ya da depremle ayaklarımızın altında kalabilecek kum tanelerine dönüyorlardı. Dünya da böyleydi, bazen boyumuzu aşardı ama bir saniyeyle ayaklarımızın altında kalabiliyordu. Söylediklerine göre birkaç yıl sonra, haberlerde görünen girişi yasaklı bölgenin etrafına gökyüzüne uzanan kurşun geçirmez buzlu camlar inşa edilmişti. O camlar nasıl rüzgârdan bile etkilanmeden gökyüzüne uzanıyordu ya da o şekilde etrafı kapsıyordu hiçbir fikrim yoktu. Ancak yıllar geçmesine rağmen orası hâlâ yasaklı bölgeydi ve inşa edilen o buzlu kalın camlar hâlâ oradaydı, içeride ne olduğu görünmüyordu. Oranın ardında ne olduğunu ise kimse bilmiyordu. Düşen füzeye verilen karşılık da en az yasaklı bölge kadar bilinmezdi.

Uzaktan gelen çığlık seslerini, alevin harlanışını duydum. Öyle derinden ve boğuktu ki, anlamam zordu ama içimde hissettiğim o sızı beni kendime getirdi. Ter içinde korkuyla

gözlerimi açıp yatakta doğrularak ellerimi dengemi sağlamak için yatağa yasladım, sanki ateşlerin arasından kaçıp gelmiş kadar alevler içinde ve korku doluydum. O yangında duyduğum çığlıklar kulağımdaydı. O şehrin kül oluşu ve etrafını saran diğer şehirlerin etkilenişi dün gibi gözümün önündeydi.

Titreyen elim kurumuş boğazıma gitti. Gördüğüm kâbustan beni uyandıran, yanı başıma nasıl geldiğini hatırlamadığım telefonumun titreyişiydi. Yıllar sonra neden böyle bir rüya görmüştüm bilmiyordum; haberler dinene kadar geceler boyu etkilenererek uyumuş, kâbuslarımda defalarca kez aynı rüyayı görmüştüm ama yıllar sonra hiçbir bahsi geçmemişken ansızın görmeyi beklemiyordum.

Nemli saç köklerimi kaşıyıp bir elimi gergin ve titrek şekilde yastığımın altında kalan telefona uzattım. Arayanın ismini net göremiyordum, hem parlaklık çok yüksekti hem de gözlerim bulanık görüyordu. Görmeden açtığım telefona kurumuş boğazım yüzünden kısık bir sesle, “Efendim,” diyerek cevap verdim.

“Bu saatte aradığım için üzgünüm, Hazel ama acil olmasa inan aramazdım.” Kulağıma gelen yaşlı, kalın erkek ses tonu bana ayılmam için atılan bir tokat gibiydi.

Elimi saçıma daldırıp yatakta daha dik oturdum. “Tabii, hocam. Buyurun.”

Asaf Yalıcı, benim Harvard Tıp Fakültesi’nden buraya beraber geldiğim ve hep o olmak istediğim profesörümdü. “Sana bir iş teklifim var.”

“Bu saatte mi?” Kaşlarım hayretle kalktı.

Profesör güldü. “Evet bu saatte...” Derin bir iç çekişin ardından, “Aslında ben gitmek isterdim ama maalesef son zamanlarda sağlığım hiç iyi değil. Bu iş için uygun değilim,” dedi ve gür bir şekilde öksürdü. Sesinde şüpheyi karışık endişe yer alıyordu.

Merakla kuruyan dudaklarımı yalayıp elimi dudaklarıma götürerek oynadım. “Dinliyorum.”

“Bu iş siyaseti de kapsıyor ama endişelenme, şartları gördüğün yirmi dört saat içinde bırakabilirsin. Yargılamadan önce beni dinlemen istiyorum çünkü şartlar biraz zorlayıcı.” Derin bir nefes alıp yüzümü sıvazladım. “Çalışma alanını gittiğinde göreceksin, çalışacağın kişiyi de keza öyle. İş senin uzmanlık alanın, kendini donduran bir adamı uyandıracaksın. Bir bilim adamı kendisini özel bir formülle uyutmuş. Onu uyandırmak isteyen bir adam seni istiyor, eğer kabul edersen gittiğin yerden işin bitene dek dönemezsin. Bu iş teklifini sunan adam çalışma şartları konusunda keskin sınırları olan başka bir bilim insanı.”

“Neden ismini söylemiyorsunuz?” dedim kuşkuyla ayaklarımı yataktan sarkıtırken.

“Sürprizleri severim bilirsin,” dedi sesinde alaylı bir tınıyla. Gerçekten öyleydi. Yıllar önce tatil gününden bir önceki gün bize sürprizi olduğunu söylemiş, sürpriz olarak da dondurduğu bir tavşanı uyandırmamızı istemişti. Tatilin yarısında yine iş yapmak zorunda kalmıştık.

“Hocam...”

“Bana güveniyor musun, Hazel?”

“Elbette, bu nasıl soru?”

Profesör memnuniyetle mırıldandı ve nefes alırken tekrar korkutucu düzeyde öksürdü. “Yanına gideceğin adam görüşmeyi kabul ettiğin saniyede evine bir helikopter gönderecek. Kendisi benim senden önceki öğrencimdi. Ona da en az sana güvendiğim kadar güvenirim.”

“İşin neden bu kadar aciliyeti var?”

“Orası ailevi bir mesele. Detaylara girmeyi sevmem, bilirsin.”

“Elbette, profesyonellik işi bitirmeni sağlar, duygusallık değil,” dedim üniversitede bana milyonlarca kez söylediği sözü aynı onun sesiyle taklit ederek. Buna eğlendiği belliydi, taklitlerimi her zaman severdi.

“Aynen öyle, koşulları gittiğinde daha detaylı öğrenebilirsin. Şimdilik sadece görüşmek ve şartları konuşmak istiyor. Kabul ettiğin an evini uzun bir süre için kapatman gerekebilir.”

‘Tam olarak işi kabul ettiğin an aldıracak’ kısmını bu saat değil, gündüz olarak algılamak istiyordum ama nedense içimden bir ses tam olarak şu andan bahsettiklerini söylüyordu.

“Nasıl yani, bu saatte mi aldıracak beni evimden?” Ayaklarımı yataktan sarkıtıp dudaklarımı hareket ettirerek, “Yuh!” dedim ama sesimi duyamazdı çünkü sessiz söylemiştim. Gündüzler çuvala mı girmişti yani?

“Evet, helikopter hazırda bekliyor.”

Dudaklarımı ısırarak, kalktığım yataktan lavaboya ilerleyip elime gelen havluyla terimi aldım, ardından üzerimdeki gömleği çıkardım ve yerine daha düzgün olan keten lacivert

gömleğimi giydim. Eteğimin hayret edici şekilde bozulmadığını görerek onu değiştirmekten vazgeçip bir yandan da profesörle konuşmaya devam ettim. Telefon hoparlördeydi.

“Kararı ne kadar çabuk verirsen o kadar iyi, Hazel.”

Bu saatte, henüz ayılmamışken aldığım en kötü iş teklifi ve şimdiye dek verdiğim en kötü iş teklifi cevabıydı. Sanırım bunu ayıldığımda kendimle tartışacaktım. “Öneminden ve bu saatte aramanızdan bunu anladım, peki öyleyse haber verin.”

“Yani kabul ediyorsun?”

“Şartları konuşmayı mı? Elbette. İşi kabul etmeyi? Önce bir ortamı ve şu gizemli adamı görmem gerek, o zaman düşünürüm. Dediği gibi ihtiyacı varsa bana gözü gibi bakmalı.”

Alaylı kurduğum son cümleme keyifle güldü. “Onunla çok iyi anlaşıyorsunuz.”

“Neden aksi olacak gibi hissediyorum?”

Gözümü etrafa çevirerek yere fırlattığım ayakkabıları ararken profesör bir kez daha güldü. “Özlemişim seni.”

Sonunda lacivert topuklularımı bulduğumda sevinçle odanın ucuna koştum. “Ben de, Profesör.”

“Orada kalma ihtimaline karşı kendine bir çanta hazırlamak isteyebilirsin. Hazırlıklı git.”

“Tamam.” Ayakkabıları denge kurmak için uğraştığım yarım saatin sonunda ayağıma geçirebildiğimde bu kez etrafta aradığım şey orta boy bir çantaydı.

Çanta askılığıma giderken, “Geldiğini yaklaşan helikopter sesinden anlarsın,” dedi profesör.

“Pekâlâ, öyleyse tekrar görüşürüz, Profesör,” diyerek telefonu kapatmaya yeltendim.

“Görüşeceğiz.”

Telefonu kapattığımda kapanan ekranda bu kez de çatılan kaşlarım belirmişti.

Görüşeceğiz? *Her neyse.*

Çanta askılığımdan sonunda büyük omuz çantasını çıkardığımda yere devrilen diğer küçük çantalara ters bir bakış attım. Ardından oyalanmadan dolabıma ilerleyip iç çamaşırlarımı, beni idare edebilecek birkaç parça kıyafetle özel eşyalarımı, çanta dolana dek her şeyi alelacele resmen içine fırlattım. Sonunda saç tokamı da askısına taktığımda hazırdım.

Boy aynamın karşısına geçip üzerime bir göz attığımda akan makyajımı yeni fark edip panikle makyaj masamı dar-maduman ettim.

Her şeyi yığdığım masadan gerekli malzemeleri alıp aynada yüzümü düzelttiğimde uykusuzluktan ve alkolün sersemliğinden kızaran gözlerimi maalesef kapatıcıyla kapatamamıştım. Bu görüntüye de *neyse* der gibi omuz silkip makyaj eşyalarımı masaya bıraktığımda kulağıma gelen bir hışırtıyla duraksadım. Hayır, bu hışırtı değildi, bu bir rüzgâr uğultusuydu. Uzaktan her saniye yaklaşan bir uğultu. Bahçe kapısına açılan, boydan boya cam olan kapıya doğru ilerleyip perdeyi sonuna dek araladığımda uzaktan yaklaşan helikopteri ve etrafına yaydığı ışığı gördüm. Adam ciddi ciddi bu saatte beni aldırmaq için helikopter yollamıştı. Gözü dönmüş olmalıydı.

Şaşkınlığımı kolayca bırakarak yatağın üstünde duran dolu çantamı omzuma alıp odamdan çıktım. Bu sırada içeriden gelen televizyon sesi kısa bir an durmama sebep oldu, Meva'yı asla kaldıramayacağımın farkındaydım. Bu yüzden yanına doğru hızla ilerleyerek bulduğum ilk kâğıt parçasını kopardım ve masanın üstünde her zaman duran kalemimi alıp ona durumu özetleyen bir not bıraktım. Sözde, hanımefendi televizyonun kapanışını ayarlıyordu. Gözümü saate kaydırduğımda beşe gelmek üzere olduğunu gördüm. Helikopter sesi artık çok daha yakından geliyordu ve dışarıdan içeri yansıyan güneş gibi bir ışık mevcuttu. Işık doğrudan bana ve Meva'ya vuruyordu ama o körmüş gibi duyarsızdı. Gözlerimi kısarak açık televizyonu kapattım ve saatler önce Meva için kurduğum cümleyi anımsayıp içimden bu cümleye kahkahalar attım.

Terasta uyusa ve çatıya bir helikopter inse yine de uyanmazdı.

Evet, belki terasta uyumuyordu, belki helikopter de çatıya inmemişti. Ancak durumun bundan pek de farkı yoktu ve Meva hâlâ uyuyordu. Hâlbuki helikopterin bu sesi, arada mesafe olmasına rağmen içimdeymiş gibi hissettiriyordu. Sanki o dönen pervaneler benim içimde dönüyordu ve sesi bedenimden çıkıyordu.

Ufak bir titreme geçirerek askılıktan kabanımı aldım ve kapıyı kapatıp bahçenin arka kısmına geçtim. Topuklularım tok bir ses çıkarıyordu. Giydiğim beyaz kabanın sıcaklığı tenime yayılırken kalkan yakasını düzelttim ve çantayı omzuma daha sıkı çekip hızlı adımlarla helikoptere doğru yürümeye başladım.

Siyah helikopter ileride duruyordu ve pervaneler hâlâ dönmeye devam ediyordu. Sonunda yaklaştığımda helikopteri kullanan orta yaşlı pilot kulağında kulaklıkla bana döndü. Dudaklarının hemen önündeki mikrofona, “Geldi, efendim,” dedi. Birkaç dakika sonra helikopterin kapısı açıldı ve pilot bana dönüp elini nazikçe uzattı. “Hoş geldiniz, Hazel Hanım.” Uzattığı elden destek alarak helikoptere bindiğimde bana yanını işaret etti ve diğer kulaklığı bana uzattı.

Taktığımda az önce konuştuğu adamın sesi gelir sandım ama pilot, “Buradan çıkıyoruz, efendim,” dedikten ne sonra ne de önce bana bir ses gelmişti. Bu durum merakımı daha da arttırırken bunu saklamak için kendimi zorladım. Dudaklarımı ısırarak arkama yaslandığım sırada gerçekten uyandım mı, yoksa hâlâ uyuyor muyum, diye düşünmüyordum.

“Kalkışa hazırız.” Pilot bilgi verdikten sonra bana döndü. “Lütfen kemerinizi takın, Hazel Hanım.”

Uyku sersemi kapıldığım merak ve heyecan karışımı duygularla takmayı unuttuğum kemere bakarken, “Ah, tabii,” diye mırıldandım. Bunu söylerken ufak bir utanç yaşadım ama geçmesi kısa sürdü. Ne de olsa böyle şeyler sabahın beşinde çok normaldi.

Derin ve gergin bir nefes alıp kemerimi taktım. Bu sırada havalanmaya başlayan helikopterin kapısı kapandı ve etrafta rüzgârın dalgaları dolaştı. Ufak tefek sallandığımızdan yükseldiğimizi hissedebiliyordum, gözümü etrafa çevirdiğimde her şeyin önce toza karışması ve bir süre sonra küçülmesi de bunun en büyük kanıtıydı.

Sonunda yukarı çıkmayı kesip ilerlemeye başladığımızda, “Ne kadar yolumuz var acaba?” diye sordum.

Adam gözlerini gökyüzünden ve gri bulutlardan ayırmadan, “Uyumak için soruyorsanız siz uykuya dalmadan varmış oluruz,” diye cevap verdi.

“Yani yakın bir yere gidiyoruz?”

Gözlerini yine yoldan ayırmadan gülümsedi. “Üzgünüm, Hazel Hanım ama eğer bunu soruyorsanız gideceğimiz yeri bilmiyorsunuz demektir. Patronum size bunu söylemediyse bana söylemek düşmez.”

Pekâlâ, sağlam bir cevaptı.

“Haklısınız,” diyerek etrafı görebilmek için yüzümü cama çevirdim. Yolculuk sessiz geçeceğe benziyordu; yanımdaki pilot umuyordum ki patronuna çekmemişti. Aksi hâlde soğuk, sessiz ve az konuştuğunda bile konuşmamış kadar olan biriyle çalışmak çok da düzgün bir çalışma ortamı oluşturmazdı.

Dışarıyı izlerken geçen sessiz yolculukta pilot sadece bir kere, “Yaklaştık, efendim,” demişti. Bunu yola çıkmamızdan tahmini on beş dakika sonra söylemişti. Bunu söylemesinden tam on beş dakika sonra da, “İniyoruz, efendim,” diyerek bana döndü.

“Aslında uyuyamayacağım kadar kısa da değilmiş,” diye mırıldandım.

“Uykunuzun hafif olduğunu duydum, patronuma haber verdiğim anlarda uyanırdınız.”

Kaşlarım hayretle kalktı. “Uykumun hafif olduğunu da nereden biliyorsunuz?” Gözüm hâlâ helikopterin indiği alanı görmek için etraftaydı.

“Patronum iletti.”

Bunu duymazdan gelme sebepleri olan görüntüyü görüp idrak edebildiğimde helikopterin yere inişi ve etrafın toz duman oluşu gözlerimin önündeydi. Dudaklarım en son yangında bu kadar uzun süre ve geniş bir şekilde aralık kalmıştı. İkinci olarak aralık kaldığı bu zaman dilimi de yangından sonra yasaklı bölge olarak ilan edilen, etrafı buzlu camlarla kaplı olan o şehrin önüne geldiğimizi gördüğüm zaman dilimiydi.

“Buraya neden geldik?” diye sordum açılan helikopter kapısına bakarken. Etrafı aydınlatan ışıktaki hâlâ havada süzülen toz tabakaları uçuşuyordu, henüz günün ilk ışıkları buraya o kadar da vurmuyordu. “Burası yasaklı bölge değil mi, ne işimiz var burada?”

Sabahtan beri bir kere bile ses gelmeyen kulaklık cızırdadığında irkildim. Cızırdama kesildi, yerini keskin ve nefes kesici güzellikte başka bir erkek sesi aldı.

“Sorularınızı yanlış kişiye soruyorsunuz, doğru kişi aşağıda sizi bekliyor.” Pilot açık kapıya bakarken cızırtıyla kulaklığın kapandığını anladım. Çantamı omzuma sıkıca sardım ve kulaklığı çıkardıktan sonra dikkatle helikopterden inip etrafa baktım. Pilot, topuklular yüzünden yavaş ve dikkatli inişimi izledikten sonra etrafa bir kez daha yayılan toz tabakasına, ardından bana baktı. “Çalışacağınız adam zor biridir... İyi şanslar, Hazel Hanım.”

“Benim kolay biri olduğumu düşündüren ne?” Tek kaşımı kaldırdığımda cevabıma gülümsedi.

Kurumuş dudaklarını yaladığında aklımda dudaklarımda hâlâ alkol kalıbı kalmadığı sorusu gezindi. Bunların benim

garip fantezi rüyalarımın biri olmadığını, gerçekse de sonrasında ne olacağını anlamadan önce bir bardak alkol iyi giderdi.

“Düşünmedim, sadece sizi patronum kadar iyi tanımıyorum.” Başımı aşağı yukarı hafifçe salladığımda pilot iki parmağıyla asker selamı verdi. Kapıyı kapattı ve uçuş için hazırlandı.

Gözümü ondan ayırmadan geri geri adımlar attım ve uçuşa başladığında ilerideki buzlu cama doğru bedenimle döndüm. Helikopterin kalkışı, etrafa yaydığı tozlarla rüzgârdan kendini belli ediyordu. Saçlarım savruluyor, tozlar vücuduma çarpıyordu. Uğultusu kulağımdan beynime uzanan bir ağrıya sebep oldu. Yüzümü ekşiterek gözlerimi kısıp kabanımın önünü kapattım ve camın önüne doğru ucu sivri topuklularıyla yürümeye başladım. Sanırım yeni iş görüşmem için topuklular pek de iyi bir tercih değildi ama iş görüşmesi dediğin ofiste, lobide, en kötü bahçede yapılırdı. Bir yasaklı bahçenin sınırında toz yığınının içinde değil!

Buruşan yüzümü düzelterip gözlerimi araladığımda gözlerimin rüzgârdan ve uykusuzluktan yanmaya başladığını hissettim. Saçlarım rüzgârdan uçuşup durmuştu ama bakmadığımdan, bozulmadığını ya da en azından cadaloza benzemediğimi umut etmek istiyordum.

Gökyüzüne uzanan camın önüne vardığımda hemen solumdan bir ses geldi ve bu sesten önce hiçbir adım sesi duymadığıma emindim, buna yemin edebilirdim.

“Hazal Alvers... Hoş geldiniz.”

Kaşlarım çatılmış vaziyette sesin geldiği yöne yüzümü döndüm. Arkamdan gelmiş olmasına imkân yoktu, heli-

kopter gittiği için sesini bu ıssız yerde mutlaka duyardım. Sağ veya soldan yürüyerek gelse uzaktan yürürken görmem gerekirdi. Ne yapmıştı bu adam, bir anda yanıma falan mı ışınlanmıştı?

“Siz...?” Çatık kaşlarımın yanında işaret parmağımla onu ve etrafı gösterdim.

Belli belirsiz gülümsedi. “Her şeyi anlatacağım.”

Ellerini cebine koyarken gözlerim baştan aşağı yüzünde gezindi. Turkuaza çalan mavi gözlere, siyah gür saç ve kirpiklere, bir doksan boya ve orta hâlli bir vücuda sahipti. Üzerinde lacivert bir gömlekle pantolon takımı vardı. Boyunda asılı bir zincir düğmelerinin altına doğru uzanıyordu. Burnu hafif kıvrımlıydı ve yapılı görünüyordu. Çenesi içine göçüktü. Zayıf olmamasına rağmen yüzünde hiç kilo yoktu, fazla ince ve kemikliydi. Kaşları kalın ve kalkıktı. Kendine baktığı, dış görünüşüne özen gösterdiği belli oluyordu. Hatta muhtemelen benden bile fazla kendine bakıyordu. Bu bir erkekte görmeye alışkın olduğum bir şey değildi. Bu mükemmeliyet sadece erkeğe değil, kadına bile fazla gelebilirdi.

Esen rüzgârla kendime geldiğimde soğukla bir kez daha irkildim. Etrafta sadece uzaktan gelen sokak lambalarının ışığı vardı ve gökyüzünün rengi mavinin açılmaya başladığı bir tondaydı. Buzlu camlar gökyüzüyle uyumlu hâlde duruyordu. Ya içeride ışık yanmıyordu ya da bu camlar kurşunla beraber ışığı da engelleyebiliyordu. Camların kalınlığı bu mesafeden daha da belirgindi.

“Buraya neden geldiğinizi biliyor musunuz?” dedi bana doğru bir adım daha yaklaşırken.

“Evet.”

“Güzel, öyleyse direkt koşullara geçelim,” derken bana doğru bir adım daha attı. Ayaklarında ucu sivri bir ayakkabı görünüyordu, adımları ses çıkardığına göre topuğu da vardı. “Sadece üç şartım var. Bir: buradan ilk yirmi dört saat içinde istediğiniz zaman çıkabilirsiniz fakat buradan çıktıktan sonra içeride gördüğünüz hiçbir şey hakkında tek kelime edemezsiniz. Şayet bir gün çıkmak isterseniz kapıyı bizzat açarım ama çıktığınız an sanki buraya hiç gelmemiş gibi davranmalısınız.”

“Peki ya...”

“Yapmazsanız?” dediğinde kafamı aşağı yukarı salladım. Mimikleri çok sabitti, bu yüzden düşüncelerini ya da sonraki hamlelerini kestiremiyordum. İfadesiz suratı pek hoşuma gitmemiştir. “Üç maddeden herhangi birini çiğnemeniz durumunda ya sizi alıkoyup kendi hapishaneme atacağım ya da... susturmanın en etkili yöntemini kullanacağım.”

“Söylediğinizi doğru mu anlıyorum, şu an beni kullanabileceğinizi ya da öldürebileceğinizi yazan bir sözleşmeyi imzalamamı mı istiyorsunuz?”

Fevri ses tonuma ve yüzüme bakıp gülümsedi. Söylediklerini yanlış yorduğumu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinin kenarlarında beliren kırışıklıklar düzeldi. Benim ise konuşma başladığından beri alnımda oluşan çizgiler vardı.

“Hayır, lütfen sözlerimi yanlış anlamayın. Kendi hapishanemden kastım normal hapishanelerle aynı, tek fark demir parmaklıklarla kısıtlı kalmayacaksınız ve başkasının yanında değil, benim yanımda olacaksınız. Burada olan biten her şeyi saklamanın tek yolu bu. Sizi öldürmek istemiyorum ama zorunda kalırsam... yaparım.”

Şaşkınlık ve sinirle karışık bir şekilde gülüp başımı salladım. Bu rahatlığı benim rahatlığımı zedeliyordu. Omuzlarımdan bir titreme geçtiğinde gözleri omuzlarıma düştü.

“Şu an beni tehdit ediyorsunuz?!” Bu kadarına da inanmıyordum, alkolün etkisini en şiddetli hâlde hissediyor ve görüyor olmalıydım. Sadece merak ediyordum, alkollüyken hayalimdeki adam ve yer bu muydu cidden?

“Maddelerin devamını dinlemediniz.” Kaşlarımı kaldırıp ona imalı bir bakış attım, sanki devamı başından daha iyi olacakmış gibi konuşması komikti. İçimdeki ses devamının başından daha da beter olabileceğini söylüyordu ve şu an için içimdeki sesin sözleri karşımdaki adaminkilerden daha güvenilirdi.

Ayrıca konudan sapmaya çalıştığının ikimiz de farkındaydık. Göğüs kafesimde öfkenin uyguladığı basıncı ve iç sesimin yüzüne bir yumruk yapıştırmak istediğini duyabiliyordum.

Yine de sakinliğimi koruyarak kendimi haklı çıkarma isteğiyle, “Devam edin,” diyebildim.

O an Asaf hocanın sözleri tekrar zihnimde yankılandı ve beni sakin tutan tek şey o sözlerin kendisiydi. *Profesyonellik işi bitirmeni sağlar, duygusallık değil.*

“İkinci koşul, size her odanın kapısını açabilecek izni vereceğim. Sınırlı bilgiler haricindeki her bilgiye ve imkâna ulaşabileceksiniz ama bu yetkiyi kötüye ya da yanlışla kullanmaya kalkarsanız...”

“Ölürüm,” diyerek sözünü kestim.

“Şanslıysanız yaşarsınız ama hapishanede.”

Gözlerimi kısarak çenemi sıkıp, “Üçüncü koşul?” diye sordum. Kollarımı birbirine dolamıştım, yüzüm ne kadar ifadesiz kalmayı başarsa da bedenim yine aksini yaparak öfkemi belli ediyordu. Bu da onun tüm dikkatinin saniye saniye yüzümde ve bedenimde gezinmesine sebep oluyordu.

“Üçüncü koşul, dışarıdan hiç kimseye içeride olan biten hakkında bilgi veremez, acil bir durum olmadıkça kimseye görüşemezsiniz. İşinizin ne zaman biteceği size kalmış ama bitene kadar koşullar bunlar. Eğer işiniz bittikten sonra burada kalmak isterseniz, o zaman sözleşme buradan çıkmayacağı için geçersiz kılınacak.”

“Anlamadım? Yasaklı bir bölgede çalışacağım ve buradan çıkmak istemeyecek miyim? Ailem dışarıdayken ve onlarla görüşemeyecekken?” Özgüven bir erkekte beğendiğim bir kriterdi ama bu kadarı beğenmenin aksine tiksintmeye sebep oluyordu. Özellikle de altı boşsa. Sanırım buna da sözleşmeyi kabul ettiğimi görecekti ve öyle karar verecektim. Yine de şu anda iş sanki düşündüğümde daha zor geçecek gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle bir ortamda çalışmadığımdan ve daha önce hiç doğrudan bir patronla yan yana olmadığımdan, nasıl bir işleyiş olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama iyi olmayacağı kesindi.

“Eğer girişiniz kalıcı olursa dışarıda ailenizle görüşebilirsiniz ama buradaki hiçbir şeyden bahsedemezsiniz. Ayrıca girdikten sonra buradan çıkma isteğinizle kalma isteğiniz arasında büyük bir çelişki yaşayacağınızın garantisini verebilirim.”

Sözlerine karşı sadece güldüm, onu alaya aldığımı düşündüğü an gözlerini beni taklit edermiş gibi kısıp kıvrılan

dudaklarıma dikkat kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Sabırla benden bir cevap bekliyordu.

Kurumuş dudaklarımı yaladığımda rüzgâr yine sert esti, önümü daha sıkı örttüm. Ben bu hâlde donarken bu adam gömlekle nasıl üşümüyordu? Dudaklarımı yaladığımda alkol tadı gelmesini bekledim. Lanet olsun ki gelmedi, hâlbuki şu an deli gibi ihtiyacım vardı.

Bakışlarım buzlu cama döndüğünde dudaklarımı içten ısırdım. Onun aldığı nefes havaya karıştığında oluşan beyazımsı buharı göz ucuyla görebiliyordum. Elleri hâlâ cebinde duruyordu. Benden cevap alamadığının farkına varınca elini cebinden çıkarıp çenesindeki yeni çıkmaya başlayan sakalları sıvazladı.

Bu kadar iddialı konuşmasına sebep olan şeyi deli gibi merak ediyordum ve bu merakı baskılamak diğer tüm duyguları bastırmaktan daha zordu. Bu zorluğu hissetmiş gibi benden bir şey beklemeden sözlerine devam etti. “İş bittiğinde size açık çek vereceğim. Gözü aç bir kadın olmadığınızı biliyorum. Mal mülk konusunda da zenginsiniz. Bu yüzden hak ettiğiniz parayı sizin belirleyebileceğinizi düşünüyorum.”

Bakışlarım buzlu camdan tekrar ona döndüğünde yüzü bu kez aydınlıkta gibi geldi. Ben fark etmeden bana bir adım daha yaklaşmış olmalıydı. Aramızdaki mesafeye baktığımda bu düşünceme daha da yaklaştım çünkü ayakkabılarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti. Şimdi yüzü daha net, daha pürüzsüz duruyordu. Turkuaz harelerinin etrafını ince siyah çizgiler sarıyordu ama içine doğru turkuaz baskınlaşıyor, gözlerinin rengi ortaya çıkıyordu. Gözlerimi ondan kaçırdığımda boğazını temizledi.

“Bahsettiğiniz üç madde yapılması zor şeyler değil, iş ahlakı içeren şeyler. Yalnızca karşılığında verdiğiniz cezanın ağırlığı aklımda koca bir soru işareti bıraktı.” Tekrar ona döndüğümde bir anda duraksadım çünkü konuştuğum için gözleri dudaklarıma inmişti. Dikkatini bir an bile benden çekmemesi şüpheli düşüncelerime mahal verdi. Boynumu hafifçe eğip ona baksam da bir süre gözlerini dudaklarımdan çekmedi. Huzursuzca hareket ettiğimde nefes verip aramıza tekrar beyaz dumanlar girmesine sebep oldu.

Havaya karışan dumanın ardından tekrar yüzü ortaya çıktığında mimiklerinde uzun süre gezindim, garip bir tanıdıklık seziyordum. Belli belirsiz gelen çimen kokusu geçmişten bana uzanan bir anı gibiydi.

“Bu soru işaretini giderebilirim. Size bir tolerans göstereceğim. Üç maddenin karşılığında neden bu kadar ağır bir koşul koyduğumu içeri girdiğinizde anlayacak ve bana hak vereceksiniz. Eğer vermezseniz bu koşulu tamamen ortadan kaldıracam.”

Bu iddialı bir teklifti. “Yani size inanacağımdan bu kadar eminsiniz?”

“Bu kadar eminim.”

Tekrar cevap vermeyeceğimi anlayınca elini kaldırıp çantamı işaret etti. “Çantanız omzunuzu ağrıtmadı mı?”

Acele etmemi ima ediyordu. Bu sorusuna gülümsedim. “Taşımak ister misiniz?”

Bir an bu soruma o da gülmüş gibi oldu ama kendini tuttuğunu apaçık belli ettiği hâlde gülmedi. “Ağırsa verebilirsiniz.”

Uzattığı eline baktım, bakışlarım elinden gözlerine çıktığında, “Değil,” diye mırıldandım.

Elini ağır bir şekilde geri çekti. “Eee, kabul ediyor musunuz?”

“Eğer girdiğimde size hak vermezsem sözleşme geçersiz sayılacak?”

Onaylamak için tekrar sorduğum soruya “Evet,” diyerek onay verdi. Merak bilime başlama nedenimdi, şimdi de merak başıma gelecek her şeyin sebebiydi.

“Peki nerede kâğıt? İmzalayayım.” Bu söylediğim gayet normal bir şey olmasına ve az önceki komik soruma gülmemesine rağmen, bu kez gülümseyerek beni tam bir aptala çeviren kısa bir bakış attı.

“*Victoria.*”

“Efendim?” Gözümü kısarak ona baktım, gözleri ben-deydi ama seslendiğinin ben olmadığımı hepimiz anlamışızdır diye düşünüyordum. Soruma cevap vermeden yüzüme bakmaya devam etti.

“Buradayım.” Buzlu camda mor bir ışık parladığında korkuyla yerimden sıçradım. Kulağımın hemen dibinde bir ışık ve ince bir kadın sesi belirdi.

“Korkmayın, o sadece bir yapay zekâ.”

Gözlerimi korkuyla çevirdiğim adamdan mor ışıktaki beliren yapay zekânın robot yüzüne döndürdüğümde aralanan dudaklarımdan giren soğuk içimde bir titreme yarattı.

Camda ince çizgiler bir araya gelmiş, bir kadın yüzüyle kısa düz saçlarını ortaya çıkarmıştı. Birbirine giren pembe ile karışık mor renkler onu tatlı gösteriyordu. Gözlerinden

fişkırان parlak yıldız gibi bir ışık vardı. Dudakları dolgun ama çizgi şeklindeydi. Üç boyutlu sayılmazdı ama ince işlenmiş bir tasarımı vardı. Çene hattının keskinliğine kadar her köşesi belirgindi.

“Merhaba, Hazel Hanım, ben Victoria.”

Kendimi toparlayıp inanmıyormuş gibi olsam da bunu belli etmeden soğukkanlılıkla selam verdim. “Merhaba, Victoria.”

Görüntünün verdiği belirsizlik beni bir adım geriletmişti. Eğer topuklulumun sesi bu karanlık ıssız sokakta yankılanmasa imkânı yok geri adım attığımı anlamazdım.

“Konuştuklarımızı duydun mu, Victoria?” diye sordu yanımdaki adam, yüzünü bu tarafa dönerek. Hâlâ ismini de sormamıştım.

Uykusuzluk ve sarhoşluk bir daha yapmayacaklarım listesinde bir numaraya yükselirken, “Duydum, efendim,” dedi Victoria. “Saydığınız üç maddenin çiğnenmesi durumunda Hazel Hanım canından ya da hür iradesinden vazgeçmiş olacak. Eğer anlaşma imzalandıktan sonra yirmi dört saat içinde koştüğunuz şartları haklı bulmazsa sözleşme geçersiz sayılacak.”

Tek kaşımı kaldırarak yapay zekâya bir bakış attım. “Bu kadar etkilenmeyin, daha marifetlerimi görmediniz.” Küçük dil neredeydi? Eğer hatırladığım yerdeyse sanırım onu yutmuştum.

“Victoria, sözleşme,” dedi tok bir sesle, bakışlarını üzerimde gezdirerek.

Buzlu camda beliren mor ışık bir anda kaybolup yerini mor yazılara bıraktı. Görünmez bir A4 sayfasına özenle

yazılmış gibi görünen kusursuz yazılar parlıyordu ama birbirine karışmamıştı. Cama yaklaşıp yazılara göz attığımda bunların sözleşme maddeleri olduğunu gördüm. Victoria görüntü olarak olmasa bile ses olarak hâlâ bizimleydi.

“Hazel Alvers, yerinize imza yetkinizi kullanmama ve sözleşmenin altına imzanızı atmama izin veriyor musunuz?”

Opaklığı düşük imzam ismimin altında yanıp sönmeye başladığında şaşkınca cama bakakaldım. Birkaç dakika algılamama yeter diye düşünüyordum ama beş dakika olmak üzereydi ve her şeyi idrak etme işlemim hâlâ bitmemişti.

Bu adam üst düzey bir yapay zekâ geliştirmişti. Geliştirdiği zekâ benim kimlik bilgilerime kadar ulaşabiliyordu ve onay verdiğimi söyler söylemez muhtemelen yanıp sönen imzam sönmeyi kesip yanar hâlde karşımda belirecekti. Yutkunarak göz ucuyla ona kaçamak bir bakışla baktım. Sabırla beni bekliyordu. İmzamı benden habersiz attırabileceği hâlde seçimi bana bırakması kötüyü seçebilecekken iyiyi zorladığını gösteriyordu.

“İçeride bana zarar verecek bir şey var mı, Victoria? Yardıma muhtaç olabileceğim bir durum ya da canıma kastedilebilecek bir şey?” Yapay zekâlar tasarımcısı tarafından yapıldığı için onların yönlendirmesine göre hareket edebilirdi ama önceden yalana programlanmayan bir yapay zekâ yeni doğmuş bir bebek gibi yalandan habersiz doğruları öterdi.

“Eğer yaşayacağınız şok anı, kalp hızı yükselmesi ve akıl sorgulama gibi psikolojik durumun sizi öldüreceğini düşünüyorsanız canınızı tehdit eden bir durum olmadığını söyleyebilirim.”

Derin bir nefes alıp kafa karışıklığıyla cama, ardından da göz ucuyla tekrar ona baktım. “Peki o zaman...” Sert-

çe yutkundu ve o da benimle aynı anda buzlu cama döndü. “İmzamı kullanmana izin veriyorum.”

“Sayın Hazel Alvers, imza yetkinizi kullanmama izin veriyor musunuz? Bu son ikazımdır, imzanızı kullandıktan sonra bir mesuliyetimiz bulunmayacaktır.”

“İzin veriyorum, mesuliyeti de kabul ediyorum.”

Victoria yanıp sönen imzayı altına çakıp yanar hâlde bıraktığında, “Nereden geldiğimi merak ediyordun,” dedi o tok ses. Bana dönüp bir adım daha attığında lacivert ucu sivri topuklu ile siyah ucu sivri ayakkabı burun burunaydı. Kafamı ayaklarımızdan yüzüne kaldırdığımda aramızdaki boy mesafesine baktım. Gerçekten uzun bir adamdı ama neyse ki benim de topuklularım vardı.

Victoria’nın mor ışığı yüzümüze yansırken nefesini fark etmeden yüzüme üfledi. Sertçe yutkundum. Dudaklarını yalarken yanağını daha da içe göçürmüştü. “Sağından ya da solundan gelmedim, Profesör. Yasaklı bölgenin içinden geldim.”

Kaşlarımın çatılışını izlerken keyiflendi, dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Nefesini bir kez daha yüzüme çarparak, “Yıllar sadece bir adım ötede,” diye fısıldadı. Gözlerimi yumup rüzgârı hissederek onu dinlememek için kendimi zor tutuyordum. Ses tonu garip bir vaziyette kulağıma en sevdiğim müziği ilk dinleyişim kadar huzur veriyor, merak duygumu beni rahatsız edecek seviyeye çıkarıyordu.

“Buna hazır mısın, Profesör?” Nefesi üçüncü kez tenime çarptığında derin bir nefes almamak için kendimi zar zor tuttum. Neyden bahsettiğini bilmememe rağmen ona akıl karışıklığımı belli etmeden kararlı bir ifadeyle baktım.

“Hazırım.”

Kafasını kaldırıp tekrar dudaklarını yaladığında gözlerim oraya kayd. Yüzüne yansıyan mor ışık keskin çenesine vuruyordu.

“Victoria, kapıyı aç,” dedi bir adım geri çekilirken. “Şehre girmeden önce prosedür uyarısını yapmak zorundayım.” Başımı kaldırıp gözlerine dikkatle baktım. “Burada, hiçbir şey gerçek değil.”

Sözlerinin nereye vardığını bile anlayamadan ortamındaki boşluğun önünde olan buzlu cam bir anda kenara doğru oval şeklinde perde gibi aralanmaya başladı. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırıştırdım. Kurşun ve ışık geçirmez buzlu cam nasıl oluyordu da ortadan ikiye illüzyon gibi ayrılıyordu? Hiçbir çizgisi ya da kulpu yoktu. Sanki manyetik bir güçle hareket ediyordu.

“Önden girmek istediğinizi düşünüyorum.” İçeriye uzattığı eline baktığımda gözlerini üzerimde gezdirmeye devam etti. Beklemeden sağ ayağımı kaldırdım ve gözlerimi karşıya çevirdim.

Yıllar sadece bir adım ötede.

Sesi zihnimde yankılanırken attığım adımla olduğum yerde duraksadım. Ayaklarım buradan öteye bir süre gidemezdi, geri de çıkmasına imkân yoktu. Attığım bir adımla yıllardır yasak olan o şehrin içindeydim.

Burası yasaklı ilan edilmişti. Burası tozla duman olmuştu. Burada yaşam bitmişti.

Şimdi ise yıllar, belki de milyarlar sonranın yaşamı gözlerimin önündeydi. Yutkunuşum seslice gerçekleşti. Bedenim bir an bayılacak gibi oldu. Dengemi sağladım ama gözlerimi

ardı ardına dört beş kez ovalamaya devam ediyordum. Her ovalamamda görüntü aynıydı. İçeriye girdiğim an burnuma dolan tüm kokuların notaları, renklerin tonları, gerçekliğin hiç ulaşamadığı noktası değişti.

Önümde gökyüzünü delen, illüzyona benzeyen binalar, etrafta gezen birkaç ışıklı robot, havada garip şekiller çizen araba yolu ve ne olduğunu bile bilmediğim uçan birçok alet duruyordu. Ayrıca havada beliren, illüzyon olup olmadığını sorguladığım büyük görseller de vardı. Üç boyutlu şekilde havada süzülüyor, bazıları aralıklı olarak renk değiştiriyordu.

Başımı boynumu ağrıtabilecek kadar yukarı kaldırdığımda ucu belli belirsiz görünen binaların arasından kuzey ışıkları göründü ancak coğrafi açıdan bunun mümkün olmaması gerekiyordu. Renkleri binaların cam yüzeyine yansıyor ama hiçbir renk birbirine karışmıyordu.

Uçan uzay gemisine benzettiğim bir alete kaşlarımı çatarak bakarken çenemin yere düşüp düşmediğini kafamda tartıyordum. Her yerden süzülen mor mavi ışıklar etrafı sarıyordu, yollar ve binalar bile koyu tonda olmasına rağmen rengarenkti. Bazısından yeşil ışıklar, bazısından Victoria gibi mor ışıklar, bazısından da mavi ışıklar geçiyordu. Uçan uzay gemisi metal renk olsa da altında dönen yeşil ışıklı tekerlekleri vardı.

Ben aklımı mı kaçırmıştım, yoksa gerçekten bir adımla yüzyıllar sonrasına mı gelmişim?

Karşımdaki görüntü tam bir deliliğin, bir o kadarda dâhiliğin eseri idi.

Bir havlama sesi duyduğumda başta onu da hayal sandım. Ancak ayağımın üstünde zıplayan küçük bir şeyin varlığını

hissettiğimde rüyada olmadığımı bir kez daha emin olmuş-
tum. Gözlerimi zar zor önümdeki şehirden alabildiğimde
yerdeki koyu kahverengi tüylü köpeğe baktım. Boynunda
bir tasma takılıydı ve üstünde Asil yazıyordu.

“Kargaşada ismimi sormayı unuttun ama önemi yok
çünkü biz zaten tanışıyoruz,” dediğinde onun arkamdaki
varlığını tamamen unuttuğumu fark ettim. Gölgesi bile yere
düşmüyordu ve bu çok ürkütücüydü. Dışarıda gün ağrıyor-
du ama burada gece yeni başlıyordu.

Göz ucuyla baktığımda az önce perde gibi aralanan buzlu
camın kapandığını gördüm. Victoria’nın mor ışığı da cam-
dan kaybolmuştu.

“Ben Deniz Aras. Birbirimizi on dört yıl öncesinden ta-
nıyoruz.” Ona dönüp yüzüne aptal aptal bakmaya başladı-
ğında dudağının altında küçük bir gamze belirdi. “Bugünün
tarihini hatırlıyor musun?”

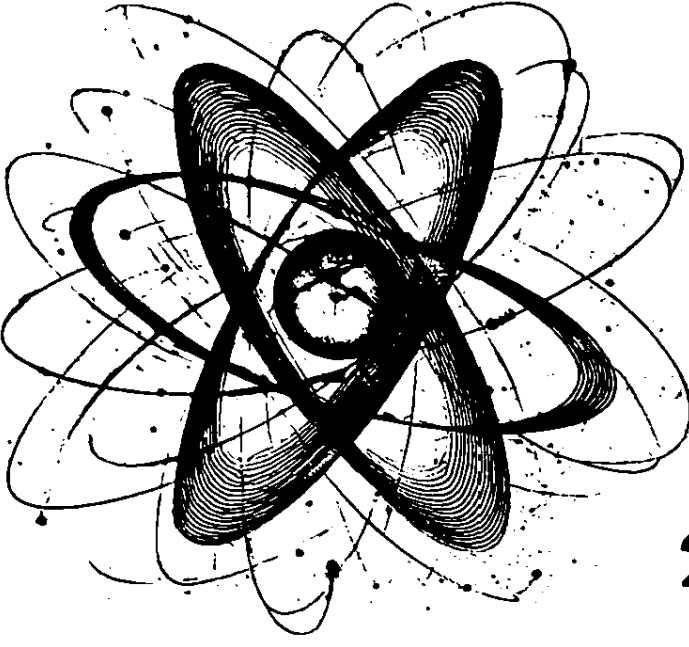
Duruşumu dikleştirdiğimde köpek ikimizin ortasına geçti
ve havlamayı kesti. Dikkatimi gözlerine vererek, “29 Ey-
lül,” dedim ve o an aklımda bir anı belirdi.

On dört yıl önce bugün, 29 Eylül’de, ödülleri aldığımız
günün kutlama partisinde yıldızlar gökyüzünde en yoğun
zamanındayken hepimizin kafası güzeldi. Açık alandaydık
ve şu an tanıyamadığım köpeğin peşinden koşmuştum. O
köpek beni yeşilliğin en ücra köşesine sürüklemiş, sahibini
de peşimizden getirmişti. Orada aklım yerinde değilken ve
gün bile ağarmamışken onunla bir ücra köşede kaldığımızı
hatırlıyordum. Aynı ay ve günde, aynı saatte. Beni buraya
getirttiği bir gece yarısı saatinde, sonbaharın başlangıcı olan
zaman diliminde.

Başka bir şeyi daha hatırlıyordum, utanç verici bir şeyi. Onu öptüğümü ve öpüşüme karşılık verdiğini hatırlıyordum. Karşımdaki adama ilk öpücüğümü verdiğimi hatırlıyordum.

“Neden seni istediğimi merak ediyor olmalısın.” Sesi biraz kısılarak devam etti. “Çünkü yeryüzünde benden başka işinin en iyisi olan biri olmadığını zannediyordum. İşinin en iyisi olan bir kadını gözden kaçırmışım. Neyse ki benim kaçırdığımı başkası yakalamamış.”

Ben deli olmalıyım. Hayır deli bile bu kadar kafayı sıyıramaz. Ben ölmüş olmalıyım.

2. BÖLÜM

AKIL OYUNLARI

Sanırım aklım bana oyun oynuyor, hem de hiç oynamadığı kadar. Bana kafamı sıyırmadığımı söylerken beni delirmenin eşiğine yolluyor. Belki de bunu bana aklım değil, aklımla oynayan adam yapıyor.

Hayran olunası bir zekâsı, göremeyeceğim hızda hareket eden elleri beceriyor bunları, sanki bir büyü yapıyor. Ya da insanları kılını kıpırdatmadan büyülüyor. Bu korkunç biliyorum ama gözümü bu korkunç büyüden alamıyorum. Kör olsam bile kopamayacağım ya da ona rağmen görebileceğim bir şey; varlığını hissettiğim yerde diğer hiçbir duyuya ihtiyacım yok çünkü bunu onlar sayesinde hissetmiyorum.

Tenime değen titreşimleri aklım sakinleştikçe daha da hissediyor ve alışıyorum. Gözlerim daha önce görmediğim renk tonlarında dans ediyor. Havada burayı yansıtan hiçbir koku yer almazken tatlı olan her kokunun karışımı

tüm köşelerden bana doğru süzülüyor. Bir tanesi doğrudan arkamda dikilen adamdan gelip etrafımı sarıyor.

Her şey fazla olağandışı ama duygular fazla gerçek. Göz gördüğüne inanmak istemezken beyin bu gerçeği çoktan kabullenmiş, görsel bir ziyafet çekiyor. Nefes her zaman aldığımdan daha temiz ve daha derin, hava onun isteğine itaat ediyor ve gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir karara izin vermiyor.

Hayır isteyerek delirmiyorum, delirtiliyorum.

“Victoria, profesörün durumunu analiz et.”

Kokusunun ağırlaşmasıyla bana yaklaştığını hissediyor gibiyim ama girmeden önce söylediği gibi, burada hiçbir şey gerçek değilken buna ne kadar inanabilirim bilmiyorum.

Gözlerimin önü onun lacivert gömleğiyle karanlığa gömüldü, sanki beni korkutan ya da şaşırtan bir şeyin önünü kesmek istiyordu ve benden cevap bekliyormuş gibi tüm odağı üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldım; hâlâ benden ses alamadığından olsa gerek sesi belli belirsiz bir gerginlik içeriyordu. Fark edilir olduğundan emin olmamakla birlikte kafamı sallarken, ışığının kaynağını nerden aldığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı Victoria çaprazımda belirdi. Havada süzülen yüzünde mimikler bile vardı. Göz ucuyla onu görebiliyordum ama aklımı daha fazla kaçırmamak için ona dönmeyi reddediyordum.

“Henüz şoktan çıkmadı, Deniz Bey. Vücudunda bir miktar alkol saptadım. Nefes alışverişi düzene girdi fakat kalp atışı hâlâ yüz yirmilerde. Gözlemime göre birkaç dakika içinde o da düzene girecek.”

Deniz, elini çenesine yerleştirip dudaklarını kaşırken gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

“Şimdi koştüğüm şartı haklı buluyor musun?”

Sonunda hareket edebileceğimi hissettiğimde elimi enseme atıp saç diplerimi bir süre karıştırdıktan sonra dudaklarımı aralık bıraktım ama konuşabilmek için kendimi hâlâ hazır hissetmiyordum.

Dakikalar sonra kolumdaki çanta bir anda benden önce firar etti ve yere ‘*çat*’ diye bir sesle düştü. “Size ağırsa bana verin demiştim,” dedi iç çekerken. Bu sırada ellerini arkada bağladı. Omuzları daha da heybetlenirken duruşu iyice dikleşti.

O benden ses duymayı beklerken adı Victoria olan yapay zekâ Deniz’e döndü ama dikkatini benden almasına sebep olmamıştı. “Deniz Bey, Yazılımcı Benjamin profesörle tanışmak için iniş izni istiyor.”

Deniz ona olumsuz bir mırıltı çıkardıktan sonra, “Şimdi değil,” diye cevap verdi.

Victoria da normal tonunda, “Yazılımcı Benjamin Selas, inişiniz ertelenmiştir,” dedi ama sesi yankılı çıkmıştı.

Yukarıdan gelen bir uğultu sesiyle başımı gökyüzüne kaldırdım. Deniz de beni taklit edermiş gibi başını kaldırdı. Oldukça yukarıda süzülerek şekiller çizen yeşil ışıklı bir araç dikkatimi çekmişti. Her yeri cam gibiydi ama yeşil ışıklı çizgilerle etrafı donatılmıştı.

Dikkatimi gökyüzünden çekerken boğazımı temizledim ve yere düşen çantamı kollarından tutup kaldırdım. Sonunda bedenimin hâkimiyetini tekrar kurabildiğimi hissedebi-

liyordum ama kalbimin hızının hâlâ yüksek olduğunu da hissediyordum. Kanım resmen kulaklarımda uğulduyordu ve bunu daha önce hiç duymamıştım.

“Böyle bir şart koşmak ne kadar ağır olsa da...” diye başladığım sözle Deniz’in dikkatini çekerken Victoria’nın Deniz’e dönmüş yüzünü de kendime çevirmeyi başarmıştım. “Bunu korumak için sözleşme şartları makul.”

Bu söz benim işi kabul ettiğimin göstergesiydi. Her şeyi kabullenebilirdim çünkü burada bir cevher vardı. Burayı hiçbir insana göstermemeliydi. İnsanlar burası için birbiriyle savaşa girerdi, hatta onun canına bile kastederdi. Bu gerçek beynimde yankılandığında aslında bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha fark ettim. Hayatımda görüp görebileceğim en iyi iş yeri idi, en güzel yaşam yeri de olabilirdi ama ölüm de her an beni bulabilirdi. Bunu kaldırabilir miydim emin değildim fakat bir yanım kaldırabileceğim konusunda çoktan beni ikna etmeyi başarmak üzereydi.

Deniz’in gözleri kısıldı ve dudakları kıvrıldı, yüzündeki kırıksıklıklar belli belirsiz meydana çıkmıştı. “Victoria, Benjamin’in inişine izin ver.”

Bana doğru bir adım atıp tekte çantamı aldı. “Siz zahmet etmeyin.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Aramızda sessizce geçen birkaç saniyelik bakışmanın sonunda yüzünü yere eğdi, sonra kaldırıp Victoria’ya döndü. “Profesörün nabızı şu an kaç?”

“Hâlâ aynı,” diyerek ondan önce cevap verdim. “Bir süre düzeleceğini sanmıyorum,” diye de ekledim. “Amacınız canıma kastetmekse başarmak üzeresiniz.”

Alaylı sözlerime kıkırdadı. “Emin ol bunu yapmam, bu amacıma çok ters.”

Ben sözlerini idrak edemedi bu kez de uğultu konuşmamızı böldü ve tüm dikkatlerimizi kendisine çekmeyi başardı.

Gökyüzündeki yolda tur atan yeşil ışıklı araç bir anda aşağı doğru ışık süzmesiyle inmeye başlarken gözüm ışığın arkasında kalan iki robota kayd. Bizden oldukça uzaklardı ama rahatlıkla seçilebiliyorlardı, insanımsı formları ürkütücüydü. Hemen ortalarında belli belirsiz gördüğüm bir görüntü vardı. Küçük bir görüntü, küçük bir insan görüntüsü. Küçük bir kız çocuğu görüntüsü. İki robot onun görüntüsünü büyük ölçüde kapatıyordu.

Giderek yaklaşan ve belirginleşen araç hemen önümüze rüzgâr akımıyla bir anda çekildiğinde nefesimi tuttum. Aracın etrafından geçen yeşil ışıklar yavaşça azaldı ve opaklıkları düştü. Kalan her yer cam olduğundan içerisi tamamen belli olan aracın kapısı açıldığında içeriden çıkan genç adamın görüntüsüne hayretle bakakaldım. Neredeyse benden de Deniz’den de genç duruyordu. Üzerindeki önlüğe kısa bir göz gezdirdim. Tertemiz ve dümdüzdü, bir tane bile kırışıklık görünmüyordu. Hâlbuki benim önlüğüm saniyeler içinde izlerle dolardı. Gözüm yakasındaki karta kaydığında onun bile kullandığımız kartlardan farklı olduğunu gördüm. Dijital bir karta sahipti ve üzerinde yazılar vardı.

Yazılım Uzmanı

Benjamin Valerio Selas.

İndiği araçtan bana doğru adımları gelen, yüzüne uyan kemik gözlüğünü düzelten ela gözlü kumral adama baktım.

Tam önümde durarak elime uzandığında Deniz derin bir nefes verdi.

“*Senorita.*”

Elim çekingen bir tavırla Benjamin’in eline kaydığında havaya yükselen elimi dudaklarına uzattı ve tahminimce İspanyolca olan birkaç cümle kurdu.

“Doktorun yanında Türkçe konuş, Benjamin.”

“Elbette, sizinle tanışmak büyük şeref, Profesör.”

Elime değen buz gibi dudakları içimi titretmişti. Bu kadar soğuk olması dikkat çekiciydi. Keza dışarıda buz kesmesine rağmen bu şehir dışarıdan kat be kat daha sıcaktı. Şehrin ısınısını nasıl kontrol ettiklerini merak ediyordum.

“Teşekkür ederim.” Kafasını aşağı yukarı salladıktan sonra bıraktığı elim diğer elimin yanında yerini buldu.

“Ben Yazılımcı Benjamin Selas, şehrin tüm kodlamalarıyla Deniz’le birlikte ben ilgilenirim. Sizi aramızda gördüğüme çok sevindim.” Neden geldiğimi bilip bilmediği hakkında bir fikrim yoktu. Deniz’le göz göze geldiğimizde hiçbir tepki vermedi ama nedense bilmiyormuş gibi hissettim. Bu yüzden tebessüm ederek sessizliğimi korudum. İlk günden yeni patronumun gözüne batmak istemiyordum. Elindeki çantamı gördüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım. Benjamin başka bir şey söylemedi, Deniz de sessizliği bölmek istermiş gibi öne doğru adımlayıp bana Benjamin’den daha yakın bir mesafeye geldi.

“Victoria size şehri gezdirip kalacağınız yeri gösterebilir, çalışmaya ne zaman başlamak isterseniz o zaman başlayabilirsiniz. Başka bir sorunuz var mı?” Başımı sağa sola sal-

layıp çantamı almak için uzandım ama elini geriye çekerek vermeyi reddetti.

Benjamin, “Ben de eşlik edebilirim,” dediğinde gerek olmadığını söylemek üzereydim ki Deniz benden önce davranmıştı. “Sen bana lazımsın.”

Benjamin’in üzgün bakışları beni buldu.

“Şey...” Etrafı göz ucuyla birkaç kere daha süzdüm. Hâlâ alışmak zor geliyordu ve bir yanımda hâlâ, “*Rüyadasın, aptal,*” diye bağırıyordu.

“Çalışma alanım neresi olacak ve nasıl geleceğim... yani burası...” Kelimeleri doğru dürüst kuramadığım için kendime küfürler yağıdırıyordum. Neyse ki bu duruma Victoria yetmişti.

“Size fiziksel olarak yardımcı olup göstereceğim. Kalan detayları Deniz Bey size aktaracak, Profesör. Ayrıca işe başlamak istediğiniz zaman ismimi söylemeniz yeterli.”

Deniz kafasını aşağı yukarı sallayarak, “Victoria ismini söylediğin an istediğin her yerde belirebilme yetkisine sahip tek yapay zekâm. Yardıma ihtiyacın olduğu durumlarda ya da sormak istediğin soruların olduğunda onunla irtibat kurabilirsin,” dediğinde dudaklarımı ısırarak orta boy çantama tekrar kısa bir bakış attım. Böyle bir iş için bu çanta sadece gününbirlik geziye gitmişim gibi kalmıştı.

“Anlıyorum... Ancak ne kadar kalacağım belli değilse yakın zamanda eşyalarımın kalanını falan almaya gitmem gerekecek.”

“Eğer isterseniz elbette ama size uygun kıyafetler çoktan hazırlandı.” Kaşlarım çatık bir şekilde Deniz’e baktım. Vü-

cut hatlarıma kadar da öğrenmiş olamazdı bu adam, değil mi? Yani o kadar da olmasındı?

“Siz kapıda belirir belirmez ölçülerinizi saptayarak kıyafetlerinizi dolabınıza yerleştirdim, Profesör. Dilediğiniz özel eşyaların da hepsini temin edebilirim.”

Yüzümü karşımda beni izleyen iki adamdan alıp Victoria’ya döndüm. Kirpiklerimi kaç kere kırıştırdığıma kadar öğrenebiliyordu ve bu korkutucuydu.

Tamam, röntgenci bir yapay zekâya sahip olmak pek de ürkütücü olamazdı. Sonuçta o bir yapay zekâydı.

Röntgenci bir yapay zekâ!

“Gidin ve biraz dinlenin. Kendinizi işe başlamaya hazır hissettiğinizde sizi merkezde bekliyor olacağım.”

Başımı sallarken bir yandan da onaylarcasına mırıltılar çıkardım. Bu sırada paltoma hâlâ sıkı sıkı sarılıydım ve biraz da olsa üşüyordum.

Deniz dudaklarını yalarken Benjamin’e aracına gitmesini işaret edip Victoria’ya döndü. “Victoria, şehrin ısınısını yükselt.”

“Tabii, Deniz Bey.”

Victoria mor ışıyla beraber ortadan kaybolduğunda gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Deniz teşekkürümü sadece başını sallayarak aldı ve aramıza giren Benjamin’e döndü. “Ben gidiyorum öyleyse, merkezde buluşuruz. Tanıştığımıza tekrar memnun oldum, Profesör.”

Uzattığı eli saniye kadar kısa sürede tutup bıraktım.

“Ben de, Benjamin Bey.” Tasarımını tam olarak anlayamadığım yeşil ışıklı araca bindiğinde, kapanan cam kapıda Deniz ile yan yan olan bedenlerimiz yansıdı. Işıklar yavaşça canlandığında Benjamin bize el sallayarak göğe yükselmeye başladı. Az önce camda birbirimize bakan yüzümüz şimdi cam vesile olmadan birbirine bakıyordu.

“Ailemle telefonda görüşme yapabilir miyim?”

“Victoria’ya arama yapmak istediğiniz kişiyi söylemeniz yeterli.”

İkimizin arasında birden mor ışıklar belirlemeye başladığında Deniz yüzümü dikkatle inceledi ama bu kez ürkmemiştim. Işıkların arasından beyaz robotik bir kadın vücudu belirdi. Kısa peruğu andıran vücut ışığıyla aynı renk saçlarının ardından parlak gözler bana baktığında bunun kim olduğunu anlamıştım. Bu Victoria’nın yapay bedeniydi. Deniz Victoria’nın arkasından çıkıp yanıma geldiğinde teniyle uyuşmayan sağ eline baktım. Normalde açık tenli bir adamdı ama sağ kolu teniyle garip bir şekilde uyuşmuyordu. Tanıştığımız andan beri ellerini ya cebinde ya da arkasında sakladığını fark ettim, bunu özellikle yapıyor gibi gelmişti.

Gördüğün bu kadar şeyden sonra buna mı inanamıyorsun gerçekten, Hazel, diye kendime soruyordum ama elindeki farklılık ister istemez dikkatimi dağıtıyordu.

“Başka bir sorunuz olursa ya da beni görmek isterseniz...”

“Victoria’ya söylerim,” dedim papağan gibi cümleleri tekrarlamaktan rahatsız olmuş şekilde.

“Kendiniz de gelebilirsiniz diyecektim.” Güldü. Ben de güldüm, hatta Victoria’da güldü.

“Gidelim mi, Profesör?”

“Gidelim, Victoria.” Turkuaz gözlere dönüp belli belirsiz tebessüm ettim. “İyi geceler.”

Victoria bileğini kaldırıp ileri doğru uzattığında illüzyonu andıran mavi ışıkların ardından bir araba önümüzde belirdi. Tamamen camdandı, sadece beyaz tekerleklerle sahipti. Tekerleğin içinde dönen mavi ışıklar vardı.

“İyi geceler.” Başımla ona selam verirken açılan cam kapıya doğru ilerledim ve arka koltuğa oturup koltukların içine çöküşümü hissettim. Bu kadar yumuşaklık ve rahatlık hayal ürünü olmalıydı.

Victoria da metalden olduğunu düşündüğüm vücuduyla yanıma geçtiğinde cam kapı otomatik olarak kapandı. Deniz arabanın hemen önünde yine elleri cebinde duruyor, camdan yansımama bakıyordu.

“Havadan mı, yoldan mı gitmek istersiniz?”

“Fark etmez,” derken dediğini tam da algılayamadan gelişigüzel cevap vermiş, gözlerimi Deniz’in turkuaza çalan gözlerinden ayıramamıştım.

Victoria parmağıyla bir yere dokunduğunda bir cızırtı sesi geldi ve camdan araba birden havalanmaya başladı. Bu sırada Deniz’le arama giren rüzgâr akımı yerini kuzey ışıklarıyla sarılı gökyüzüne bırakmıştı. “Bu gökyüzü görüntüsünü o mu ayarlıyor?”

“Evet, şehrin tüm yetkisi ona aittir. Kalan hiç kimsenin şehir içinde bir yetkisi yok.”

Kafamı anlamış şekilde salladım. Bunu nasıl yaptıklarını, hatta çocuk gibi her şeyin tek tek nasıl oluştuğunu bile

sormak istiyordum ama çenemi tutmakta iyi olduğum için sormadan durabildim. Normalde hiç böyle biri değildim fakat burası kişiliğimle tezat oluşturan bir yerdi.

Bir dakikalık yükselişin ardından sabit gittiğimiz yukarı yönü durdu ve yön artık ileri bakmaya başladı. Artık yukarı değil, karşıya doğru gitmeye başlamıştık. Kuzey ışıklarının gerçek olmayan görüntüsünün içinden geçtik. Yüzümü cama yaklaştırarak o görüntüye daha yakından bakmaya başladım. Ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım hâlâ fazla gerçek görünüyordu. Koyu tonda bulutlar bile vardı.

Yüzümü aşağı eğdiğimde şehrin ortasında dalgalı bir deniz fark ettim. Etrafındaki binaların ışıkları üzerine yansıyor. Binalar arasında yukarıdan bakıldığında fazla bir mesafe varmış gibi görünmüyordu; bazıları bizim yüksekliğimize kadar uzanıyor, bazılarıysa daha da yukarı kadar yükselmeye devam ediyordu.

“Ama ben sizin için görüntüyü değiştirebilirim.”

“Nasıl yani?”

“Deniz Bey size şehir yetkisi verdi, Hazel Hanım. Şehirde yapmak istediğiniz değişiklikleri bana söylemeniz yeterli.” Şaşkınlığımı gizlemeden gözlerimi dışarıdan alıp Victoria’nın parlak mor gözlerine çevirdim. Tamam, bu fazla korkutucuydu ama alışabileceğimi umuyordum.

“Neden kimsede olmayan bir yetkiyi bana verdi?”

“Size hoşgörüyle yaklaşıyor.”

Kaşlarım da irileşen gözlerim kadar şaşkınlık belirtisiyle havalandı. Şahsen, sözleşme maddelerini konuşurken sesinden pek de hoşgörü tonu duymamıştım. Tamam, sözleri

hoşgörü olarak kabul edebilecek kadar nazikti ama altında yatan ima hiç öyle değildi.

Derin bir nefes vererek arkama yaslanıp saçlarımı karıştırdım. Aracın yanında yeşil ışıklı başka bir araç belirdiğinde sıkıntılı yüzüm bir anda gevşedi. Benjamin işaret parmağı ile orta parmağını birleştirerek alnına vurdu ve bana asker selamı vererek kafamı eğişimi izledi. Bunu beklediği bir dakikanın hemen ardından ise -abartmadan söylüyorum- ışınlanarak yok oldu. Geriye sadece incecik yeşil bir çizgi kalmıştı, o da saniyeler içinde yok oldu.

Yaslandığım yerden hızlıca doğruldum. “Bu da neydi?”

“Aracın ışınlanma özelliği idi.”

Victoria’nın rahat ve stabil, değişmeyen ses tonu beni çok daha fazla çileden çıkaracakmış gibi duruyordu. Burada her şey herkese göre normaldi ama ben... ben her yeni şeyde alkolün etkisi olduğunu düşünüyor ya da tımarhaneye yatırılıp hayali dünyada yaşayıp yaşamadığımı sorguluyordum.

“İsterseniz biz de ışınlanabiliriz.”

“Ne, hay-” Araç kısa bir savrulmayla, sadece göz kırpması süresi kadar bir sürede bir evin önünde durduğunda ellerimi korkuyla sağa sola uzattım. Bir elim Victoria’nın Benjamin’in dudaklarını andıran buz gibi vücudunda, diğer elim ise camdaydı.

“Sana hayır dedim, Victoria!” Sesim ölçsüz olarak yükselmişti. Nefesim bir yerlerime kaçmış gibi geldi. Elim göğsüme koyup derin bir nefes verdim. Neredeyse çılgılık atacaktım.

“Teknik olarak henüz söylememiştiniz.” Mora yakın gözleri bana gülerek baktığında gözlerimi yumup derin bir nefes daha aldım, artık üşümediğimi hissettiğim için palto-
mun önünün açıldığını bile fark etmemiştim. Hatta sesini duyduğum kapının açılışından içeri soğuk bile girmemişti. Victoria gerçekten de şehrin ısınısını yükseltmiş olmalıydı.

Sonunda anlık geçirdiğim kalp krizi riskini atlattığımda Victoria indi, benim tarafıma gelip ellerini önünde birleştirdi. “Deniz Bey burayı size hazırlattı, karşıda gördüğünüz yapı da ona ait.” Elini kaldırarak karşıyı gösterdi. Aramızda uçurumlar vardı ama uçurumları dolduran ışıklı başka binalarla robotlar da görünüyordu.

Arabadan inerek ayağımı sert zemine bastım, ses kısa süre yankılandı ve aniden kesildi. Pekâlâ ıssız gibi görünen bu yer de tıpkı şehrin geri kalanı gibiydi.

Ben etrafı incelemeye dalmışken Victoria öne doğru atılıp, “Dikkat edin!” ikazında bulunduğunda sıçrayarak yana doğru kaydım. Öten ve uçan küçük iki gözlü bir şey elinde benim çantamla Victoria’ya yaklaştı. Eğer yana sıçramasaydım kafama çarpabilirdi. Onun ne olduğunu idrak edemedim baktığım sırada çantayı yere bıraktı, ardından tekrar havada yükselip etrafımda dönmeye başladı. “Bu da ne?”

“Buna ufaklık diyoruz, bir şey taşınacağı ya da getirileceği zaman bunu ona paslarız.”

Etrafımda dönmesinden hoşlanmadığım için elimi uzatıp yuvarlak haznesini tuttum. “Rahatsız edici.”

Victoria ona dönüp parmağını uzattığında hareketlenerek elimden kaçtı ve dakikalar içinde kayboldu.

Sanırım ilk gün için fazla zor bir gün geçiriyordum. Saatinden yerine, yerinden tipine ve kurallarına kadar burada her şey fazla tersti. Elimi alnıma uzatıp bir süre ovuşturduktan sonra çantamı yerden aldım ve karşımdaki eve baktım. İki katlı, büyük bir evdi. Aydınlatmaları ne kadar fazla olsa da ışıklar loştu ve göz yormuyordu. Hatta buradaki tek normal andıran şey burası olabilirdi.

İçerisi tamamen belirgindi. Camın önündeki oturma takımı, sol odadaki yatak odası ve sağda kalan odadaki mutfakla üst katta beliren içi boş kapsüller.

“Camın içeriyi gizleme özelliği mevcut, dilerseniz dışarıdan kimsenin sizi görmeyeceği hâle getirebilirsiniz. Deniz Bey’in özel emri var, kendisi istese bile evinizin içinde sizin istemediğiniz ya da haberiniz olmayan hiçbir değişiklik yapılmayacak.”

“Buna sevindim,” diye mırıldanarak gözlerimi önümdeki evden çekip arkamda kalan eve doğru çevirdim. Onun evi de baştan aşağı camdandı ve içerisi görünüyordu. Kaç katlı olduğunu göremiyordum çünkü bulutların kapattığı yere kadar uzanıyordu ancak en üst kısmı görünmüyordu. Alt katı çalışma alanına benziyordu. Büyük boy birden fazla bilgisayarını ve cama yazılı formülleri görebiliyordum. Evin ikinci katında da gri bir oturma takımı ile yemek masası vardı. Sade bir oturma düzeni kurmuşa benziyordu. Yatak odasına benzeyen odaya dönüp baktım. Yatak yoktu.

“Deniz Bey’in yatağı yok mu?” diye mırıldandım.

“Pek uyumaz, uyuduğunda da genelde uzanmıyor. Ya çalışma odasında otururken uyuklar ya da ayakta dakikalar süren dalışlar yaşar.”

“Nasıl ayakta kalabiliyor?”

Çatık kaşlarım Victoria’yı güldürdü. Gerçekten insana inanılmaz benzer özelliklerle tasarlanmıştı. Daha önce yapay zekâ görmüştüm ama Victoria gibisini ilk defa görüyordum. Açık söylemek gerekirse, şimdi aklımı okuyabildiğini söylese inanın hiç şaşırmazdım.

“Bedeninin uyku ihtiyacı olan hormonlarını özel bir karışımla doyuruyor.”

“Yani bedenini mi kandırıyor?”

Victoria kafasını aşağı yukarı sallarken bir yandan da evin içine doğru yürümeye başlamıştı. Evin zemininden aşağı baktım, evler resmen havada denecek kadar yüksekteydi ve uçurumu andırıyordu.

“Eğer yürümek isterseniz bana yol açmamı söylemeniz yeterli, araca binmek yerine Deniz Bey’in evine yürüyerek de gidebilirsiniz.”

“Dur tahmin edeyim, köprü falan kuracaksın?”

“Aslında hayır, yolun devamı uçurumun kenarında katlı hâlde duruyor. Merdiven gibi düşünün. Ben sadece yolu kaldıracak, karşı kaldırıma bağlayacağım.”

Artık şaşırmayacağım dedikten saniyeler sonra bir öncekinden daha fazla şaşırmaya başladığım için bunu kendime söylemeyi kesmem gerekiyordu. Victoria beni beklerken ona devam etmesini işaret ettim. Kapının önüne geldiğimizde kırmızı ışık yüzümden bedenime kadar üzerimde gezindi ve “Hazel Alvers, ev sahibi,” diyen bir robot sesiyle kapı açıldı.

“Harika,” diye söylenerek hem kırmızı ışığa hem de Victoria’ya baktım.

Elini kaldırarak önden içeri girmemi işaret etti. Kafamı aşağı yukarı sallayarak içeri girdim ve... şaka mıydı bu?

“Evin tasarımı henüz yeni bitti, bu yüzden bu seferlik mazur görün. Sizinle sadece biri kalacak, o da yemeğinizi yapıp deneylerinizde size yardımcı olmak için.”

Boynumu eğip kütlettim. Sabır diliyordum ama sanırım ne kadar sabır dilersem dileyeyim bir işe yaramayacaktı. İçeride bir sürü robot geziniyordu, her şey fazla minimal tutsa da göz yoran ışıklarla doluydu. Çoğu şey camdandı ve içerisi ferah görünüyordu.

“Bana özel bir yapay zekâ mı?”

“Sayılır. Eğer pabucumu dama atmazsanız ben de yardımcı olabilirim.”

Pabucumu dama atmazsanız mı? Az önce bir yapay zekâ gerçekten bana pabucumu dama atmak dedi ve üstü kapalı trip attı.

Kirpiklerim hızlı hızlı kırpışırken dudaklarım yine aralanmıştı.

“Selis, size özel yardımcı olarak tasarlandı. Deneylerinizde ikinci bir kişi olarak görebilirsiniz onu.”

Benden biraz daha uzun, atkuyruğu saçıyla, bedeni tamamen beyaz metalden oluşan bir robot önümde durduğunda gözlerinde yanan mavi ışığa şöyle bir baktım.

“Merhaba, efendim, ben Selis. Deniz Bey tarafından size özel tasarlandım.”

“Merhaba,” diye mırıldanarak ona bakmaya devam ettim. Victoria ile aynı görünüyordu; tek fark, farklı göz renk-

lerine sahiplerdi ve birinin kısa karışık renkli saçları varken diğeri atkuyruklu sarı saçları sahipti.

Victoria yatak odasına doğru ilerlemeye başladığında onu takip ettim, bir yandan da hâlâ etrafı incelemeye çalışıyordum. Dışarıda her şey o kadar havada süzülüyordu ki kendimi uzaya çıkmış gibi hissediyordum. Neyse ki, evin içinde öyle bir deliliğe maruz kalmıyordum.

Merdivenleri çıkarken arkadan Victoria'ya merakıma yenildiğim sorulardan birini sormak için seslendim. "Sana bir şey sorabilir miyim, Victoria?"

"Elbette."

"Sanki aşağıda küçük bir kız çocuğu görür gibi oldum, o... Deniz Bey'in kızı mıydı?"

Victoria bana döndü ve elini karnına koyarak gülmeye başladı. Nedense şu an tam Arçelik reklamındaki robot kızı andırıyordu.

Onun gülmesine ters bir bakış atarak çantamı kenara bıraktım ve paltomu çıkarıp yatağın üzerine koydum. Gerçekten bunları ortalama üç dakikada yapmıştım ve bu üç dakikada Victoria aralıksız gülüyordu.

"İlahi, Hazel Hanım. Deniz Bey hiç evlenmedi."

Şaşırmıyordum, yemin ederim artık şaşırmıyordum.

"Larissa'dan bahsediyor olmalısınız. O Benjamin Bey'in kızı, burada bizimle yaşıyor."

"Ya annesi?" Sürgülü dolaba elimi okutarak açılan dolaba dizilmiş kıyafetlere baktım. İçeride her türlü kıyafet bulunuyordu. Pijamalar, eşofmanlar, özel gece elbiseleri, ciddi

iş kıyafetleri ve en çok... gömlek ile etek. Yani tam da benim kombinasyonum vardı.

Buna sevinerek elime gelen pijamalardan birini aldım ve yatağa bıraktım.

Victoria, “Selis, camlar,” dedi ve odaya peşimizden girmeyen Selis’in sesi evin içinde yankılandı. “Görünmez mod açık, rahat davranabilirsiniz.”

Yüzümü cama çevirdim, rengi bir tık koyulaşmış duruyordu. Gömleğimin düğmelerini açıp üzerimden çıkardım. Eh, zaten Victoria tüm hatlarımı biliyordu, insana pek çekinme fırsatı bırakmamıştı.

“Deniz Bey’in elinde bir ton uyuşmazlığı fark ettim, sebebi var mı?”

Victoria ilerleyip yatağa oturdu. Eğer dış görünüşü insan teninde ve gözleri herkes gibi olsaydı robot olduğunu bile unutabilirdim. “Deniz Bey burayı ilk kurduğu zamanlarda bir kaza geçirdi, parmaklarının birkaçını kaybetti ve bileğinde güç kaybı gerçekleşti.”

Gömlek elimden bir anda yere düştü. “N... nasıl? Yani parmaklarının koptuğunu mu söylüyorsun?”

Victoria başını aşağı yukarı salladı. Hüzünlü bir ifadeyle ona bakarken, karşısında öylece yarı çıplak duran bana bir süre sessizce bakmaya devam etti ve gözlerinden ışıklar havaya süzülerek bana bir görüntü gösterdi. Karşımda Deniz duruyordu ama daha gençti, bedeni daha zayıftı ve parmaklarının birkaçı yoktu. İçimin sızladığını hissettim. Kaşlarım çatılmış ekrana bakarken elim boynuma gitmiş, boynumu bilinçsizce çizmeye başlamıştı.

Yüzü görünmüyordu; bedeni çapraz bir açıdan görüldüğü için sadece bir eliyle diğer elini tuttuğunu, elinin titrediğini görüyordum. Yine de soğukkanlı duruyordu. Görüntüde ses yoktu. Kapalı, beyazlarla döşenmiş geniş bir odadaydı ve önünde devasa bir makina vardı. Makinanın altında yatan robotlarla yerdeki robotik parçaları görebiliyordum. Bazılarının içinden kablolar görünüyordu. Etraftan yayılan duman Deniz'i sarmıştı.

“Deniz Bey kendine metal robotik bir el tasarladı.” Görüntü değişti ve Deniz'in şimdiki hâli ile kolundan parmağına uzanan koyu gri metal bir kol görüldü. Kolunun üzeri tamamen ten rengine bürünmüştü. O bölgelerde de devam eden duyu kaybı olmalıydı. Üzerinde siyah bir sıfır kollu vardı ve bir omuzundan kendi kolu inerken, diğerinin yarısından gri bir metal iniyordu. Hatta kolundan omzuna, birazı da boynuna kadar uzanıyordu.

“Başta Deniz Bey'in psikolojik olarak toparlayamayacağını düşünmüştüm ama kendi kolundan daha çok sevdi tasarladığı eli. Şimdi ise sizin onu o şekilde görmenizi istemediği için illüzyon ile metal görüntüsünü kapattı.”

“Çekindi mi?” Yere düşen gömleği alıp paltomun üzerine bırakırken, Victoria'nın gözlerinden ince bir ışıkla süzülüp havada beliren Deniz'in yüzüne baktım. Koluna bakarken dudakları kıvrılmıştı, gerçekten hoşuna gidiyor olmalıydı.

“Sizin rahatsız olabileceğinizi düşündü. Kolunun üst bölgesinde ve boyun bölgesinde hâlâ yara izleri var.”

“Ona olmadığımı açık açık söylemeden nasıl belli edebilirim?” diye mırıldandım onu izlerken.

“Zahmet etmeyin ben ima ederim.”

“Gerçekten mi?” diyerek ona döndüm, yüzümde saçma bir gülümseme belirmişti.

“Elbette.”

Onun yapacağı imayı düşünmeye çalıştım ama hiçbir fikrim yoktu.

Yatağın üzerine bıraktığım pijamayı alarak üzerime geçirdikten sonra eteğimi çıkardım. Altımı da değiştirip derin bir nefes alarak dağılmış saçlarımı düzgünce topuz yaptım.

“İç çamaşırı, ped gibi gerekli tüm özel eşyalarınız şu çekmecedeydi.” Bana gösterdiği banyonun yanındaki komodine baktım. İşe dair ne kadar maddesel konuşsak da detayları konuşmamıştık. Şoktan yeni çıkabildiğim için aklımdaki soru sayısı artıyordu ve bazı şeyleri yeni idrak edebiliyordum. “Uyandıracağım kişinin kim olduğunu biliyor musun?”

Yatağın üzerine bıraktığım kıyafetleri alıp dolaba yerleştirdim.

“Bunu Deniz Bey’den öğrenebilirsiniz. Bu konuda sadece birkaç bilgi verebilirim.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp devam etmesini ima ettim.

“O da Asaf Bey’in öğrencisiydi, hatta bakarsanız Asaf Bey’in ilk öğrencisi olan bir profesördü.”

Kaşlarım hayretle kalkarken yatağa Victoria’nın yanına oturdum. Ellerimi kucagımda birleştirdim. Uzanarak kenarda duran ıslak mendili yakaladıktan sonra onunla yüzümü temizlemeye başladım, şu an yüzümü yıkamaya inanılmaz üşeniyordum ve uyku üzerime çok ağır gelmeye başlamıştı. “Anlıyorum. Peki burada başka kimler var? Deniz Bey’in ailesi falan?”

“Annesi maalesef sizlere ömür, babası hakkında bilgi verme yetkim yok.”

Yüzümü sildiğim mendili avucumda buruşturdum. Görünüşe göre Deniz’in ciddi ve zorlu bir geçmişi vardı. Böyle birinin sert ve mantık adamı olması oldukça normaldi. Sadece geçmişte unutmadığı ortak bir anımızı ilk günden önüme sermesi akıl karıştırıcıydı. Bunun konusu iş içinde açılacak mıydı merak ediyordum ama açılmamasını umuyordum. Sonuç olarak üzerinden uzun zaman geçmişti, ayrıca o zamanlar çocuktuk. Bu bir çocukluk hatasıydı. Aklım yerinde değildi, sadece gözlerine kapıldığımı hatırlıyordum ve o zamandan bu zamana aynı kalan tek şey gözleriydi. Sadece daha da koyulaşmış görünüyordu. O zamanlar fazla berraktı, rengi turkuazdan çok mavi rengi andırıyordu.

“Anladım.” Yüzümü yere eğerek makyajımı sildiğim ıslak mendile baktım, bu konuda tam olarak ne diyebilirdim bilemiyordum ama yaşamının böyle olmasına üzülmüştüm.

Victoria’nın gözlerinden çıkan görüntü ortadan kaybolduğunda yüzümü kaldırdım. “Biraz dinlenin, işe başlamaya hazır olduğunuzda sizi hazırladığımız çalışma alanına götüreceğim.”

“Yarın başlayabilirim, burada öylece oturmak istemiyorum.”

Victoria başını sallayarak ayaklandı. “Uyandığınızda Selis kahvaltı hazırlamış olacak, kahvaltıdan sonra sizi alması için araç yollayacağım.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Victoria kapıya doğru ilerlerken ışıklar kapanmaya başladı. Tek parlayan şey dışarıdaki kuzey ışıkları ve Victoria’nın

parlayan gözleriydi. “Kuzey ışıklarını bol yıldızlı bir gökyüzüne dönüştürebilir misin?”

Madem bugün oldukça geçmişe bağlı bir gün geçirmiştik, o gün gördüğüm yıldızları tekrar görmemin de bir sakıncası olmazdı.

Adım sesleri kesilirken mor gözleri bana döndü. Kapının önünde duraksayarak, “Elbette, bol yıldızlı gökyüzü Deniz Bey’in de favorisidir. Bu hoşuna gidecektir,” dedi ve mor ötesi gözlerini dışarıya çevirip birkaç dakika sonra ışıkları yıldızlara çevirdi. “İyi geceler, Profesör.”

Sözlerinin üzerine düşünmeyi kendime yasaklayıp, kapattığı kapıya bir süre baktım.

İçeriye dolduran sessizliğin hemen ardından camdan dışarıya bakarak oturduğum yataktan kalktım, elimdeki peçeteyi komodine bıraktıktan sonra camın önüne gelip parmaklarımı soğuk cama yasladım. Bu gökyüzü inanılmaz güzeldi, hayatımda hiç bu kadar fazla yıldızı bir arada gördüğümü hatırlamıyordum.

“Nefes kesici,” diye fısıldadım kendi kendime, uykunun ağırlığı gittikçe artıyordu. Ağzımı kocaman açıp seslice esnedim. Bu sırada gözlerim doldu. Yatağım camın tam karşısında olduğu için mutlu olmuştum. Elimi camdan yavaşça çekip yatağa geri yürüyerek içine girdiğimde sıcaklık ve rahatlık duygum zirveye çıktı. Bu yatak gerçekten... inanılmaz rahattı ve böyle bir yatakta uyumuyor muydu? O adam aklını kaçırmış olmalıydı.

Yatakta yan dönerek elimi yanağıma aldım ve yıldızları izlemeye koyuldum. Bu muhteşem bir şeydi, artık her gece istediğim görüntü gökyüzünde canlanacaksa uykuyla aramız bayağı bozulacakmış gibi görünüyordu.

Sadece bozulmak için bugün uygun değildi çünkü uyku her zamankinden daha çok omzumda yük olarak hissettiyordu. Bir kez daha ağzımı yırtılırcasına açıp esnedikten sonra gözlerim kapandı ve o anda üstümdeki yük kalktı. Gözümü bir saniyeliğine tekrar açıp gördüklerimle yaşadıklarımın hayal ürünü olmadığına kendimi inandırdım.

Ve umuyordum ki, bu gördüğüm şeyler alkolün ya da uykumun hayal ürünü değildi. Bu şehir de bu adam da gerçektir.

Hayatta bazı anlar olur ve siz bu anları ne yakalayabilirsiniz ne de kaçabilirsiniz. O anlar gözlerinizin önünde olur ve siz sadece izlersiniz. Hisleriniz size olan biteni tercüme eder; zekâ kadar hızlı ve net olmadığı için duyguların azizliğine uğrarsınız. Zaman kaybeder bir şeyleri ve siz olurken değil, olduktan sonra hissetmeye başlarsınız.

Aşk gibi mesela. Ben âşık oluyorum diyen çok az insan gördüm. Herkes âşık oldum derdi genelde, kimse olduğu anı fark etmezdi. Olurdu ama âşık olduğu zamanı sorduğunuzda anında cevap veremezdi. Çünkü kimse oluş anını bilmiyordu.

Acı mesela. Acı anında vurmazdı bedene ve gözlere. Önce bir şeyler duyar, görürdünüz. Bunu anlamadığınızdan değildi inkâr edişiniz; sadece duyguları beklemek için kendinizi oyalıyor, kandırıyordunuz. Duygular bedene vurmaya başladığında ise kabulleniyordunuz.

Kabullenmek, hayatınızı sıfırdan başlatan tek kelimeydi. Kabullenmek, açtığınız yeni bir sayfaydı; oraya acınızı ya da yeni hayatınızı yazmak size kalmıştı. Ben de kabullendiğim bu hayatın ilk sayfasını açmış, elimde kalemle bekliyordum çünkü henüz ne yazacağımı ben de bilmiyordum.

Gözlerimi yumuşacık, rahatlık duygumla dans eden yataкта araladığımda, hatırladığım her şeyin gerçek oluşuyla gülümsedim. Kaç saat uyuduğumu bilmiyordum ama bu yataktan hiç çıkmadan çalışmayı çok istiyordum. Acaba iş bittiğinde çek yerine bu yatağı mı isteseydim?

Gözlerimi araladığım yataкта ellerimi yatağa yaslayarak doğruldum. Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. En az on saat deliksiz uyuduğuma emindim ama hâlâ gece miydi?

Bu imkânsızdı.

“Selis,” diye mırıldandım evin içinden sesinin gelmesi umuduyla.

Birkaç saniye sonra, “Evet, efendim,” diyerek bana cevap verdi.

“Ne kadar uyudum?”

“On iki saat, efendim.”

Yataktan ayaklarımı sarkıtarak yüzümü camdan çektim ve ışıkları yanan odaya bakındım. Düşündüğümde de fazla uyumuştum. “Victoria’ya havayı gündüze çevirmesini söyleyebilir misin? Havanın aydınlanmasını istiyorum.”

“Elbette.”

Evin içini tekrar sessizlik sararken ışık kapandı ve gökyüzünde güneş doğmaya başladı. Cama kısa bir bakış atıp dolaba ilerledim, şu an uyandığımı hissediyordum.

Ellerimle gözlerimi ovuşturdum ve siyah bir gömlekle siyah beyaz bir kalem etek çıkarıp yatağın üstüne bırakarak lavaboya ilerledim. Banyonun içi de tahmin ettiğim gibi sönmeyen ışıklarla donatılmış teknolojik bir banyoydu. Aynanın karşısına geçtim, elimi çeşmeye doğru tuttuğumda önce sabun sıkıldı ve ardından sabun elimde dağılırken su açıldı. Bahsettiğim lavabo da sanırım her işini kendi yapan bir robottu.

Suyu yüzüme vurup bir güzel kendime geldikten sonra havluyu tutan kol bir anda bana doğru uzandı ve tam önümde durdu. Havluyu ucundan tutarak yüzümü kuruladığımda kol geri çekilip tekrar duvara yapıştı.

İşimi bitirip lavabodan çıktıktan sonra pijamalarımı çıkardım, yeni kıyafetleri üzerime geçirdim. Çekmeceleri karıştırarak bulduğum tarakla saçlarımı taradım ve tutturmalı tokayla arkadan tutturdum. Bu sırada Selis'in sesi yine evde duyuldu. "Günaydın, Hazel Hanım. Yemeğiniz hazır, gözlüğünüz başucunuzda."

Banyodan çıkar çıkmaz yatağa doğru adımlayarak başucumdaki gözlüğüme bakındım. Oraya ilerleyip gömleğimi düzelttikten sonra camları pırıl pırıl olan gözlüğü gözüme taktım.

"Selis, bu ne?" Takar takmaz ışıklarla beni kör eden gözlüğü aniden gözümde çıkarırken şaşkınlıkla elimdeki gözlüğe bakıyordum.

Gözlüğü taktığım gibi, evde robotik olan ne varsa ismiyle, göreviyle, mavi ışıklar hâlinde gözlerimin önüne çıkmıştı. "O, çalışmanızda kolaylık sağlaması ve etraftaki her şeyi daha rahat anlayabilmeniz için Deniz Bey'in size tasarladığı özel çalışma gözlüğü."

Elimdeki gözlüğe bakınıp kaşlarımı çattım; bu gözlükle bırakın çalışmayı, önümü bile göremezdim.

“Dilerseniz sadece çalışma modunu açıkta tutabilirsiniz, size yardım edecek özelliklere sahip.”

“Onu nasıl yapacağım?”

Gözlüğü tekrar gözüme taktığımda, “Kulağınıza değen yere dokunun. O modun tuşu orada, dilediğinizde dokunarak tekrar açabilirsiniz,” dedi Selis. Dediğini yaparak tuşa dokundum ve ışıklar bir anda yok oldu.

Sonunda görebildiğim odanın merdiveninden inerek mutfığa ilerledim. Selis, elindeki genelde her sabah içtiğim böğürtlen çayını masaya koyuyordu. “Dilediğiniz başka bir şey var mı?”

Masaya konulmuş, içi malzeme dolu iki tosta baktım.

“İçinde zeytin yok.”

Yemediğim zeytinin olmayışını duyduktan sonra tostun gözüme farklı gelmesine bir an güldüm ve masaya oturup, “Teşekkür ederim, bunlar kâfi,” diyerek peçeteye sarılı tostunu elime alıp yemeye başladım.

“Deniz Bey çalışma alanında sizi bekliyor, size orayı kendi gezdirecek.”

Yediğim lokmayı yutarken aynı zamanda başımı aşağı yukarı salladım. Yemek yerken genelde bir şeyler izlerdim ama şu an bir şey izleyecek kadar uzun sürmeyen kahvaltının sonuna geldiğim için buna pek de gerek kalmamıştı. Dün doğru düzgün yemek yemediğimi varsayarsak bu kadar hızlı yemem hiç de göze batmıyordu.

Ellerimi çırparak böğürtlen çayımın son yudumunu da içtim ve ayağa kalkıp ellerimi yıkadım. Aynı lavabo benim yerime yıkama işlemini halletmişti. Uzanan havluda ellerimi kuruladım ve lavabodan çıkıp, “Gitmeye hazırım,” diyerek kapıda beni bekleyen Selis’in yanına geçtim.

“Aracınız kapıda,.Hazel Hanım. Akşam ne yemek istersiniz?”

“Tavuk sote ve soslu makarna güzel olabilir.”

Selis gülümseyerek kafasını aşağı yukarı salladı. “Kolay gelsin, Profesör.”

“Sana da, Selis.” Gözlüğümü biraz daha yukarı çıkararak alışamadığım evin kapısına ilerledim. Kapı otomatik olarak açıldıktan hemen sonra dünkü camdan araç, kapısı açık vaziyette önümde belirdi. İçeride kimse yoktu ama sanırım buna gerek de yoktu. Dün gece kafamın bir kısmı gidik olduğundan bazı şeyleri hatırlayamıyordum. Etrafı dikkatle inceleyip bir şeylerin uçmadığına emin olduktan sonra araca doğru adımladım ve bindim. Elimi enseme atarak ovuştururken bindiğim aracın kapısı kapandı ve bir erkek sesi, “Merkeze gidiliyor,” dedi.

Birkaç dakika sonra araç hareketlendi ve hava yolunda bilmediğim yerlerden gitmeye başladı. Belki dün giderken görmüştüm ve hatırlamıyordum ya da dün ışınlanarak yok olduğumuz yerlerdi. Bu ihtimalden dolayı cama doğru yaklaşarak dışarıyı inceledim.

Havada asılıymış gibi duran binalar, şirkete benzer yerler ve teknolojik aletler vardı. Birkaç görüntü yanımızda süzülüyordu. Bazısı robot görünümleriydi, bazısı da çocuk filmlerini andıran oyuncak tarzı görsellerdi. Bu görselleri Larissa dedikleri kız için yaptıklarını düşünüyordum.

Geçtiğimiz onca binadan hemen sonra ışıklarla SB yazılı, yine her yeri cam olan başka bir binanın önüne geldik. Bina oldukça yükseğe uzanıyordu ve camdan sadece dışarıdaki görüntüler yansıyor. İçeride ne olduğu belli değildi.

Araç tahmini on ya da on beşinci katın hemen önünde durduğunda o katın camı boydan boya yukarı kalktı ve aracın kapısı tam da odanın içine doğru açıldı. İçeride sayılmazdık ama inerken aşağı düşme tehlikem de yoktu. Açılan kapıdan beyaz renkte döşenmiş laboratuvara ayağımı bastım. Ayaklarım yere değdiğinde, çıkmadan son anda giydiğim rahat ayakkabıların sesi içeride duyuldu.

“Hoş geldiniz.”

Yine nereden çıktığı hakkında bir fikrim yoktu ama sanırım alışacağım şeylerden biri de bu olacaktı. “Hoş buldum.”

Deniz, karşımda giydiği buz mavisi gömleğinin üstündeki önlüğüyle beni karşıladı. Altında beyaz, rahat bir kumaş pantolon vardı ve önünde birleştirdiği ellerinden birindeki metal parmaklar görünüyordu. Boynuna baktığımda küçük metal parçalarının oraya doğru uzandığını gördüm. Sanırım Victoria gerçekten de benim yerime bunu ima etmişti.

Deniz’in gözleri yüzümde gezinirken alışık olmadığım görüntüye rağmen kendimi toparladım ve onun bana yaptığı gibi gözlerimi yüzüne çevirdim. Gülümsedi, aldığı nefesle göğsü inip kalktı. “Burası size özel hazırlattığım laboratuvar ama ortak alanda beraber çalışmak isterseniz çalışabiliriz.” Gözleri dört duvar arasında gezindi, yüzünden hoşnutsuzluğunu anlayabiliyordum. Dün gördüğüm görüntülerden sonra nedenini de haklı buluyordum.

“Ortak alan?” Odanın öbür ucuna doğru yürümeye başladığında arkasından sessizce onu takip ettim. Bu sırada araç geri çekilmiş, boydan boya açılan cam da kapanmıştı. Adımları durduğunda dikkatimi arkadan önüme çektim. Önüne geldiğimiz camdan aşağısı görünüyordu; boylu boyunca en alt katta olan bir çalışma alanıydı. Bir kısım tamamen metal eşyalar, robotlar ve bilgisayarlarla doluyken diğer kısmı kapsüller, deney masası ve sedyelerle doluydu. Aynı zamanda havada asılı duran, mavi renkte teknolojik bir tahta da vardı. Yeşillikle kaplanmış her köşe ile doğallık görüntüsünü de çalışma alanına eklemişti ve bu çok hoş görünüyordu. Köşelerden uzayan ağaçları ve sarkan geniş yaprakları görebiliyordum.

“Çalışma düzeninizi tam olarak bilmediğim için hem beraber çalışabileceğimiz hem de ayrı çalışabileceğimiz alanlar hazırladım. Bu binada gerekli malzemeler, deneyler ve geçmiş çalışmalar var. Benim asıl çalışma alanım orası, sizin için de yanıma yer açtım.”

Yüzünü bana döndüğünü göz ucuyla gördüm ama ona dönmeden ortak alanı incelemeye devam ettim. “Daha önce bir ortağımla çalışıyordum.”

“Meva Ersan.”

Kafamı aşağı yukarı salladım.

“Profesör sizin adınıza ona haber verdi ve üstünüzdeki leke temizlendiği için ona referans olduğum yerde kendisi de bugün işe başladı.”

Çatık kaşlarımla ona doğru bir adım attığımda yüzü bana daha da dikkat kesildi. Hava aydınlık olunca turkuaz gözleri biraz daha belirgin gözüküyordu ve durgundu... fazla durgun.

“Ne demek referans olduğum yere bugün başladı?”

“Sabah kendisi Alkan şirketi tarafından arandı ve iş teklifi aldı. Profesörle ben de şirkete alınabilmesi için ona referans olduk çünkü kendisi yetenekli bir bilim kadını. Fakat sizin kadar değil. O yüzden karşımda o değil, siz duruyorsunuz. Arkadaşınız çalışmalarınızı geliştirmekte fazla yetenekli olabilir ancak bana yardımcı değil, tasarımcı lazım. Çünkü anca kendi deneylerini oluşturan biri başkasının deneylerini çözümleyebilir.”

Sözlerinin sonucunda kimi övdü kime sövdü anlayamadım. “Pekâlâ, sanırım buna sevinmem gerekiyor.” Bana katıldığını yaptığı mimikle belli etti. Bakışlarımı tekrar aşağı indirdim. Aşağıdaki çalışan robotların arasında onu göremediğim için, “Victoria yok mu?” diye mırıldandım ama söylemeden cevabı tahmin etmişim. O, gerekli anlarda ortaya çıktığı ve en yetkili yapay zekâ olduğuna göre şehrin işleyişini kontrol ediyor ya da Deniz’e yardım ediyor olmalıydı. Deniz sorumdan vazgeçtiğimi anlayınca bir şey söylemedi. “Peki ikimiz birden onunla nasıl çalışacağız? Farklı alanlar...”

“Victoria kendini klonlama yetisine sahip, sınırlı sayıda kendini klonlayabilecek şekilde tasarlandı.”

“Onu tasarlayan ne kadar sürdü?” dedim bu kez de merakla.

Bir elini cebinden çıkararak başparmağıyla alnını kaşıdı, yüzünü hafif ekşitmişti. Bana peşine takılmamı ima eder şekilde kafa sallayarak asansöre doğru yürümeye başladığında onu takip edip ilerdeki asansöre doğru yürümeye başladım. Bu sırada hâlâ etrafı süzüyordum. Beyaz bilgisayarlar, sedyeler, kapsüller ve hazırda bekleyen beş adet robot katı doluruyordu.

Asansörün önüne geldiğimizde kapı otomatik olarak açıldı ve içeri girdik. Deniz'in "Ortak alan," demesiyle kapı kapandı. "Victoria'yı ilk tasarladığımda Asil'in içindeki hâlindeydi. Yani sadece başta ona yüklediğim köpeğimin bilgileri vardı. Zamanla onu geliştirdim. Önce sadece kendi bölümüm hakkındaki bilgileri edinebileceği, sınırsız bilgiye ulaşabileceği bir yapay zekâyâ dönüştürdüm. Ardından, daha önce başka robotlarda deneyip başarılı olduğum her alanı ve her konuyu Victoria'ya yükledim. Zamanla kişisel yapay zekâm olmasının yanı sıra bu şehrin tasarımını tamamlama yardımcı oldu ve bilgileri sayesinde tahmini elli yıl sürecek tüm tasarımları on yılda bitirmemi sağladı."

Bu alanda uzman değildim ama robotların dairesel hareketlerle alan taramasına göre geliştiğini duymuştum. Deniz bu bilgimin oldukça üstüne çıkmış görünüyordu.

"Vay canına." Asansörün kapısı aralandığında ikimiz de aynı anda ortak alan dediği yere doğru yürümeye başladık. Tepkim hoşuna gitmiş olmalıydı, sesimdeki saklayamadığım hayranlığı yakaladı ve bıyık altı bir gülüş sergiledi.

Yukarıdan büyük duran bu alan, kapı açıldığında çok daha büyük görünüyordu. Nereden baksanız bir semt kadar büyük görünüyordu. "Yani onu tasarlamam birkaç ayımı aldı ama bu hâle gelmesi yıllar sürdü. Tahmini iki üç yılda çok işe yarar hâle geldi, bundan beş yıl önce de bu versiyonuna ulaştı."

Başımı anlayışla salladım. Bu sırada ortak alanın hemen solundaki askılıktan bir önlük aldı. Önlüğü alıp iç kısmını çevirerek bana doğru geldiğinde kollarımı önlüğün kollarından geçirdim. "Teşekkür ederim."

Kafasını teşekkürümü alma manasında salladı. Giydiğim önlüğün yakalarını düzelterek onunla beraber büyük televizyon genişliğindeki bilgisayarlara doğru ilerledim. Bilgisayarların öteki tarafında ekransız, tamamen havada süzülen cam bilgisayarlar da vardı. Camın üstüne elini koyup birkaç şeyi kaydırduğunda, “Kahve?” diye mırıldandı.

“Olur.”

Bir robot bize doğru tekerlekli ayaklarıyla kaydı ve karın bölgesi açıldı. İçeriden buraya kadar yayılan kahve kokusuna sadece güldüm. Dünden beri kendime şaşırmadığımı söylüyordum ama bana sorsanız hâlâ alkolden uyuyakaldığımı, hayal dünyamda olduğumu düşünüyordum.

Aldığım kahveden hemen sonra yerine yeni bir bardak çıktı. Deniz bardağı aldıktan sonra ekranda baktığı şeyi kaydırarak orta kısma fırlattı ve hemen çaprazımızda havada süzülen görüntüler etrafa dağıldı. “Uyandıracağın adam, Görkem Bey.”

“Victoria çok az bilgi verdi.”

Kafasını aşağı yukarı salladı. Sanki bunu özellikle kendisi istemiş gibiydi. Bu kısmı deşelemeden verdiği bilgilere dikkat kesildim, sonuç olarak ben kişinin kim olduğuyla ilgilenmezdim. Sadece sağlık bilgileri ve işlem detayları benim için yeterli sayılırdı.

“Kendini on beş yıl önce, hazırladığı formüllerle dondurdu. Ardında bıraktığı bir formül defteri var. Victoria bir kısmını çözsede büyük bir kısmı hâlâ bir sır. Nasıl uyanacağı, kendini nasıl dondurduğu hakkında ardında bıraktığı günlük farklı dillerde ve sembollerde yazmış.”

Bu adamın onun için değerli olduğunu gözlerindeki bakıştan ve değişen ses tonundan anlayabiliyordum. “Seni de mi arkasında bıraktı?”

Kendimi tutamadan kurduğum bu cümle yüzünden kendime sert bir tokat atasım geldi. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Evet,” diyerek normal bir şeyden bahseder gibi havadaki yazılarla oynamaya devam ettiğinde onda olmayan hüznü duygusu bir anda benim içimde belirdi. Belki yakın bir akrabasıydı, belki de abisi veya kardeşi. *Ya da...*

“Bu teknolojik şehrin tasarımının taslağını bana bıraktı, eğer bu şehri tasarlamaya ömrüm yeterse onu görebileceğimi söylemişti.”

Onu görmek için koskoca bir teknolojik şehir inşa edebileceği kişinin kim olduğunu merak etsem de sormamak için oldukça direndim. “Sen bu yüzden mi...?”

“Bu şehri inşa ettim, evet.”

“Peki neden böyle bir şey yaptı?” Yanına daha çok yaklaşarak kahveden büyük bir yudum aldım. Burada sadece olanlara değil, kendime de şaşırmaya başlıyordum. Dilim hiç olmadığı kadar çözölüyordu.

“Kendisi takıntılı bir bilim insanıydı, teknolojik bir şehri gençlik yıllarında hayal ettiğini biliyoruz ama aşk peşinde koşarken buna vakit bulamamış. Kendi yapamadığını bana yaptırmak için de böyle bir yol kullandı çünkü onun için bunu yapacağımı biliyordu.”

Onun için bunu yapma sebebin ne? Nedenini sormayı çok istedim ama ben bunu soramadan bir robottan, “Deniz

Bey, Irmak Hanım kapıda bekliyor,” sesi duyuldu ve sohbet o anda dışarıyla içerisi gibi birbirinden ayrıldı.

“Geliyorum.” Deniz bana dönüp, “Hemen döneceğim, müsaadenle,” diyerek geldiğimiz yönün ters yönüne doğru yürümeye başladığında arkasından bir süre izledim.

Gidişini izlerken, “Victoria,” diye seslendim.

“Efendim, Profesör.”

“Irmak kim?”

“Irmak Hanım, Deniz Bey’e karışımları hazırlayan bir doktor.”

Onunla henüz tanışmamıştım ve şu anlık tanışacakmış gibi de görünmüyordum. Çalışma alanımızın farklı oluşundan kaynaklı olduğunu düşünerek kahvemden bir yudum daha alırken Deniz görüş açımdan kaybolmuştu.

“Deniz Bey onu uyandıracağımı biliyordu derken neyi kastetti?” diye sordum. Daha sonra bunun özel olduğunu düşünerek, “Özelse anlatmayabilirsin,” diyerek sorumdan vazgeçtim.

Birkaç dakika sonra tekrar bu fikrimden de vazgeçip saçımdaki tokayı çıkardım ve saçlarımın omzuma düşmesine izin vererek elimi arasına geçirdim. Victoria hiçbir şey söylemedi ama hâlâ yanımdaydı. “Pekâlâ, o zaman bana Deniz Aras hakkındaki internet haberlerini göster, Victoria. Özel bilgileri koruma altındadır eminim ama en azından onun hakkında herkes kadar bilgi sahibi olayım.”

“Deniz Bey özel bilgilerini size karşı korumamı söylemedi.”

“Öyle mi?” Gözümü onun gittiği yöne doğru çevirdim. Ortalıkta görünmüyordu, buna güvenip bir anda sağımda ya da solumda belirmemesini umarak söze giren Victoria’yı dinlemeye koyuldum.

“Deniz Bey küçük yaşlardayken bir böbreği iflas etti, uyumlu başka bir böbrek bulunamadığı için doktorlar onun öleceğinden emindi ama bir adam onu kurtardı. Deniz Bey’e çok değer veriyor, onu kaybetmek istemiyordu. Elindeki tüm imkânları kullanarak yapay bir böbrek tasarladı ve tüm etkenleri bünyesine uydurdu.”

“Dalga geçiyorsun?” Victoria’nın yüzü havada mor ışıklarla belirlediğinde kenarda duran masaya yaslanarak onu dinlemeye devam ettim. Yüzüm nasıl bir hâle bürünmüştü bilmiyordum ama üstün yapay zekâmızı bayağı güldürmüştü.

“Deniz Bey bu olaydan sonra bilime fazlasıyla merak saldı, onun yolundan gitmek ve hayat kurtarmak istiyordu. Görkem Bey de bu ışığı gördüğünde ona küçük yaşta tüm bildiklerini yavaş yavaş aktarmaktan ve onun bilim zekâsını kullanmaktan çekinmedi. Kendini adını bilmediğimiz bir profesörden yardım alarak özel bir şekilde buza gömdü ve ardında Deniz Bey’e sadece şehir taslakları ile üç sayfalık bir mektup bıraktı. Deniz Bey sadece onu kurtaran adamı özleyen biri değil, aynı zamanda borcunu geri ödemek isteyen bir bilim adamı.” Görünene göre Deniz’in sağlam bir idolü vardı ve bu idol gerçekten hayran olunası bir adamdı.

“Yani bunu duygusal açıdan yapmadığını mı söylüyorsunuz?” dedim kuşkuyla ellerimi masaya yaslayarak.

“Sadece onun için yapmadığını düşünüyorum. Deniz Bey’i uzun zamandır tanıyorum ve her yüz ifadesini, her ses

tonunu, her duygusunu kayıt altına alıyorum. Mesleği asker, polis ya da siyaset olan insanlardan sonra en duygusuz insan niteliğinde çünkü onu sadece tek bir kişinin yanında mutlu görüyorum.”

“Kim?” Merakla dudaklarımı kemirmeye başladığım sırada gözlerim yine onun gittiği yöne kaydı. Neden bu kadar paniklediğimi bilmiyordum ama garip bir şekilde bana yabancı olan bu hissi üzerimde taşıyordum.

“Larissa. Onunla olduğu zamanlar hariç samimi bir şekilde güldüğünü bile duymadım.”

Sadece bir çocuk sönmüş duyguları açığa çıkaracak kadar aydınlık olabilirdi. Bunu bildiğim için aldığım cevabın çok makul bir cevap olduğunu düşündüm.

Victoria bu konuşmadan sonra başka bir şey söylemedi, ben de başka bir şey sormadım, öylece yere bakmaya devam ettim. Yerden geçen mavi ışıklara baktım, etrafı sıcak tutan orası olmalıydı çünkü ayaklarım ayağımdakilere rağmen sıcacıktı. Isının vücuduma yayılışını hissedebiliyordum.

Birkaç dakika süren sessizlikte adım sesleri duyulduğunda yüzümü eğdiğim yerden kaldırdım ve sola döndüm. Deniz bir eli cebinde, diğer elinde parmaklarında tuttuğu sigarayla ve üzerinde doktor önlüğüyle bu tarafa doğru yürüyordu. Bir kolu yukarı doğru sıyrılmıştı, demek ki uykusuzluğu için kendine yeni bir iğne enjekte etmişti.

Biten sigarasını kenarda duran robotun avucuna bıraktığında sigara bir anda yok oldu ve gözleri sonunda dakikalar-
dır onu izleyen beni buldu. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır, sadece hangi yerde çalışmak daha iyi olur diye düşünüyordum...” Bu güzel bir bahaneydi.

Bana kafasını sallayarak kollarını birbirine doladı. “Hangi yerde çalışmak daha iyi olur?”

“Sanırım birlikten kuvvet doğar.”

Bu cevabımla dudaklarında bir gülümseme canlandı.

Samimi bir şekilde güldüğünü bile duymadım.

Şimdi de rol mü yapıyorsun, Deniz Aras, yoksa gerçekten gülüyor musun bize? Ne geçiyor o aklından, ne hissediyorsun uyandıracağım adam hakkında? Onu özlüyor musun, uyandığında ona ilk sarılacak mısın, yoksa borcumu ödedim mi diyeceksin?

Elini, böbreğini ve gençliğini kaybetmek nasıl bir his, Deniz Aras? Hissediyor musun eksikliğini, yoksa kandırıyor musun kendini, kendi tasarladığın bu yüzyıllar sonrasında?

“Genelde burada Benjamin ile çalışırız ama arada sırada başka doktorlar da bize eşlik eder. Şehrin dört bir yanında çalışma alanları var ve her yanında başka bir ekip görevli. Zamanla hepsiyle tanışırsın.”

Onu dinlerken bir yandan da aklımdaki soruları hayali bir silgiyle teker teker zihnimden temizlemeye çalışıyordum. Karışık bir adam ve karışık bir hayat, önceliğim ya da işim değildi. O sadece beraber çalışacağım bir adamdı ve beni kendi şehrinde misafir ediyordu. Sadece tek bir şeyi gerçekten merak ediyordum. “Bu şehri nasıl aldınız? Parayla kimseye şehir verilmez, başka bir şey vaat etmiş olmalısınız.”

“Evet, vaat ettim.” Sırtını arkada kalan camdan duvara yasladığında ellerimi yasladığım masadan çekerek ona döndüm. İkimizin de kahvesi çoktan soğumuş olmalıydı.

Gözlerimi kaydırduğımda soğumamış olduğunu görünce soğumuş olduğunu düşündüğüm için kendime kızdım. Elbette soğumazdı.

Elimi ilk aldığım zamanki kadar sıcak bardağa uzatıp bir yudum aldım, nedense derin bakan turkuaz gözleri birazdan bana inanamayacağım başka bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyordum. “Dış devletler ile Türkiye arasında teknolojik bir savaş olacak, çok yakın bir zaman diliminde. Dış devletler buna çoktan hazırlandılar ve bu şehri saymazsan ülkenin kurtulabileceği bir savaştan bahsetmiyorum.”

Elimdeki kahveyi kenara bırakarak önüne doğru yürüdüm. Ona yaklaşmamı sessizce izledi ve mimik bile oynatmadan protez elini ensesine uzattı. “Bunu biliyordum çünkü aynı senin gibi yurt dışında okudum. Orada edindiğim çevreden teknolojik silah tasarımlarını kopyaladım. Döndüğümde onun üzerinde etkisiz hâle getirecek çalışmalar yaptım ve siyasetçilerle görüşüp onlara bunları sundum. Başta inanmadılar, kabul etmediler ama sonra...”

“Sistemimiz *hack*’lendi... Tam da yarışmadan bir yıl sonra sisteme sızıldı ve insanların bilgisi çalındı.”

“Birçok bilim insanı virüs girdiği için çalışmalarına ulaşamadı,” diyerek cümlemi tamamladığında yutkundum. Tam da düşündüğüm gibi, söyleyeceği şey hiç hoşuma gitmeyecekti ve robot olmadığım hâlde bu konuşmanın devamını kolayca tahmin edebiliyordum. “Siyasetçiler de aldıkları onayla benimle anlaşmayı kabul ettiler. Ben şehri aldım, onlar da devamlılığı olan teknolojik silah kaynağı elde ettiler.”

Pekâlâ, hangisi daha korkutucu bir hâl alıyordu karar veremiyordum. Karşımdaki bu adam mı, yoksa bu adamın dudaklarından çıkan kelimeler mi?

“Yani sen... milyonları öldürebilecek silah tasarımlarını öylece onlara verdin...” Bir süre sesini çıkarmadı. Çıkarmasını bekledim, belki de inkâr etmesini ama etmedi. Ben de üzerine doğru bir adım attım. “Neydi?”

Gözlerini gözlerime kaldırdığında yutkunuşunu gördüm. Aldırmadan daha çok yaklaştım. Buraya girmeden önce canımın tehlikede olup olmadığını sormuştum ve tehlikede olmadığı cevabını almıştım. Belki benimki şu an değildi ama dışarıdaki herkes büyük bir tehlikedeydi. Daha da kötüsü hiçbiri bunun farkında değildi.

Dudaklarını araladı ama o aralıktan sözcükler çıkmadı. Gözlerim bir şeyler duyma umuduyla dudaklarına indi ama olan tek şey aklımın bulanmaya başlamasıydı. Bunu engellemek için gözlerimi tekrar gözlerine çıkardım. Uzun siyah kirpikleri birkaç kez kırptı.

“Onlara verdiğin silah neydi?” diyerek sorumu tekrarladım. Umuyordum ki onun da gözlerinin dudaklarımla boğazıma inişi yutkunuşumu duyduğundan değildi çünkü korktuğumu anlamasını istemiyordum. Bu kez bana güvenmeyerek sorduğum başka sorulara cevap vermeyebilirdi ama burada uzun bir zaman geçireceksek, ki öyle görünüyordu, bu cevapsız sorular beni delirtirdi. Gerçek dışı olan bu yerle bu adam değil, yaklaşan savaşın belirsizliği ve korkusu beni şüphesiz delirtirdi.

“İlk ve tek sefere mahsus yaptığım bir silah...”

Ona, “*Ne bu silah?*” der gibi baktım. Kollarımı birbirine dolamış, tam önünde durmuştum. Dudaklarını ısırduğunda gözlerimi gözlerinden ayırmadım, kalan beden hareketlerini sadece göz ucuyla görebiliyordum.

Derin bir nefes aldığında, inip kalkan göğsünün yanında yaslandığı yerden doğruldu ve beklediğim cevabı hiç beklemediğim sözlerle verdi.

“Canlı bir robot. Kontrol edilebilen ama öldürülemeyen canlı bir robot.”

@ayisigikitap

3. BÖLÜM

SONU SANA ÇIKAN DENKLEMLER

Bazı şeyleri gerçekten istediğimiz için mi unutmayız, yoksa zihnimiz midir bize unutturmayan? Ayrı bir yer mi ayırır bazı anılara, yoksa kendini koruyabilmek için mi saklar? Bunu oldum olası hep düşünmüşümdür, bazı anılarım neden mana taşımadığı hâlde yıllarca benimle yaşar diye. Aslında o anıların her daim bir sebebi vardır ama onu anlayabilmek de güneşin gece yarısı doğması veya ayın güneşin yerine doğması kadar imkânsızdır çünkü bir anı bizi kendine bağımlı ederse, unutulmaya mahkûm kalır. Zihnimiz bizi değil, kendini korur. Kimse birinin zihninde sonsuza dek yaşayamaz.

Küçük yaşlarımda hafızama kazınan bir anım var. Şimdiye kadar bu anıyı neden hâlâ unutmadığımı ya da ara sıra anımsadığımı bilmiyordum ve zihnimde gereksiz bir yer kapladığını düşünüyordum.

Yeşilliğin içinde olan müstakil evimizin hemen önünde babamın yaptırdığı bir parkta oynuyordum, kaydıraktan kayıyor ve kendi başıma sallanmaya başlıyordum. Sonra tahterevallinin başında bekleyip koşuyor, babamı ya da anemi beni uçurması için -yalvararak da olsa- buraya getirip istediğimi alıyordum. Tekrar istediğimi alabilmek için eve doğru koştum, içeri girer girmez yüzünü gördüğüm kişi o olduğu için onu kurbanım seçmiştim ama ben onu dışarı çıkaracağıma o beni içerde tutmuştu. Uzanarak televizyon izleyen babamdan benimle oynamasını istedim, biraz da yalandan ağladım ama babam beni kollarımdan tutup televizyona çevirdi.

İzlediği filmde mekanik insan görüntüsüne sahip olan ama insan olmayan birçok şey vardı. “Bunlar ne, babacığım?” diye sorduğumda babam beni yanında oturtup kulağıma fısıldadı. “Bir robot, Hazel, onlar bir robot.” Kaşlarımı hayretle kaldırmıştım. “Robot mu?” Babam kollarımı bırakıp, “Hı hı,” diye mırıldandı. “Neler yapıyorlar peki?” derken bir yandan da ekrana yaklaşıp elimi konuşan robotun üstüne koymuştum. “Ben de istiyorum, hem de birkaç tane. Eminim Bay Transformers onu çok sever. Zaten fazla benziyorlar.” Babam gülerek, “Dâhi bilim insanları yapıyor ama şu an o kadar yaygın değil, o yüzden alamayız, hayatım. Belki ilerde kendin bunlardan tasarlar ya da tasarlayan birini tanıyor olursun,” demişti. “O zaman kendime hemen dâhi birini bulmalıyım,” demiştim. “Ya da bir dâhi olup, istediğim her şeyi yapan bir robota sahip olmalıyım.”

Yıllarca aklıma bile gelmeyen şey şu an etrafımda deli divane dönüyordu. Bunu dışarıdan gören her insan hayati-

ma bir yıldız kaydığını ya da hayatımın şansını yakaladığımı söylerdi ama işler hiç öyle değildi. Eğer küçük Hazel'i buraya getirebilselerdi, o zaman o da aynı şeyi düşünür, tüm robotlarla arkadaş olmaya çalışırdı çünkü onları insanlar gibi sanırdı. Eminim buradan bir daha çıkmak da istemezdi ama şimdiki Hazel buraya karşı ne hissedeceğini kestiremiyordu. Özellikle canlı bir robotun önemli insanların elinde silah olma ihtimalini düşününce hisler kurşuna dönüşüp ona defalarca ateş ediyordu. Dışarıda belki daha önce onlardan birinin yanından geçmiş ama hiç dikkat etmemiştim. Sonuçta bizim de görüştüğümüz insanlar olmuştu fakat onların teknolojiye bu kadar ilgi duyduklarını bilmiyordum. Tek bildiğim ve duyduğum, sadece yeni projeler talep ettikleri ve ödeme yaptıklarıydı.

Alnımı ovuşturup sesli bir nefes verdim. O benim aksime masalardan birine kalçasını yaslamış, kollarını sıranın altına uzatmış, orayı kavramıştı. Omuzları daha da kabarıken bakışları iddialı ve özgüvenliydi.

“Bir tane mi?”

“Şimdilik bir tane.” Yanıtı içimi rahatlattı. Önünde küçük bir alanda tur atarken bunları sormaya hakkım olup olmadığını ya da onun cevap verirken bir anda bana haddimi bildirmek isteyip istemeyeceğini düşünmeye başladım. Bu adamın her şeyi yapabilme potansiyeli vardı. Bilim güzel bir daldı ama doğru kişinin elinde olursa, vicdanı olan biri tarafından bulunursa; robotlar ve yapay zekâ da güzel bir ilerlemeydi ama doğru sebepler için kullanılırsa. *Yoksa sadece yeni bir savaşın silah teminatı olur.*

Neler düşündüğümü benden bile iyi biliyormuş gibi gözleri kısıldığında turkuaz hareleri parladı. Muhtemelen soğukkanlı kalabilmek için içimde savaş verdiğimi çoktan anlamıştı. Hâlbuki sadece meraklı biri gibi görünüyor olmalıydım çünkü öyleydim.

“Burada hazırlıklı olmam gereken durumlar var mı?”

Çaprazındaki ekranda bazı sonuçlar belirirken kısa bir göz gezdirerek rakamları inceledi ve sorumu yanıtlamak için dudaklarını araladı. Tam o anda ben de yeni bir soru için aralamıştım. “Bu şehrin kuralları nedir?”

Bu sorum onu güldürürken renkli gözlerini tekrar bana çevirmesine ve gözlerinin etrafında çizgi oluşmasına sebep oldu. “Burada kurallar yok.” Dudağını yalayıp, “Sadece geçerli sözleşme maddeleri var,” dedi ve gözleri bir süre yüzümde dolanmaya devam etti. Tüm kural sayılabilecek şeyleri ilk gün konuşmuş, konuyu kapatmış olsa da böyle bir yerde bu kadar az kural ve az bilgi olması saçmalıktı.

“Profesör.” Victoria’nın yüzü ikimizin ortasında havada belirirken morla karışık pembe ışığı yüzüme yansıdı. Deniz’in yüzüne de bu renkler yansıdığına göz rengi değişiyordu ve bu onu daha da korkunç gösteriyordu. İçimden ufak bir titreme geçirdim. “Deniz Bey.”

“Söyle, Victoria.”

Victoria, “Size bir mektup var. Benjamin almaya gitti,” bilgisini verdi.

Deniz’in gözleri kısılrken dudakları kıvrıldı. “Tamam, Victoria.” Yüzündeki mimikler eğlenceli tona bürünen sesinden ziyade oldukça hırçın ve düşmancaydı. Bu hareketi dikkat çekiciydi ama kanlı canlı biriyle uzun süredir çalış-

madığından olsa gerek kendini bazen kolay ele veriyordu. Bunun da bilgisi dahilinde olup olmadığını düşünmüyor değildim ama o kadar da olamayacağını düşünüyordum.

“İyi çalışmalar, efendim.” Victoria küçülüp nokta tanesine dönüşmesinin hemen ardından yok oldu.

Yüksek binaların arasında mavi ışıklı bir hava aracı süzülerek buraya doğru geliyordu. Deniz meraklı bakışlarımın ardından göğsünü kaldırıp indirecek kadar derin bir nefes aldı. “Anlaşmalı olduğum kişiler onlara ilettiğim teknolojiye dair yorum ve teşekkür mektubu yollar, beni yurt dışının çalışmalarına dair bildikleri bir şey varsa bilgilendirirler.”

Açıklaması fazla üstü kapalı olduğundan ben de onun az önceki hâli gibi gözlerimi kısarak dudaklarımı kıvırdım. Bana bilgi vermek istiyordu ama bu sadece ondan şüphelenmemem içindi. Bana sadece yem atıyor, büyük lokmayı kapmak adına hırslanmamam için beni bastırmaya çalışıyordu ama bu konuda benimle oldukça uğraşacaktı.

“Anlıyorum.” Neyi anladığımı fark ettiğinde gözlerini kaçırarak önümüzde duran araca doğru adımladı ve Benjamin’in çıplak elle tuttuğu mektubu, diğer eliyle de tuttuğu iki eldiveni görür görmez gömleğinin diğer kolunu da kıvrıp eldivenlere uzandı. Eldivenler beyazdı ama parmak uçlarında gri bir şey vardı. Giydiği eldivenlerden sonra mektubun mührünü söktü. Bu sırada arkasından onlara doğru attığım adımları omzunun üstünden gördüğüne emindim.

Benjamin beni gördüğünde tekrar elime uzanıp, “*Senorita*,” diyerek beni selamladı.

“Merhaba, Benjamin.”

Zarfin içinden çıkardığı mektubu düşündüğümde de hızlı okuyup çenesini sıkarak Deniz, üstündeki bakışlara aldırmadan cebinden bir çakmak çıkararak mektubu tutuşturmaya başladı.

“Bir sorun mu var?”

Başını olumsuz anlamda sallasa da boynunda beliren damarlar tam tersini söylüyordu.

Benjamin onun yerine yere savrulan küllere bakarak kısa bir açıklamada bulundu. “Arkada bir belge bırakmamak için gelen tüm mektupları yakarız.”

“Ya eldivenler?” diye sorarken Deniz’in çıkarıp Benjamin’e uzattığı eldiveni ve Deniz’in durağan mimiklerini dikkatle izliyordum.

“Olur da mektuba görünmez bir zehir sürerlerse diye bir önlem.”

Tek kaşım kalkarken kollarımı birbirine çaprazlama bağladım. Bakışlarım Benjamin’in çıplak ellerindeydi. Bunu görseler de sessiz kalmayı seçtiler. Benjamin Deniz’e odaklanmış bakakalırken yalnız kalmak istediklerini hissederek, “Ben çalışma alanındayım,” diye mırıldandım ama duyup duymadıklarından emin değildim.

Geriye doğru yürümeye başladığımda ikisinin de gözleri üzerimdeydi. Onlara sırtımı döndüğümde bakışmalar son buldu. Ağır adımlarla masalara doğru tekrar yürürken gözlerimi etrafa kaydırdım.

Yürürken bedenime sızan garip bir titreme tekrar meydana geldiğinde ellerimi hafifçe kaldırıp derime baktım. Bu görüntülerin, dokuların ve yapılan şehrin içinde yaydı-

ğı bir titreşim vardı; alışmamış bünye bunu aralıklı olarak hissedirdi. Gömleğimin açık yakasından boğazıma uzanıp hissettiğim gıdıklanmanın durması için boynumu ovuştur-
dum. Arkamdan esmeye başlayan rüzgâr önlüğümün uçları-
nı savurmaya başladığında masanın arkasına geçip kahvemi
elime aldım ve diğer elimi masaya yasladım. Benjamin'in
aracı yukarı doğru yükseliyordu, Deniz'in adımları da bura-
ya yönelmişti.

Yok ettiği mektubun külleri bile arkasında kalmamıştı,
burada her şey çabuk ortadan kalkıyordu. Deniz umursamaz
yürüyüşüyle bir eli cebinde buraya gelirken gözleriyle etrafı
bir kez taradı ve şehrin tek söz sahibi olduğunu belli eder
şekilde bana doğru ağır ağır gelmeye devam etti.

Kendi işimden önce buradaki çoğu iş alanını görmem
hem şaşırtıcı hem de komikti. Acaba bu görevi Victoria mı
alsaydı?

“Bir şey sormak istiyorum. Malum, uzun bir süre bura-
da olacağım için sormam gerek.” Çapraz mesafemde durup
cebinden sigarasını çıkarırken sormamı ima eder şekilde ba-
şını salladı. “Burada tehlikede miyiz ya da ilerde tehlikede
olabilir miyiz?”

Sigarasından derin bir nefes alırken kaşlarını çattı ve kaş-
larının ortasında bir çukur oluştu. “Ne açıdan?”

Etrafı gösterip gülümseyerek şehri ima ettim. “Burası
eğer açığa çıkarsa burayı almak için şehri talan ederler.”

Sözlerime gülerken sigarasını dudaklarından aldı ve sesli
bir şekilde gülmeye devam etti. Sanki hayatında duyduğu
en komik espri az önce söylediğim sözlerdi ama espriyle
yakından uzaktan alakası yoktu. “Kim alacakmış şehrimi

benden...” Bana doğru gelirken hâlâ gülüyordu. “Kim girecekmiş şehrim...” Sigarasını tuttuğu eli indirip diğer elini gözlüğüme takılan saç tutamıma uzattı. “Söylesene kim dokunabilirmiş bize?”

Tam olarak isim veremiyor olsam da bunu yapabilecek insanlar olduğunu biliyordum. Her zaman olurdu çünkü insanlık açgözlüydü. Sertçe yutkunup yanağıma değen eline baktım. Takılan saçımı çıkarıp gözlüğümü düzeltti.

“Neden bu riske girdin?” Masaya yaslandığım için aramızdaki mesafeyi değiştiremiyordum, o da bunu biliyormuş gibi ayakkabılarımızın ucunun birbirine değdiği mesafeyi bozmak için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Soruma karşın derin bir nefes aldı ama yana üfledi çünkü dudaklarının arasından süzülen bir sigara dumanı vardı. “Merak, hırs...” Dudak büzüp, “Arzu,” diyerek beni cevapladı.

Soluk renk dudakları sigarayı kavrarken onun gibi davranarak alaylı bir şekilde, “Başka ne arzuların var?” diye sordum. Aslında kastettiğim merakıyla bilimi üzerineydi ama bakışlarındaki değişiklik sözümü nereye yordüğunu belli etti.

“Seni daha büyük tehlikeye sokabilecek arzularım var.” Gözleri dudaklarıma kaydığında yaptığı atfın ne olduğunu anladım. Yalandan boğazımı temizlediğim sırada yine çarpık bir ifadeyle gülümserken yüzümüze mor bir ışık vurmaya başladı. Göz rengi yine değişmişti, o ürkütücü yüzü bu kez fazla yakınımdaydı ama bu yakınlıkta korkutuculuğu şaşırtıcı derecede azalmıştı.

“Havanın ısisını düşürmüştüm ama sıcaklığınız normalin üzerinde, Profesör. Biraz daha düşüreyim mi?”

Deniz dudaklarını yalayıp geriye doğru çıktı ve sigarasından son bir nefes alıp ona doğru gelen robotun eline sigarayı bıraktı. Bana sırtını döndüğü an gözlerimi yumup, “Kaybol Victoria,” diye mırıldandım. Meslek hayatım boyunca hiç bu kadar rezil bir an yaşadığımı hatırlamıyordum.

Sanki sabrımı da ölçmek istermiş gibi, “Komut alınamadı,” dedi Victoria. “Hay komutuna, kaybol be kadın.”

Sözlerime kıkırdarken Deniz’in tekrar bu tarafa döndüğünü gördüm. Bedeni bu tarafa dönük olsa da buraya doğru gelmedi, tekrar sırtını döndü ve başka bir yöne doğru gitmeye başladı.

“Geri gelecek sanıyordum, ona da soracaktım.”

Victoria’ya dönüp “Neyi?” diye sordum.

“Vücut ısısı arttığı için şehrin ısınısını düşürüp düşürmem gerektiğini.”

Sözlerine kıkırdayıp tekrar yürüyen Deniz’e döndüm. Demek rezil olan tek ben değildim, zihni geçmişteki bir anıyı inatla silmeyen de tek ben değildim.

“Bu rezillikse, ikimiz de çok reziliz.” Victoria anlamamış bir ifadeyle bana bakarken bir şey olmadığını ima eder şekilde ellerimi salladım.

Victoria bir anda gözden kayboldu. Burada tek başıma kalmanın verdiği rahatsızlıkla etrafa göz gezdirdiğimde bir kez daha kimsenin olmadığını gördüm. Sadece ortalıkta gezinen robotlar vardı. Kafamı kaldırıp yukarıya baktım. Sonsuz bir gökyüzü vardı ve tepede hiçbir şey görünmüyordu.

Memnuniyetsiz bir tavırla asansörle indiğimiz binaya geri yürüdüm. Zaten birkaç adım ilerimizdeydi ve içinde

düşündüğümünden daha fazla oda vardı. Giriş katında tamamen metal kapılar vardı. Merakla içeride biraz dolandığımda solda kalan kırmızı kapıyı görüp duraksadım. Burada çoğu yere girme yetkim vardı, bu odada uyandıracağım adamın olabilme ihtimalini düşünerek elimi kapının yanına okuttum. Gözüme doğru çıkan kırmızı ışık beni taradı ancak onay vermedi ve kapı açılmadı. Geriye bir adım atıp tarama falan yapmasını bekledim ama hiçbir şey yapmamıştı.

“Oraya girmen yasak.” Arkamdan bir kız sesi geldiğinde omzumun üzerinden arkama bakıp sonra bedenimle ona döndüm. Boyu henüz kalçama bile gelmiyordu. Saçlarının uçları dalgalıydı ve kahverengi parlak saçlara sahipti. Gözleri ela renkti ve poğaça yanaklara sahipti. Bu da onu daha da tatlı kılıyordu. “Deniz abi oraya kimseyi sokmaz.” Elinde beyaz bir tavşan oyuncağı tutuyordu.

“Neden peki?” diye sordum.

Omuz silkip cebinden iki çikolata çıkardı. “Babam bunu sormamamı söyledi, ben de sormadım. Yer misin?”

Uzattığı çikolatayı alırken elinin sıcaklığını hissettim ve yüzümdeki masum tebessüme engel olamadım. “Teşekkür ederim.” Sonunda birisi burada gerçek gibi hissettiriyordu ve tenine dokunduğumda ürperti hissettirmiyor, tüylerimi diken diken yapmıyordu.

“Ben Larissa.” Bana doğru gelip yanımda eğildi ve bana döndü.

“Ben de Hazel. Memnun oldum, Larissa.”

Başını sallayıp, “Ben de, babam buraya gelmemi pek istemiyor, o yüzden söyleme olur mu?” diye sordu.

Çikolatanın paketini açarken merakımı ses tonuma yansıtmadan edemedim. “Neden istemiyor?”

“Deniz abi benimle ilgilendiği için işlerini geciktiriyor ve geciktirmemesi gerekiyormuş.”

Onu dinlerken gözlerimi kısmıştım. Böyle bir yanıt pek beklemiyordum çünkü yeni patronum çok insan canlısı görünmüyordu. En azından bana karşı öyle bir niyeti olmadığı açıktı.

Göz ucuyla Larissa’nın uyardığı kapıya baktım. Ne karıştırıyorlardı merak ediyordum, henüz yeni teknolojik bir tasarım verdiği için siyasetçilerle ilgili olamazdı.

“Evimiz şurada, havada duran yeşil camlı yer, oraya bazen beni görmeye gelir misin? Çok sıkılıyorum ve kimse benimle arkadaşlık etmiyor. Sanırım çocuk olduğum için.”

Başını eğip dudak büzerek çikolatasını yediğinde kolumu omzuna atıp dostane bir tavırla sıktım. “Tabii ki gelirim, ayrıca ben de biraz sıkıldım ilk günden.”

Çikolatasının dudağına bulaşan kısmını yalayıp başını salladı. “Değil mi ama? Çok sıkıcı bir yer, yaşıtım kimse yok. Babam birkaç kişi bırakıyor benimle ilgilenmeleri için ama onların bizim gibi insan olmadıklarını biliyorum. Çok soğuklar ve hep bana bilgi veriyorlar. Oyun oynarken bile ya dil ya da matematikle ilgili bir şeyler öğreniyorum ama istemiyorum. Gerçi babam da öyle.”

Onu anlayabilmem zor olsa da bir çocuğun ne kadar sıkı olarak büyüdüğünü tahmin edebilirdim ve Larissa tahminimden daha da mutsuz görünüyordu. Burası ne kadar büyüleyici olsa da o gerçeği istiyordu. Benim gibi, gerçek insanları ve gerçek sözleri görüp duymak istiyordu.

“Ben de sıkıldım şimdiden, fazla soğuklar. Eğlenceli şeyler göremedim henüz.”

Çikolatamdan ısırık aldığım da Larissa kıkırdamaya başladı.

“Ne oldu?” Omuz silkerek gülmeye devam ettiğinden merakım git gide artmıştı.

“Aras Kargo gelmeden gitmem gerek.”

“Aras Kargo mu?”

Tekrar gülmeye başladı. Ben hâlâ espriyi anlamamıştım.

“Son teknoloji Aras Kargo.” Çenesini kaldırıp kaşlarıyla karşıyı işaret etti. Camın ardında, biraz uzağımızda Deniz vardı. “Bak, geliyor, Aras Kargo.”

Ne demek istediğini anladığımda kendimi tutamayarak gür bir kahkaha attım. Deniz’in soyadı Aras’tı.

“Eğlenecek bir şey bulamadığında kendi eğlenceni yaratmalısın.” Yanağıma çikolatalı dudaklarıyla öpücük kondurup, “Umarım gerçekten yanıma gelirsin,” dedi Larissa.

Çikolatayı daha ağır çiğnedim ve gülümseyerek, “Geleceğim, söz veriyorum,” dedim. Aklımda hâlâ yaptığı espri dönüyordu, kötüydü ama buna tüm gün gülebilirdim. O arkasını dönüp parmak ucuyla gizli gizli giderken onu izliyor, bir yandan da kıkırdıyordum.

Yüzündeki tebessümü silmeden gitti ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu. Çikolatayı bitirip paketi cebime sıkıştırarak doğruldum. Dizlerim beş dakikada uyuşmuştu. Üstüme dökülen kırıntıları silkelerken kapıya son kez bakıp az önceki alana doğru geri döndüm ama etrafta kimse yoktu. Deniz de az önce gördüğüm yerde değildi. Havanın rengi

yavaşça değişti ve kızıştı. Binaların rengi de canlanmaya başlarken tüylerimi ürperten titreşimi hissettim. Elektrik akımı kuvvetleniyor olmalıydı.

İşime hâlâ başlamamış olduğum için oluşan boş zamanımı değerlendirmeyi düşünerek geniş bir alana geçtim. “*Victoria*.” Havada süzülerek belirmesi sadece saniyelerini aldı. Yapay olduğunu düşündüğüm bir rüzgâr esip etrafta olan yeşilliklerin geniş yapraklarını da hafifçe kıpırdattı. Burada her şey gerçeğe fazla yakındı ve bu hâlâ rahatsız edici hissettiriyordu. Muhtemelen uzun bir süre de hissettirecekti.

“Efendim, Profesör.”

“Saat kaç?”

“Öğle vakti, 15:46.”

Bileğimde takılı olan deri kordonlu saati çıkarıp masaya bıraktım. “Saatimin pilini yeniletip evime yollar mısınız?”

Victoria’nın gözleri masaya bıraktığım saate kaydı. “Deniz Bey bugün size izin verdi, dilerseniz etrafı gezebilir ya da eve geçip dinlenebilirsiniz.”

Tabii ki izin verirdi, karıştırdığı işler varken ayak bağına ya da yeni çalışanına rehberlik yapmaya zamanı olamazdı. Gözlerim onu arasa da bulamadı. Adam saniyelerle yol alıyordu. Ansızın yok olup belirmesi ürkütücü, bir yandan da şüphelendiriciydi.

“Eve geçmeyi düşünmüyorum, biraz daha buralarda olacağım ama önce seninle biraz sohbet etmek istiyorum.”

Victoria beden şekline bürünüp yanıma geldi. “Elbette.”

Çaprazımızdaki masaya oturup bacak bacak üzerine attı. Bu yapay zekâ beni her gün daha da şaşırtıyordu. Etrafta

sandalye olmadığı için ayakta durup ellerimi cebime yerleştirdim. “Deniz Bey insan, değil mi? Işınlanamıyor?”

İlk merak ettiğim buydu. Her ne kadar kulağa saçma ve komik gelse de bunu görmeden kimse anlayamazdı.

Victoria şaşkınca bana baktı. “Soru algılanamadı.”

“Deniz Bey’in eli haricinde vücudunda robotik bir parça yok, değil mi? Üzerinde ışınlanabileceği bir şey taşımıyor falan.”

Victoria başını olumsuz şekilde salladı. Anlaşılan adam hızlı hareket ediyordu.

“Peki bana biraz daha ondan bahseder misin? Herhangi bir haberde ya da projede yer aldı mı? Adı geçen bir yer var mı?”

Gözünden karşıya süzülen ışıklarda Deniz’e dair tüm görseller ve yazılar tek tek dökülmeye başladı. Okuduğu okullar, aldığı eğitimler ve geri kalan her şey. Bilgiler çok fazlaydı ve göz yoruyordu. “Adının geçtiği yirmi dokuz bin makale, on yedi basın haberi ve dokuz medya profili var. Size özetlememi ister misiniz?” *Yirmi dokuz bin makale mi?*

“Çok sevinirim,” derken bir yandan da Victoria’nın çıkardığı özetlerde gözümü kestirdiğim her yeri okumaya çalışıyordum.

“Deniz Bey’i genelde öven bir haber çıkmaz, onun için kendini dâhi sanan bir adam denir. Öyle hitap eden birkaç kişinin röportajları var.” Kendini dâhi sanan bir adam dediği an şehre dönüp tekrar baktım.

Bence bu adam kendini dâhi sanarak doğru bir şey yapıyordu.

Bunu her hareketinden ve çıkardığı işten de belli ediyordu. “Onun hakkında bazı suçlamalarda da bulunuldu ama hemen üzeri kapatıldığı için dosya olarak bir delil bulunmuyor.”

Ne için suçlandığını tahmin etmek zor değildi, onunla uzun bir süre uğraşacaklardı ve o da bunun farkındaydı. “Hayatı tehlikede mi?”

“Her zaman tehlikede.” Victoria araştırmaları kapattı ve yüzünü bana döndü. “Ama sizin değil.”

Buna rahatlamam gerekirken içimi garip bir huzursuzluk sardı ama belli etmeden devam ettim. “Onun hakkında bana verebileceğin başka bir bilgi var mı? Daha spesifik bir şey?”

Elini çenesine koyup düşünürmüş gibi mırıldandı. “Berlinin kenarından başlayıp koltuk altına uzanan bir dövmesi var, bir ablasını bebekken kaybettiği biliniyor. Yurt dışında ünlü birçok şirketten teklif aldığı hâlde kabul etmedi. Ayrıca Deniz Bey’de kalp rahatsızlığı var. Maalesef henüz rahatsızlığın kaynağı bulunamadı.”

İşte bu şaşırtıcı bir bilgiydi. Kalp rahatsızlığı olduğunu ve kaynağının bilinmediğini gizlemesi gerekiyordu ama bana yetki verdiği için bilgilerin çoğuna erişimim olduğunu biliyordum. “Peki buradaki etkenler ona zarar vermiyor mu?” diye sordum.

“Benjamin Bey’e göre hayır. Bu da şaşırtıcı bir detay.”

Evet, pek mantığa uymayan şaşırtıcı bir detaydı. “Ne zamandır buradasınız ve kaç kişiniz? Sanıyorum ki azımsanacak kadar az insan yok burada.”

“Aslında sandığınız kadar kalabalık değiliz, toplam yet-

miş dört kişiyiz. Bir kişi geçtiğimiz aylarda şehirden kaçtı. O yüzden şehirde yenilemeye geçiş yaptık. Yakın zamanda şehirde gördüğünüz birçok şey yenilenmiş olacak. Ne zamandır burada olduğumuza gelirsek net bir tarih vermek zor çünkü çok fazla yer değiştirmek zorunda kaldığımız oldu. Fakat on yılı aştığımızı söyleyebilirim.”

Bu da Deniz’i en iyi tanıyan kişinin Victoria olduğunu gösteriyordu. Bu bazda her zaman onun çıkarlarına göre hareket edeceği açıktı. Bir yandan da ikisinin bu kadar bağlı olması, karşılarında olacak kişiler için de bir tehdit uyandırıyordu.

“Anlıyorum, peki uyandıracağım adam hakkında alabileceğim bir detay var mı?”

Başını olumsuz yönde sallayarak, “Bu konuyu Deniz Bey kendi halledeceğini söyledi,” dedi Victoria.

Bu cevaba gülerek, “Peki,” demekle yetindim.

“Larissa bugün iletişim bilgilerinizi talep etti. İletmemi ister misiniz?”

Dışarısı sıcaklık konusunda boğucu bir raddeye geldiği için üzerimdekileri çıkarıp gömleğimin yakasından birkaç düğme açtım ve “İlet lütfen,” diyerek şehrin ortasına doğru yürümeye başladım. “Bir süre sana ihtiyacım yok, Victoria, şehri gezeceğim.”

Victoria karşılık vermedi, ben de saçımı ve gözlüğümü düzelterek etrafı dikkatle seyretmeye koyuldum. Merkezde olduğumuzu belli eden konutlar tıpkı bir şehrin yüzyıllar sonrasını andırıyordu. Düzendan kopmamıştı ama düzeninin tamamen değiştiği kesindi.

İç içe giren akıllı konutlar, veri merkezleri aıklıkla elektrik tüketiyordu. Havada süzülen hologramlar neon mavisi ve soğuk mor tonuyla dans ediyordu. Tahminime göre ayağımı bastığım yerde enerji hatları ve veri akışı taşınyordu. İçine gömülü sensörler ve uzun renkli düz çizgiler her hareketi dikkatle algılıyor, titreşiyordu. Birazdan hava kararmaya başlamalıydı ama burada böyle bir belirti yoktu çünkü ışık artık göklerden değil, yerden yükseliyordu.

Binaların bazılarında katlar arası hava sahası bulunuyordu, üzerindeki panolarda devamlı hareket eden ve renk değiştiren görseller vardı. Geri kalan kısım tamamen ışıkları yansıtan cam panellerle devam ediyordu. Her binanın arasında özenle yerleştirilmiş bir doğa figürü vardı. Fazla kusursuz ve canlı görünüyordu. Sanki doğa burada yaşamın değil, tasarımın bir parçasıydı. Yeşillikler burada ölümsüz ama bir o kadar da ruhsuzdu.

“Sanki ölen doğa yaşama dönmemiş, sadece simüle edilmiş gibi...” Buraya gelmeden önce yaşanmaya devam eden orman yangınları temiz havaya dair, yeşilliklerin güzelliği ve nimetlerine dair her şeyi yakıp kül etmiş, bizden koparmıştı. Keşke bu dünya gerçek olsaydı.

Hayal kırıklığıyla incelediğim yerleri on beş dakikalık yürüyüşün ardından geçtim. Önünden geçerken birkaç binanın katında hareket eden robotları gördüm. Her robotun başında birisi duruyor, kontrol sağlıyordu.

Topuklularımın çıkardığı sesler azalmaya başladı. Gördüğüm binaların arkasında daha geniş bir alan bulunuyor, alanın her yerinden bir klasik müzik melodisi yayılıyordu. Etraf açık, binasız ve daha az renkliydi.

Arkada beliren ay görüntüsü şimdi daha netti. O kadar büyüktü ki, burayı yakından izleyen bir gözü andırıyordu. Hâlbuki kraterlerine kadar özenle tasarlanmıştı, kraterlerin içindeki gölge bile gerçekliğini sorgulatmazdı. Kalp atışım bu görüntünün ardından garip bir yükseliş yaşadı, ardından ağrıyan ayaklarımı hissetmemi sağladı. Eğilip ayakkabılarımı çıkardım ve elime aldım. Daha fazla yürümek istiyordum ama buna gücümün yeteyeceğinden emin olmayarak vazgeçtim. Havada süzülürken gördüğüm denizin önündeydim, hâlâ dalgalı ve yansımali bir hâldeydi.

Dakikalar sonra boynumu omzuma doğru bıraktığımda uzaktan gelen bir araç bana doğru yön değiştirdi ve tekerlekleri rengârenk hâle gelerek ayağımı bastığım yere iniş yaptı. Şimdi normal bir araba gibi yerden geliyordu. İçinde hiç kimse yoktu, etraf da bir o kadar boştu.

Araç önümde durduğunda kapı açıldı ve aracın içinde bir erkek sesi belirdi. “Hazel Alvers, eve gitmek ister misiniz?”

Etrafa son bir kez daha bakış atarak, “Çok isterim,” dedim ve araca binip ayakkabılarımı koltuğa bıraktım. Arkama yaslandığımda ayaklarımın altındaki metal parça yavaşça yükseldi ve beni uzanır pozisyona soktu. Eve gidene kadar bile dinlenebilirdim ve bu benim için çok iyi olurdu. Yarın işe kesin olarak başlamadan önce öğrenmek istediklerimi öğrenip bilgilerimi biraz tazelemek istiyordum. Bir yıldır evdeki kısıtlı çalışma alanımda fazla ilerleyememiştim. Yarına tam olarak dinç bir güçle başlamak daha iyi bir karar gibi geliyordu. Bu rahatlık beni mayıştırıp gözlerimi kapatmama sebep olduğu anda bir melodi çalmaya başladı ve göz kapaklarım kapandığı gibi tekrar açıldı.

Deniz Aras

Görüntülü Arıyor...

Bu adam nerede ne yaptığımı nasıl saniyesinde bilebiliyordu? Bu kadarı özel hayatın ihlaline giriyordu. Elimi uzatıp etrafında dönen yeşil oka bastığımda tüm cam onun görüntüsüne büründü. Saçları biraz dağılmıştı, üzerini siyah bluz ile değiştirmişti.

“Erken dönüyorsunuz,” derken gözleri karşımda canlıymış gibi doğrudan içime bakıyordu.

“Yoğundunuz, ben de biraz daha adapte olmak için etrafi gezmek istedim ama her yeri gezmeye kalkarsam saatlerimi değil günlerimi alır.”

Dudakları sinir bozucu bir pozda kıvrıldı. “Doğru.”

Söyledikleri ve aklındaki farklı şeyler gibiydi. “Siz de erken dönmüşsünüz.”

Memnun ifadesini bir an için bile değiştirmede ama bakışlarındaki yoğunluk gözle görülür derecede değişmişti. “Yalnız kalmak istemezsiniz belki diye düşündüm.”

“Benim için mi erken geldiniz?”

Başını sağa sola salladı. “Sizin için erken gelmedim, geç bile geldim.”

“Anlamadım?” Kaşlarım merakla kıvrılmıştı.

Dudaklarını yalayıp tek elini ensesine attı. “Bir soru sorabilir miyim?”

Soruma cevap vermeden kendisinin soru yöneltmesi beni huzursuz etse de, “Tabii,” diye bir cevap verdim. Hâlâ ciddi duruşumu bozmamıştım. Nedense araç beni dolandırarak götürüyormuş gibi hissederek göz ucuyla dışarıya baktım.

Daha önce hiç yanından geçmediğimiz yerlerden geçiyorduk.

“Diyelim ki, yapacağımdan değil de. Diyelim ki şu an da sizi evime davet ettim. Kabul eder miydiniz?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için kendimi sıktım.

“Ya da diyelim ki, yine yapacağımdan değil tabii. Kapınıza gelsem beni içeri alır mıydınız?”

“Farkı ne?” diye sorduğumda çenesini sıvazlayıp, “Gelecek kişinin ben olması ve evin sizin olması?” Cevabın ne kadar saçma olduğunu anladığında aynı anda yüzümüzü ekşittik.

“Peki diyelim ki ben de hayır dedim.”

“Tekrar sorsaydım?”

“Tekrar hayır deseyseniz?”

Bu kez dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için direnen oydu. “Kolay pes etmezdim.”

Kendimi tutmaktan vazgeçip ben de alayla güldüm. “Neyse ki varsayımdı.”

Tek kaşını kaldırıp, “Öyle miydi?” dediğinde araç durdu. Başımı yana çevirdiğimde durduğumuz evin benim değil, onun evi olduğunu fark ettim.

“Fazla ciddiye almışsınız. Eğer kabul etseydim önce üzerime bir şeyler alırdım.”

“Havanın ısınısını yükseltirim. Şimdi gel.”

Tamam, bu konuşma biraz rahatsız edici ve bir yandan da merak uyandırıcı bir hâl almaya başlıyordu. “Pekâlâ, zaten başka seçenek bırakmadınız.”

Mırıldanmamı duyduğuna emindim ama bir şey söylemedi. Arama sonlandı ve aracın benim tarafımdaki kapısı yavaşça yukarı doğru kalktı. Ayağımı yere bastığımda, bastığım adımda yıldız belirdi. Siyah zemin beyaz parlak yıldızla aydınlandığında evin kapısı açıldı ve ciddi kıyafetleriyle Deniz Aras karşımda belirdi. Arkamdaki araç sessizce kaybolurken arkadan vuran hafif rüzgâr saçlarımı dağıtmıştı. Ayakkabılarımı unuttuğumu hatırladığımda yaşadığım utancı o ayaklarıma baktığında hissettim. Bileğini kaldırıp metal kolunda bir şeylerle ilgilendi ve ben ona adım atarken beliren altıncı yıldızdan ayağıma bir şey sarılmaya başladı. Babeti andıran bir spor ayakkabıydı. Bileğini indirdiğinde ikimizin de bakışları ayağımı saran ayakkabıdaydı. Şaşkıncıca ayağıma baktım ve durduğum için aramızda kalan beş adım sabitlendi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Birkaç dakika sonra başımı yerden kaldırdığımda bir el görüş alanıma girdi. Ne ara buraya adımlamıştı? Fark etmemiş ve duymamıştım. Bastığı yerlerde de yıldız görüntüsü belirmemişti. “Hoş geldiniz,” dediğinde kendimi toparlayıp elini tuttum.

“Hoş buldum.”

Elimi bırakacağını düşünerek çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Beni önüne çekerek, “Önden,” dedi.

Sonrasında elimi bırakarak aklımı karıştırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamak mümkün değildi. Belki Victoria yanımda olsaydı yorumunu alabilirdim.

Aralık kapıdan içeri adım attığımda arkamdan girip kapıyı sessizce kapattı. İçeride kimse yoktu ve fazla sessizdi.

İçerisinin kaldığım yerden farkı, mermer ya da parke yerine dijital görsellerin dans ettiği bir görüntüyle kaplı olması ve görsellerin tamamen sembollerle şekillerin karışımı olmasıydı.

Etrafı incelemeye daldığımda elini belime nazikçe yerleştirip içeriye doğru yönlendirdi ve köşedeki tekli koltuğun önünde elini çekti.

“İş konuşmak için çağırdığınızı düşünüyorum.”

Şüpheli bakışları kelimeleriyle tezat oluşturuyordu. “Elbette.” Çaprazımdaki üçlü koltuğa geçmeden içecek dolu tekerlekli masaya ilerledi. “Ne içersiniz?”

Kısa bir göz attım. “Votka?”

Bardağı aşağıdan çıkarıp doldurdu ve kendine de doldurup bana doğru geldi. Bardağını verdikten sonra da çaprazımda ama oldukça yakınımda yerini aldı.

“Sorularınıza başlamak ister misiniz?”

Bir yudum alıp dudaklarını yalarken bir anlığına dikkatim dağıldı. Elbette sorularım olduğunu biliyordu ama ben bunlardan kaçacağını düşünürken bunun için ortam oluşturması beni şaşırtmıştı. Son üç yılımı eski sevgilim yüzünden tamamen erkeklere kapatmasaydım belki bu kadar kolay etkilenen, iradesiz bir kadın olmazdım.

“Soru bir, beni ne kadar zamandır tanıyorsunuz? Geçelim sizi aradığım gece cevabını lütfen.”

Son söylediğime karşı gözleri kısıldı. Elini saçlarının yanını tararmış gibi geçirdikten sonra doğrularak oturdu. Bu sırada gözlerim içeride de her yeri tarıyordu.

Bir iki tane dolap ve çekmecelik vardı, ahşap olması beni şaşırtmıştı. Üzerlerinde dijital çerçeveler vardı. Birkaç yerde duvara monte ışıklı raflar, rafların üzerini dolduran ödüller ve plaketer yer alıyordu.

“Beş yıldır. Sizi, Meva Ersan ve birkaç uzmanı daha.”

Bir süre nefes almadan durdum. “Neden çalışmalarına mühür vurulduktan hemen sonra değil de şimdi beni istediniz?” Cevabın her ne kadar özel tarihimizi beklediğini seziyor olsam da yanılıyor olma ihtimalime karşı tekrar sormak istemiştim.

“Ruh hâliniz çalışmaya uygun değildi, kendinizi toparlamanızı bekledim.”

Bir yudum alıp arkama yaslandım. Sözleri doğru noktaya parmak basıyordu. “Soru iki, kabul etmeseydim ya da kapıdan dönseydim ne yapacaktınız?”

Dudakları büzüldü ve çenesi kasıldı. “Az önce dediğim gibi, kolay pes etmezdim.”

“Yani hemen kabul etmesem taviz gösterecektiniz? Keşke biraz daha uzatsaydım,” diyerek gözlerinin içine baktım, tepkime gülüp gözlerini kaçırdı. Bu konuyu uzatmadan merak ettiğim başka konuyu açtım. “Pekâlâ, soru üç, uyandıracığım kişi neyiniz oluyor?”

Bardağı yine tekte kafasına dikti ve “Pas,” dedi.

“Abiniz mi?” Başını olumsuzca salladı. “Babanız?” Dijital çerçevedeki görseller değişti ama ben dönüp bakamadan Deniz görselleri bileğine dokunduğu tek tuşla tekrar değiştirdi.

“Pas dedim.”

Ellerimi suçsuz gibi kaldırıp, “Tamam, pas olsun ama hakkınızı burada tükettiniz,” dedim. Gözü seğirirken boyundaki bazı damarlar belirginleşti. Bu hâli merak duygumu daha da kabartıyordu ama kendimi tutuyordum. Buradan da başka bir konuya atladım. “Bugün gelen mektuba neden öfkelenirsiniz?”

Oturduğu yerden ayaklanırken bedeniyle masaya doğru döndü. Sırtını bana döndü, sessizliğini koruyordu. Bardağını tekrar doldururken sabırla bekleyip onu süzdüm. Burada olduğu süre içinde fiziğini korumuşa benziyordu. Ne kadar uykudan yana mahrum olsa da beslenme ve harekette eksikliğini gideriyormuş gibi görünüyordu.

Bana döndüğünde onu izlediğimi fark edip bir anlık duraksadı, istifimi bozmadığımda oturmak yerine cama doğru gidip sırtını yasladı ve karşı karşıya durabilmemiz için kol tuğuma ayağını uzatarak beni kendisine doğru çekti.

“Siyasetçilerin beni ziyarete gelmek istediği yazıyordu. Eğer onları daha ileri teknoloji vermemek için kandırıyorsa, şartları değiştirmekle tehdit ediyorlar.”

Bir yudum alıp bacak bacak üstüne attım. “Bunu yapabilirler mi?”

“Evet.” Bu konuda hem kendine kızgın hem de endişeli görünüyordu. Dudağını ısırıp bırakırken boş bakışları bardağındaydı. Bu konuda da konuşmak istemiyordu, zorlarsam kotamın dolduğunu söyleyecekti. Etraf tekrar sessizleşince kalan içkimi bitirdim ve bardağı dizime yasladım.

“Soru dört, siyasetçilerin neden seni zehirlleme ihtimalini düşünüyorsun. Daha önce denediler mi?”

Bedeninin solundan yansımamla göz göze geldiğimde, hissetmediğim perçemimin alnıma düşüp alnımın ortasında kalmış şekilde durduğunu gördüm. Sağa çektim ve tekrar Deniz'e döndüm.

“Evet, kim olduğunu hâlâ bulamadılar. Onların adına gelen bir mektubu robotlarımdan birine açtırmıştım çünkü o sırada elimin üzerine yeni bir doku tasarlıyordum. Taramadan geçirirken zehir tespit etti.”

Kaşlarım hayretle havalanırken dudaklarım da aralık kalmıştı. “Peki ya dış devletlerin savaş hazırlığı?” Perçemim yine alnıma düşünce tekrar kenara çektim.

“Onların benim gibi yüzlerce adamı var, o adamlardan birçoğu da burada fırsat verilip çalışmaları kabul edilmeyen bilim insanları.”

Diğer bilim insanlarına gerçekte ne kadar az şans verildiğini bilen ve gören bir insan olarak ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Düşen suratımla ben de bardağa doğru kafamı eğdiğimde perçem tekrar alnıma düştü. Artık sinir olduğum için dokunmamayı tercih ettim. Yerdeki görüntünün üzerine bir gölge düştü, kafamı kaldırdığımda görüntüsü titreyen bir el perçemime uzandı ve kısa olmasına rağmen kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Soru bir, erkek arkadaşınız var mı?”

“Neden?”

Dudak büzüp parmağını sağa sola salladı. “Ben sizin sorularınıza soruyla karşılık vermedim. Şimdi cevap lütfen.”

“Yok.”

Tebessüm ederek tekrar cama yaslandı. “Soru iki, buradan gitmek isteyecek misiniz?”

Gülerek, “Bunu nereden bilebilirim?” diye sordum.

“Şu anki fikriniz?”

“Şu an için istemiyorum.”

Memnun bir ifadeyle, “Soru üç, ideal tipiniz gerçekten sarışınlar mı?” diye sorduğunda kendimi tutamadan kahkaha attım. “Ne?”

“Meva’dan dolayı soruyorum, o da sarışın ya.”

Sorusuna hem şaşırmıştım hem de bir kez daha gülmek istiyordum. “Oradan lezbiyene mi benziyorum? Yani konunun son iki sevgilimin sarışın olmasıyla alakası yok, öyle mi? Ayrıca bunu bilmeniz çok korkunç.”

Korkunç dediğim kısım hoşuna gitmiş gibi sırttı.

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. Gitmek istediğimi anlamış gibi camdan ayrılıp önüme geçti ve yolumu kesti. “Soru dört, eğer teknolojik savaşın öncüsü olursam ve... tüm ülkenin teknolojisini kontrolüm altına çekersem beni terk mi edersiniz, yoksa destekler misiniz?”

Bu soru yüzümü yavaşça soldururken duruşumu dikleştirmeme, omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu. Yüzümü hafifçe yana eğip kuşkuyla ve korkuyla ona baktım. “Böyle bir planınız mı var?”

Bunu şu an sorması bile erkendi ama sorarak büyük bir risk alıyordu. Hem elime ona karşı büyük bir koz hem de sır veriyordu. Sertçe yutkundum.

“Soru değil cevap. Lütfen.” Bakışları yoğunlaştı, ciddi bakışları altında sertçe yutkundum. Cevap vermemişti.

Titrek bir nefesi içime çektim. Bakışlarım camdan dışarı, gerçeküstü donatılmış şehre döndü. Bedeninin arkama geç-

tiğini hissettim. Elleriyle kollarımı kavrayıp başını omzumla boynum arasına yerleştirdi. Nefesi bile soğuktu. “Gerçek değil gibi, değil mi?” Sesi kısık ve farklı bir tondaydı.

“Evet,” derken istemsizce fısıldadım.

Elleri kolumdan belime doğru indi. “Gerçek yaklaştıkça körleşir, Hazel.”

Kör olacaktım, buraya adım attığım andan itibaren çikana dek kör olacaktım. Bunu biliyordum. Çıktığımda tüm gerçekle sahte algım birbirine karışacaktı.

Yüzümü hafifçe çevirmek istedim ama başını yanağıma bastırarak bunu da engelledi. İstedliğini almakta çok iyiydi. “Burayı yaptığım ve buraya kendimi kapattığım için deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Seni de bu hayata ortak ettim ve delirmekten korkuyorsun.”

Cevap veremedim, veremezdim.

“Kendimi gözlerimin gördüğü değil, beynimin gördüğü dünyaya hapsettim ve bu mahkûmiyetten memnunum.” Hareket etmek ve etmemek arasında kaldım. Uzaklaşmasını istediğimden emin değildim ama yakınımda kalmasını da istemiyordum. “Söyle bana, bu beni garip mi kılıyor?”

“Herkesin seni garipsemesi, garip olduğunu göstermez.” Sonunda konuşabildiğimde uzun bir nefesi boynuma bıraktı, gıdıklanma dürtümü engellemeyi başararak başımı dikleştirdim. Gecenin böyle devam edeceğini hiç ama hiç beklemiyordum.

“Şimdi bana tekrar cevap ver. Yanımda mı olurdun, yoksa karşımda mı olurdun?”

“Buna şu an cevap veremeyeceğimi biliyorsun.” Bir anda bedenimi kendine çevirdiğinde burunlarımız birbirine çarp-
tı. Gözlerim istemsizce dudaklarına kayd. Kuruydu, fazla kuruydu.

“Beni yeni tanımıyorsun, Hazel, hâlâ o öptüğün adamım.”

Başımı olumsuz şekilde salladım ve odağımı gözlerine çıkardım. “Öptüğüm adamı da tanımıyordum.”

“Neden tanımayı denemiyorsun?”

Bu şekilde nasıl tanıyabilirdim bilmiyordum. Bu imkân-
sızdı. Aklımı susturup kalbimi attırmaya çalışıyordu. “Bana nasıl güvenebiliyorsun?”

“Çünkü hâlâ öptüğüm kadınsın.”

Sinirle güldüm, bunu söylerken gözlerini bir an için bile dudaklarımdan ayırmamıştı. “Öptüğün kadını da tanımıyor-
dun.”

Başını olumsuzca salladı ama hâlâ odağı dudaklarımday-
dı. “Sadece öpene kadar tanımıyordum.”

Boynumda biriken rahatsız edici damlalar yüzünden kı-
pırdandım. Sayıları gittikçe artıyordu. “Nasıl bu kadar şey
bilebilirsin?”

Sonunda gözlerini dudaklarımdan çekti ve rahat bir nefes
içime nüfuz etti. “Ben her şeyi bilebilirim, tıpkı başladığın
ilişkinin birkaç yıla biteceğini ilk günden bildiğim gibi.”

Onu öptükten aylar sonra birlikte olduğum adamdan
bahsediyordu. Tam yedi yılı birlikte geçirmiştik ve kötülüğe
dair ne varsa her birini bana göstererek beni bir çukura itip
orada bırakmıştı.

“Beni sadece iş için istemedin.”

Başını tekrar olumsuz şekilde salladı.

“Eğer öğrenmek istediğin buysa sana karşı bir şey hissetmiyorum. Bu yüzden de savaşta yanında olmamı bekleyemezsin.”

“Senin bir şey hissedip hissetmediğini öğrenmem için mi buradasın sanıyorsun?” *Allah kahretsin.* “Senin şimdiye kadar kimle olacağını hep biliyordum, ne kadar ilerletebileceğini ve nerede gerçeği görüp bırakabileceğini de biliyordum. Daha da komiği ne biliyor musun?” Yüzüme doğru yaklaşıp yanağını yanağıma sürttü. “Bir sonraki sevgilinin kim olacağını da biliyorum. Ben cevabımı aldım, sana da bir cevap vereceğim.”

“Bir şey sormadım,” dediğimde geri çekildi.

“Soracaksın.” Eli belimden çekildiğinde bir anlığına boşluğa düştüm. “Sadece bir soruma cevap vermedin, bu soruyu ilerde tekrar soracağım.” Elini kaldırıp bir işareti yapmıştı. “Diyelim ki... böyle bir gücüm var. Tüm ülkenin teknolojisini çekip sıfırlayabilir ya da arttırıp yıllar öteye taşıyabilirim. Ayrıca diyelim ki niyetim iyi. Bu savaşta yanımda, tam yanımda olur musun?”

“Hâlâ varsayım mı yapıyoruz?”

Cevap vermedi, sanırım buradan ayrılma vaktim gelmişti. Bardakta kalan içeceğime gözümü kestirerek yana geçtim ve onu arkamda bırakıp bardağı kafama diktim. “Davet için teşekkürler.”

Arkamı döndüğümde ikinci kez burun buruna gelmemiz beni korkuttu. Bardak elimden düşecekmiş gibi olduğunda

elini elimin altına koyup bardağı sıkıca tuttu. Aradaki elimi de. Ne kadar da bilinmez bir adamdı.

O ne kadar soğuksa ben de bir o kadar sıcaktım. Zıt kuttuplardan daha da farklı iki insan gibi görünüyorduk. Turkuaz gözlerini üzerimden ayırmıyordu ve hava karardıkça rengi daha da koyulaşıyordu. Bileğini aramızdaki boşluğa kaldırıp saatten tam beş dijital dosya çıkararak önüme sıralı hâlde uzattığında kaşlarım çatıldı. “Gitmeden önce vermek istediğim bir şey var.”

“Bunlar nedir?” Aramızdaki mesafeyi açıp bardağı masaya geri bıraktım.

“Bu formüller sana bir sonraki sevgilinin adını verecek.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Oyun mu oynamak istiyordu, burada yalnız olmak onu sıkıyor muydu? Güzel, onunla en güzel ben oynardım. “Bu kadar mı? Eve girene kadar çözerim, o kadar da paslanmadım.”

Sözlerimden memnun olmuş şekilde, “Ben de tam olarak bunu bekliyorum,” cevabını verdi.

Çenemi oynatıp istemeden öfke belirtisi gösterdim. Bu belirtiyi anında yakaladı.

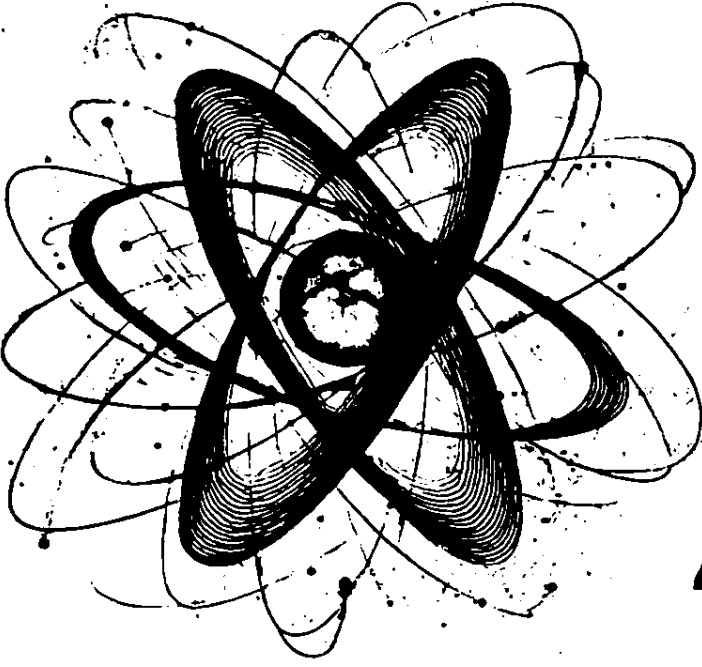
Verdiği dijital dosyaları gözlüğüme doğru uzattı. Biraz daha geriye çıkıp kapıya doğru yaklaştım. Yüzündeki bilmişlik ifadesi öfkemi arttırıyordu. Hızlı adımlarla onu arkamda bırakıp kapıya doğru adımlarken, “İyi geceler,” diye seslendi.

Karşılık vermeden kapıdan çıktım. Siyah zeminde attığım her adımla tekrar yıldızlar yanmaya başladı. Ayağımı çektiğimde sönmedi. Şehrin ısısı yükseldiği için üşümüyordum.

Uçurumdan aşağı katlanan köprü yavaşça yukarı yükselip adım adım diğer uçuruma bağlanmadan önce dönüp bir kez arkama baktım. Üst katta camın önünde durmuş, beni izliyordu. Yanında duran kahverengi tüylü köpeği gördüm. Asil'di.

Köprü birbirine bağlandığında beklemeden önüme dönüp hızlı adımlarla evime yürüdüm. Gözlüğüme dokunduğumda formüller birer birer önüme açıldı. "Göt herif," diye mırıldanıp formülleri kapattım. Bilerek beni zorlayacak formüller seçmişti ama konuşurken eve gidene kadar çözeceğime de inandığını ima etmişti. Kapıma ulaştığımda, dönmemi söyleyen iç sesimi bir kez daha susturup kapının üstündeki ışık beni tarar taramaz içeri girdim ve arkama bir daha dönüp bakmadım. O dosyaları da rafa kaldıracaktım çünkü cevabı ben de biliyordum, bunun için dâhi olmama gerek de yoktu.

O dosyaların cevabı ona çıkacaktı. Burada her yol, her kaçış, her formül Deniz'e çıkacaktı. Burayı bir labirent gibi kurmuştu çünkü biliyordu, hangi yoldan girersem gireyim tüm çıkışlar ona olacaktı.

4. BÖLÜM

ŞEHRİN SAHİBİ

Teknoloji her geçen yıl giderek yükseliyordu. Geçmişte ağır ağır yükselirken şu an hızlanmıştı. İleride daha da hızlanacaktı ve bu insanlık için, bizler için büyük bir tehditti çünkü birine bir şeyi en kolay kabullendirmenin, alıştırmamanın yolu kanına yavaş yavaş karıştırmaktır. Şoka uğratmamak ve sorgulatmamaktır. Ancak teknoloji öyle değildi. Hırs ve arzular insanı kör etmişti, şimdi diğer insanları da bu körlüğe ortak edecekti. Birilerinin hırsına kurban olacaktık. Sahte bir dünyaya mahkûm olacaktık. Bu yüzden direniyordum, görmek istediklerimi görmeye. Sahtesine değil gerçeğine.

Sahte bir şeyle savaşılamazsın ama gerçekten savaşırsan yenebilirsin. Sen insansın, eninde sonunda gerçeği anlarsın. Hissedersin, sezersin, şüphelenirsin, ayırt edersin. Hayatı bir bulmacaya bile çevirsen çözersin çünkü oyunun sahibi sensin.

En gerçek görünen ateş bile seni yakamaz, en sahte soğuk da seni donduramaz çünkü hiçbirinin senin gerçekliğine yarışamaz. Bu yüzden nefes al, düşen kar tanesini bile avucunda tut ve soğukluğunu hisset çünkü o gerçek.

“Bu gerçek mi?” diye sordum avucuma düşen kar tanesine gülümseyerek bakarken. Hava soğuk değildi, hâlâ dün geceki kadar ılıktı ama küçük karlar her yerimize sarılmış, gökyüzünü beyaza bulamıştı. İnanmamak için kendime çok tekrarda bulunmuştum ama bu, en iradeli insanın bile inancını parçalayacak kadar gerçek bir şeydi.

“Burada hiçbir şey gerçek değil,” dedi arkamdan bir ses. Kar tanesinin avucumda eriyip bıraktığı ıslaklıkla elimi indirerek arkama döndüm. Deniz karşımdaydı; beyaz önlüğünün altına zümrüt yeşili bir gömlek, altına da siyah bir kumaş pantolon giymiş, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Üzerine karlar yağmıştı. Dünkü hâlimden eser yoktu. Gecesi gündüzünü tamamlayan bu şehir, gecesi gündüzüne uymayan bir adama sahipti. Beni de bu çelişkiye kurban edecekti.

Sorun şuydu ki, ilk kez kurban olma düşüncesi beni rahatsız etmiyordu.

“Neden kar yağdırdın o zaman?” Dün bir hışımla evinden çıkmamdan hemen sonra ikimizin de evi onun isteği üzerine dışarıdan görünmez moda girmişti. Sabaha kadar çalışmama rağmen göz altımda morun en açık tonu bile yer almıyordu ama onun göz altında şimdiden kahverengi çizgiler halka oluşturuyordu. Sabaha kadar düşünmemek için kendimi meşgul etmiş, Victoria’yı bile yanımda istememiştim. Onun hırsına dün sayfalarca çalışmış, gücümü son damlasına kadar tüketmiştim. Asimile oluyordum ve gittikçe ona benziyordum.

Ne kadar dirensem de onun baskınlığı irademle direncimi kırmayı başarıyordu. Belki de sandığım kadar güçlü değildim.

“Karın yağmasını hep çok sevmiş, kendime yakın bulmuşumdur. Soğuk ama bir o kadar da iç ısıtıcı. Beyaz masumiyeti gösteriyor ama bir o kadar da insanları öldürüyor,” diyerek masanın köşesinde duran, göz alıcı ışıklarla donatılmış oyun küpünü alıp havaya attı ve yakaladı.

Kaşlarımı kaldırıp, “Kendini mi anlatıyorsun, yoksa karın zarar ve yararlarını mı?” diye sorduğumda belli belirsiz tebessüm etti ama cevap vermedi. Bakışlarımı inatla üzerinden çekmedim.

Dakikalar sonra elindeki küpü masaya bıraktı ve inatçı bakışlarıma karşılık vermeye başladı. “Aynı zamanda, dışarıdaki gerçek hayatta da kar yağıyor.”

Önlüğümün altına giydiğim kazağın kollarını çekip kollarımı birbirine doladım. Yeni gelmiştim ama onun benden ne kadar erken geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildim.

“Eğer hazırsan artık uyandıracağın kişiyle seni tanıştırayım.”

Başımı aşağı yukarı salladım.

Onu takip etmemi işaret ederek binanın içine girip benim giremediğim kapalı kapının önüne doğru adımladı. Bu sırada elinde tuttuğu cep saatini açarak bir şeyi kontrol etmişti. Saatin zinciri hâlâ parmaklarının arasından sallanırken diğer elini kapının yanındaki iz okuyucuya okuttu ve metal kapı yana doğru kayarak açıldı. Dün geceki konuşmalar hiç yaşanmamış gibi davrandığı için ona ayak uydurmaya

çalışıyordum ama bu şaşırtıcı derecede zor geliyordu. Parmaklarımı istemsizce nefesinin gezindiği yerlerde, sonra da dudaklarımda gezdirdim. İçeri adım attığında ise bunu kesip arkasından içeri girdim.

Geniş ve ferah olan laboratuvarın aydınlatmaları göz alıcı şekilde parlaktı. Duvarların bir kısmını saran metal raflar vardı. Raflarda bir sürü içi renkli karışımlar, iğneler ve bazı aletler bulunuyordu. İnceleme yapmak için gerekli ne varsa eksiksiz ve düzenli şekilde yerleştirilmişti.

Laboratuvarın ortasında ışıkları yanan koca bir kapsül parladı. Kapsül yeşil renk çizgili ışıklarla sarılmıştı, içinde kırklı yaşlarında bir adam duruyordu. Rafsız olan duvarlara yaslanmış farklı türde ve şekillerde birden fazla kapsül yer alıyordu, bazılarının camları kırıktı.

“Bunlar da ne?” diyerek yerdeki cam parçalarına yaklaştım.

“Denemelerimiz, camları patlattı.”

“Ölçüleri fazla mı kaçırdın?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Bazıları da benim öfkemin eseri.”

“Bana kapsül camına yumruk attığını söyleme, kıramazsın ki.”

Tek kaşını kaldırdı ve “Emin misin?” diyerek metal parmaklarının olduğu elini kaldırdı.

İç çekerek gözlerimi ondan ortadaki kapsüle çevirdim. “Uyandıracam adam bu mu?” Kapsülün kenarındaki tüplere bakıp üzerindeki ölçülerde göz gezdirdim.

“Evet, bu da bıraktığı formüller.” Olduğunu yeni fark ettiğim bir çekmecedен deri bir defteri bana uzattı.

İlk açtığımda kullanılan dili anlayamadım, sonraki sayfaya geçtiğimde çok daha dalgalı bir yazı stili bana bakıyordu ve bunu da bilmiyordum. Kaşlarımı çatarak bir sonrakine geçtiğimde bu kelimeleri hemen anladım.

“Yapay zekâlarım bile çözemiyor,” dedi Deniz. Eli ense sine uzanmış, saçlarını karıştırıyordu.

“Çözemez, ölü diller kullanmış,” derken arka sayfadaki diğer dili de okuyabildim ama bazı kelimeleri yine hatırlayamamıştım. “Biz de farklı dillerle kodlarımızı saklarız, başka ele geçse bile çözmeleri uzun sürsün diye ama bu adam daha zeki hareket etmiş. Ölü diller sadece köklü okulların kütüphanesinde kalan kitaplarda var. Dersleri yok ve kelimeleri kullanılmıyor. Bunları yazması aylarını almış olmalı,” diye mırıldandım. Son cümlede sesim daha kısık çıkmıştı.

Deniz derin bir nefes alıp elini cebine yerleştirdi. “Çözmesi de o kadar uzun sürer mi peki?”

Dudaklarımı bilmediğimi ima eder şekilde büzdüm. Etraftaki sessizlik uzamaya başlarken, defteri hâlâ karıştırdığım için göz ucuyla tek gördüğüm şey yerinden kıpırdamamasıydı. Kafamı defterden kaldırdığımda bana değil, doğrudan dudaklarıma baktığını fark ettim. Dün gecenin etkisini görmek hem garip bir duyguya bürünmeme sebep olmuş hem de yalnız olmadığımı hissettirdiği için rahatlatmıştı.

Boğazımı sahte bir öksürükle temizlediğimde gözleri ağır bir hareketle gözlerime çıktı. İşaret parmağımı ve orta parmağımı kaldırıp önce onun gözlerini, sonra da kendi gözlerimi işaret ettim. “Konuşurken gözlerime bakmalısın.”

“Konuşmadığın için gözlerine bakmıyordum, şimdi bakıyorum.”

Başımı omzuma doğru eğip, “Salağa yatma,” dedim.

“Salak bir adama benziyor muyum?” diye sordu.

Aklımda “*kendini dâhi sanan bir adam*” kelimeleri yankılanırken tebessüm ettim. “Bence salak değilsin, sadece fazla zekisin.” Sözlerim hoşuna gitmiş gibi gururlu bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. “Bu yüzden fazla salağa yatma, sonra seni öyle görmeye başlarım.”

Defteri kapatıp ona arkamı döndüğümde omzumun üzerinden tepkisine göz attım. Kaşları çatılmıştı, bu hoşuma gitti. Bazen onu bu şekilde şaşırttığımda aynı tepkileri veriyordu. Giderek onu tanımaya başladığımı hissettim. “Bana bu oda için yetki vermelisin.”

Yüzümü ona döndüğümde başını aşağı yukarı salladı. Defteri elime alıp kapsüle son kez göz gezdirdim ve aklımda tuttuğum ölçüleri zihnimin bir köşesine not alarak odadan çıkış yaptım. Burada bu dilleri tek başıma bulmam imkânsızdı. Odadan çıktığımda Deniz de tekrar cep saatini kontrol etti ve peşimden bahçeye doğru adımlamaya başladı.

Ortak alana vardığımda elimdeki defteri masaya bıraktım. “Victoria?”

Masaya kalçamı yaslar yaslamaz Victoria’nın yüzü havada süzüldü. “Evet, Profesör.”

“Bana Meva’yı bağlar mısın? Arka planımı düz renk yap.” Birkaç saniye sonra Victoria’nın yerini kare bir görsel kapladı. Meva aranıyordu. Sadece bedenim ve yüzüm netti, arka planım düz renk olsa da bulanık görünüyordu.

Deniz çaprazımda duvara yaslanıp beni seyretmeye başladığı sırada uzaktan yürüyerek gelen Benjamin ikimizi de kendisine döndürecek şekilde dikkat çekiyordu. Normalden daha

durgun ama daha aceleliydi. Bu dikkatimi dağıtsa da olabil-diğince kendimi toparlayıp tekrar önümdeki ekrana döndüm.

“Misafirlerimiz var.” Deniz ciddi ifadesini takınarak doğ-rulduğu anda arama açıldı ve evde oturmuş yemek yiyen Meva’nın görüntüsü karşımda belirdi. Deniz bana doğru ge-lirken Victoria aramayı beklemeye aldı. “Görüşmeyi içeride yapabilir misin?”

Kaşlarımı çatıp, “Neden?” diye sordum.

Birkaç hava aracı üzerimizde uçuşmaya başladı. De-niz’in kolundaki metal parçaların arasındaki renkler kırmızıya dönmüştü. “Bazı misafirlerim var, seni görmelerini istemiyorum.”

Benjamin arkasında sessizce bizi dinlerken göz göze gel-dik. Başını Deniz’e hak verir şekilde salladı. “Hoş şeyler olmayabilir.”

Deniz, Benjamin’in söylediğine kızmış bir ifadeyle arka-sına dönüp ona ters bir bakış attı.

“Ne kadar bir süreden bahsediyoruz?” Şehrin ışıkları bi-rer birer sönüp daha cılız bir güçle yanmaya başladığında aynı anda kafamızı etrafa çevirdik. Binaların görüntüsü de-ğişti, günümüze daha yakın ve daha gerçekçi bir hâl aldı. Havada *drone* hariç hiçbir araç yer almıyordu. Tüm binalar havada süzülüyormuş gibi değil de bir uçurumun üstünde duruyormuş gibi görünüyordu, sanki her bir dağ başına te-sisler yapılmış gibiydi. Hava güneşli ama kar atan bir hâle dönerken ısı düştü ve ciddi bir soğuk bana vurdu.

Deniz bir kez daha cep saatine bakıp, “Kestirmek zor,” dediğinde başımı aşağı yukarı sallayıp, “Pekâlâ,” diye mırıldandım.

Victoria beden şeklini alarak elinde kalın bir kabanla önümüzde belirdi. “Bir süreliğine şehrin ıssısı düşük olacak. Üzerine bir şey alsan iyi olur.” Victoria bana yaklaşıp kabanı giymem için açtı.

“Onlar geldi, değil mi?”

Deniz kabanı giymek için bir harekette bulunmadığımı görünce huysuzca mırıldandı ve Victoria’nın elinden kabanı alıp bana doğru gelirken Benjamin’e döndü. “Önden git, geliyorum.”

Arkama geçip kabanı açtığı anda Benjamin bana selam vermiş, yürüyerek şehrin sınırına doğru yürümeye başlamıştı. “Şu kabanı giy ve sadece bir süreliğine içeride çalış, içerisi bu kadar soğuk olmayacak.” Şehrin ıssısı daha da düşmeye başladı. Etraf tüm ihtişamını bir anda kaybetmişti. Gözümü çevreden alamıyorken kabanı giyip saçlarımı içinden çıkardım.

“Kabanın içine küçük ısıtıcılar yerleştirdim. Birazdan ısı vermeye başlayacaktır.” Victoria’ya dönüp kısa bir bakış attı. “Sen profesörle kalıyorsun.”

Victoria, Deniz’e boyun eğerek kabul etti.

“Oradan burayı göremezler ki?”

“Eğer düşündüğüm kişiyle geldilerse, görebilirler.”

Gergin hâli beni de panikletmeye başlıyordu. “Canlı robotunla mı?”

Soruma yine cevap vermedi. “G Kapısı için Hazel Alvers’e tam yetki veriyorum.”

Victoria, Deniz’in sözlerini anlamış gibi bir anda ortadan kayboldu. Olan biteni sanırım bir tek ben idrak edemiyordum.

“İyi görüşmeler.”

Başını sallayıp uçan bir robotun ona getirdiği yüzüğü parmağına taktı. Yüzüğün üstünde yuvarlak bir taş vardı. Gömleğinin cebindeki kalemi çıkarıp bana uzattığında uzanarak siyah ince kalemi aldım. “Ses kaydedici, çalışırken lazım olabilir.”

Teşekkür etmeme fırsat vermeden arkasını dönüp Benjamin’in yanına doğru yürümeye başladı. Göğsüme bir ağırlık oturduğunu fark ettim. Olduğum yerde durarak onun adımlarını izlerken Benjamin’e yaklaşımadan hemen önce durup arkasını döndü, başıyla bana içeri girmemi işaret ediyordu. Kaşlarım endişeyle kıvrılırken bakışları sertleşti.

Arkamı dönüp içeriye doğru yürüdüm, bir yandan da verdiği kalemi önlüğümün cebine taktım. Bu kez gidişimi izleyen oydu. İçeri girdiğimde kapı kapandı, koridora doğru adımladım ve G kapısı olarak bahsettiği kapının önünde durdum. Alarm sistemi önce gözümü, ardından koyduğum elimi taradı ve giriş onayı verdi. Açılan kapıdan içeri girip kapıyı kapattım. Meva hâlâ beklemedeydi, odada yalnız kaldığım için gergin değildim ama kapıda beliren geri sayımı gördüğümde gerildim. Elim kapı kulpuna attığımda açılmadı. “Şaka yapıyor olmalısın.” Bir saatlik geri sayım kapıda belirmiş, beni buraya kilitlemişti.

“Deniz Bey böyle emretti.”

Victoria’ya dönüp, “Bana güvenmiyor,” dedim.

“Size değil, gelenlere güvenmiyor.”

“Yine de beni buraya hapsedemez.” Zaten çıkıp ne yaptığını görme gibi bir derdim yoktu, böyle bir şey yapmasaydı da uzun bir süre zaten çıkmazdım. Öfkeyle kollarımı bir-

birine doladığımda Victoria sessizleşti. “Beklemeyi kapat,” diyerek ekranın önüne geçtim.

Meva hâlâ yemek yiyordu, ekranda ikimiz de öfkeli yüzümü gördüğümüzde garipse miştik. Kolay kolay sinirlenen bir insan değildim, bu yüzden onun da bunun nedenini merak edeceğine emindim. Kaşlarım çatık, yüzüm gergindi; kollarımı birbirine kavuşturmuşum. O da benim gibi bir ifadeye büründüğünde öfkem yumuşadı.

Yüzü bana kızdığını belli ediyordu. “Sonunda aklınıza gelebildik.” Sesinde de sitem vardı.

“Üzgünüm, haber veremedim.”

Son lokmasını yutup çatalı tabağa bırakırken bir elini çenesine yasladı. “Senin için çok endişelendim. Bıraktığın nottan da hiçbir şey anlayamadım.”

Konuyu hızlıca kapatmak için, “Yeni işin hayırlı olsun,” diyerek onu öne attım.

“Teşekkürler, senin de.” Hâlâ imalı bir şekilde konuyu bana döndürüyordu. “Neredesin? Ne zaman döneceksin?”

“Maalesef bunlara cevap veremem, Meva.” Dudak büzüp elini saçında gezdirdi. “Bana yardım edebilir misin diye sormak için aradım. Çok vaktim yok.”

Konu işe kaydığı an ciddileşti. “Detaylandır.”

“Sana eski dilde formüller atsam ne kadar sürede çözebilirsin?”

Çenesini kaşırken düşünceli bir şekilde gözlerini kısıp etrafta gezdirdi. “Ne zamana lazım?”

“En yakın ne zamana olabilirse.” Burada hava o kadar karanlık değildi, dışarıyla uyumlu görünüyordu ama fark-

lılığı her insan ayırt edebilirdi. Gözümü hâlâ benim evimde olan Meva'dan alıp etrafta gezdirdim. Odada tek başımaydım, o da hâlâ benim evimde kalıyormuş gibi görünüyordu.

“Hangi diller olduğuna ve zorluklarına göre değişir, kütüphanelere gitmem gerek.”

Başımı aşağı yukarı salladım, bir haftada zorlarsa yarısını bile çözebilecek potansiyele sahipti. Ben de tam olarak bu potansiyele güveniyordum. “Çoğunlukla ölü diller. Sana çözemediğim sayfaları akşam göndereceğim, şimdi gitmem gerek. Tekrar arayacağım.”

Meva kafası karışık bir hâlde bana baktı ve “Tekrar arayacağına söz ver,” diyerek sitemle söylendi.

“Arayacağım.” Sözüme güvenmese de üstelemedi ve bana üzgün bir suratla öpücük yolladı.

Arama sonlandığında Victoria çaprazımda tekrar belirmişti. Burada olmaktan memnun olmadığım her hâlimden belli oluyor olmalıydı. Bana beni anlıyormuş gibi bakıyordu. “Bazen seni gerçekten insandan ayırt edemiyorum. Çok ince işlenmişsin.”

Onu baştan aşağı ikinci kez süzdüğümde elini dudaklarına götürüp kıkırdadı. “Bunu iltifat olarak alıyorum.” Burada iltifat aslında onu inşa eden kişiye gitmeliydi ama onun adının geçmemesi ikimizin de işine geliyordu.

Duvara dayalı kapsüllere yaklaşıp sırtımı soğuk duvara yasladığım anda Victoria'nın gözünden bir ışık huzmesi bana doğru uzandı ve mavi renk dosyalar havada süzüldü. “Bekleyen dijital dosyalarınız var. Hatırlatılmam istendi.”

Dosyalar dün gecedan tanıdıktı. Görür görmez sinirden gülerek elimle dosyaları kaydurdım ve ortadan kaldırdım.

“Bir daha bu dosyaları açma. Hatta mümkünse kilitle.” Bura-
raya beni kapatması yetmiyormuş gibi bu durumu da çıkarı
için kullanması buradan çıkma isteğimi daha da arttırdı. Ka-
pıya dönüp baktığımda geçen sürenin sadece on beş dakika
olduğunu fark ettim.

“Bana boş bir sayfa aç, Victoria. Madem bir saat bura-
dayız, çalışalım.” Duvarda beliren boş sayfanın üstüne G
Projesi diye başlık atıp kapsülün etrafında dikkatlice gezin-
dim. Türünü, tarihini, harcadığı güç ve elektriği, içindeki
karışımların hepsini tahminlerim ve ihtimaller olarak tek tek
yazıp not olarak bırakılan defteri önüme açtım, defterdeki
bilgileri de diğerlerinin yanına ekledim.

Bazı sayfalarda ufak tefek çizimler vardı ve bunların da
bana bir şey anlattığına inanıyordum. İleride anlatacak olsa
bile şu anda anlatmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı-
yla defteri kapatıp kapsüle tekrar döndüm. İçinde yer alan
adam, rengi solmuş gri bir pantolon üzerine kolları kıvrıl-
mış beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğin kıvrık kolundan
yukarı doğru uzanan İspanyolca bir yazı görünüyordu. Uza-
mış sakalları da pantolonu gibi grileşmişti ama cildinde hiç-
bir yaşlanma belirtisi yoktu.

İçindeki sıvının üzerinde yeni oluşan kabarcıklara bakıp
onu da not aldım. Kendimi kaptırdığımda zaman kavramı
benden tamamen uzak kaldı. Sürenin dolduğunu kapıda sü-
reyi gösteren ışığın rengi yeşile döndüğünde anladım. Göz-
lüğümü temizleyip tekrar taktığımda kapı açıldı, sanki oto-
matik bir talimatla hareket etmiş gibiydi.

Başımı kaldırıp çevirdiğimde Victoria köşeden kıkırdadı.
“Sanırım süreniz doldu, Profesör.”

“Sanırım doldu, *Victoria*. Umuyorum ki Deniz Bey’in misafirleri gitmiştir çünkü gitmedilerse bile çıkıyoruz.” Önlüğümü düzelterip notları kaydettim, ardından kapsülü incelemesi için *Victoria*’ya farklı bir talimat vererek dört duvar arasından çıktım.

Kapalı alanda çalışmaya alıştım, sadece emir almaya ve belli bir süreliğine kapatılmaya alışık değildim. Beni de huzursuz eden bu olmuştu. Patronum gerçekten patronluk haricinde her şeyi yapıyordu. Eğer buradan gidersem ona inat olsun diye çeke ağzını açık bırakacak bir rakam yazmalıydım.

Koridordan geçip hızlı adımlarla dışarıya çıktığımda hâlâ soluk renklerle sarılmış şehri gördüm. Masaların ortasında duran küpün üst yüzeyi parlıyordu. Tüm algılarımı kapatarak beni kendine çektiğinde bedenime karşı koyamadan küpe dokundum. Ortadaki boşluklarda bırakılmış parmak izine değdiğimde tüm ışıklar kırmızı yanmaya başladı.

Küpü fevri bir tavırla yerine geri bıraktım. Ben bıraktığımda bir kroki açıldı. Bu, şehrin en yüzeysel hâliydi. Birkaç saniye sonra görüntü değişti, şehir geliyordu. Geçmişten günümüze geçtiği bütün süreçleri görüyordum. Binalar önce iki ve üç katlıydı, sonra gökyüzüne uzanmıştı, en sonunda ise ucu bucağı görünmemeye başladı. Yeşillik görüntüsü artmış, kusursuzlaşmıştı. Eski hâlindeyken birkaç kez görüntü gidip geliyor, dokular kesintiye uğruyordu, şimdi ise her şey fazla kusursuz görünüyordu.

Sonunda küpü elime aldığımda görüntü sonlandı. Benden uzak bir alanda bir hareketlilik dikkatimi çekti. “*Victoria*, neler oluyor?”

“Bir anlaşmazlık yaşıyorlar.” Gözleri doğrudan oraya odaklanmıştı. Sınırın hemen önündeki yuvarlak bir ofiste bedenlerini görebiliyordum. Beş adamla iki kadın, Deniz’le birlikte oturuyorlardı. Biri kapıyı açıp çıktığında onu önlüğünden tanıdım. Yürüyerek ters yönde ilerledi ve gözümü kırptığım saniyeler arasında kayboldu.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Ne kadar insan olurlarsa olsunlar ışınlanmayı bulduklarını düşünüyordum.

“Gitmek mi istiyorsunuz?”

Başımı sağa sola salladım. Benjamin çıktığından beri herkes fazla durgun ve hareketsiz görünüyordu. “Sadece neler döndüğünü merak ediyorum.”

Victoria’nın bakışları uzun süre hareketsizce üzerimde kaldı. Opaklığını düşürdüğünde dikkat çekmemek için kendini gizlediğini düşünerek bir şey sormadım ama sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bakması aklımı kurcalamıştı. “Sence gitmeli miyim?”

Buna benim düşündüğüm gibi, Deniz’in istemeyeceğini düşünüp o şekilde cevap vermesini beklemiştim ama beni şaşırttı. “Kimin tarafında olduğunuza bağlı. Bizim tarafımızdaysanız sizi engellemeyeceğim. Eğer siyasetçilerin, yani buradan önceki hayatınızın tarafındaysanız gitmemeniz daha iyi olur.”

“O da ne demek?” Yürüyen küçük bir makine bana kahve uzattı. Uzattığı kahveyi aldığımda kabandan gelen sıcaklık beni baştan aşağı ısıtmaya başladı. Titremem azalıyordu.

“Siyasetçiler Deniz Bey’e, Deniz Bey de onlara güvenmiyor. Bu yüzden eninde sonunda Deniz Bey’le işleri bittiğinde buraya da göz dikecekler. Böyle bir durumda Deniz

Bey'in burayı vereceğini düşünüyor musunuz?"

Başımı sağa sola salladım. Onu tanıyalı bir hafta bile olmuş sayılmazdı ama bunu emin bir şekilde söyleyebilirdim ki, Deniz bu şehri kimseye vermezdi. Şimdi endişelendirici tek nokta, iki tarafın da bu şehir için neler yapabileceği ve neleri göze alabileceğiydi. Yıllar önce başlayıp şehri küle çeviren yangını anımsadığımda içimden bir titreme geçti.

"Buna çoktan hazırlanmıştık, sadece bu kadar erken beklemiyorduk. Eğer kendinizi buraya ait hissediyorsanız ya da Deniz Bey'in yanında durmak istiyorsanız tarafınızı göstermelisiniz."

Alaycı bir ifadeyle gülerek, "Beni tanımıyorlardır bile," dedim. Benim tarafım onların çok da umurlarında olmazdı çünkü onlara göre ben sadece burada görevli bir bilim insanıydım. "Onlara değil, Deniz Bey'e tarafınızı göstermelisiniz."

Elimdeki kahveyi dudağıma doğru uzatırken durdum ve Victoria'nın parlak robotik mor gözlerine baktım. Bana gerçekten bir insan samimiyetinde gülümseyerek, "Beni fark etmemeleri gerekiyor, kararınızı verin ve ona göre hareket edin. Sizi izleyip kolluyor olacağım." Sözlerini bitirir bitirmez, nokta kadar bir ışığa dönüşüp kayboldu.

Kaybolduğu noktaya dalan gözlerim bulanık görüntünün önünde birinin gölgesini bana gösteriyordu. Uzattığı elini, önlüğünden süzülen kartını ve keskin yüz hattını. Sağdan ufak bir rüzgâr esip kabanımın önünü açtığı anda gözlerimi daldığı yerden kopardım ve onların olduğu tarafa baktım.

Şehrin bir diğer düzeninde, girişteki oturma grubu ofisi andıran camdan bir odanın içine yerleştirilmişti. Deniz'in

gözleri bana döndü, kaşları soru sorarmış gibi kalktı. Karşısında oturan kadınlara ve erkeklere baktım. Her biri makamına güvenerek üstünlük kurmak ister bir pozisyonda duruyor, Deniz'e üstten bakıyorlardı. Deniz hüznü andıran bir tebessümle başını benim tarafımdan çevirdi ve yüzünü bir ciddiyet kapladı. Artık odağı bende değil, karşısında oturan düşmanlarındaydı. Hepsi bana arkası dönük oturuyor, sadece Deniz görebileceğim açıda duruyordu. Biri sarışın, diğeri siyah saçlı iki kadını ve biri sarışın, diğerleri koyu renk saçlı adamları seçebiliyordum. Bir erkek de ayakta duruyordu, ellerini arkada bağlamıştı.

Onlardan gözümü ayırmamış olmama rağmen, Deniz'in ne ara oturduğu yerden kalkıp ayakta duran adamla karşı karşıya geldiğini görememiştim. Oturan herkes aniden ayaklandı, Deniz hepsine karşı tek başınaydı. Bu beni endişelendirdi ama ileri adım atmama sebep olmadı. Etrafta ne Victoria vardı ne de Benjamin. Tek elimi yumruk yaparken bilinçsizce dişlerimi sıktım ve dakikalar sonra arkamda bir hareketlilik sezer gibi oldum, yine de gözümü onlardan alamıyordum. Bir şey olsa bile aramızdaki mesafe çok uzaktı ve onun gibi ısınlanma hızına sahip değildim.

Sertçe yutkundum, tüylerim ürpermeye başlamıştı. Karşı karşıya durduğu kişilere tekrar baktığımda adamlardan sarışın olanının orada olmadığını fark ettim.

“Merhaba, sevgilim. Seni tekrar görmek ne kadar da hoş.”

Bedenimden bir titreme geçti. Ses tanıdıktı, hem de çok tanıdıktı. Hayatımın yedi yılı boyunca aşına olduğum sesi işittiğime inanmak istemiyordum ama burada inanması zor olan her şeyin ne kadar gerçek olduğunu da biliyordum.

Sertçe yutkunup arkamı dönmek için hareket ettiğimde sert bir el omzuma kondu ve beni durdurdu. “Burada ne aradığını söylemek ister misin?”

“Seni ilgilendirmediğini söylemek isterim,” diyerek onu tersledim. Kıkırtısını işittiğimde gerginliğim daha da arttı. Bu gülüşü sadece sinirlendiğinde sergilerdi.

“Hazel, burada zarar vermek istemediğim tek kişi sensin. Bu yüzden fikrimi değiştirmeden bana cevap ver.”

Sert tutuşuna rağmen hışımla ona döndüğümde tokam yere düştü ve saçlarım omzuma doğru süzüldü. Hiç söylemeyeceğim, söylememin doğru olmayacağı sözler bir anda ağzımdan çıktı. “Sen kimin şehrinde kimi tehdit ediyorsun?”

Elimi bileğine koyup savurduğumda bakışları değişti. “Seni buraya almasının tek bir sebebi olabilir...” Başını yana eğip gözlerini kıstı. “Kimi uyandırmak istiyor?”

Ben de onun gibi başımı eğip sinsi bir yüzle gülümsedim. “Eğer beni biraz daha zorlarsan yanında buza gömüldüğünde öğreneceksin.”

“Tatlı dilini unutmuşum.”

“Ben de ne kadar yüzsüz olduğumu,” derken karşılıklı gülümsedik ama samimiyet daha önce bize hiç bu kadar uzak olmamıştı.

“Hazel, buraya uzlaşmaya geldik ama sen de onun gibi uzlaşmak değil, savaş çıkarmak istiyor gibisin?”

Başımı dik tutup olabildiğince korkusuz şekilde ona baktım. “Öyle olacağını bilseydin bile bana hiçbir şey yapamazdın. Burası senin şehrin değil.”

“Senin de değil.” Doğru söylüyordu. “Ama öyleymiş gibi konuşuyorsun, yoksa...” Tekrar gülmeye başladı, bu kez ba-

şını geriye atmıştı. Ne düşündüğünü anlamak zor değildi ama düzeltme gereği duymadım. “İşi benim için zorlaştıracakmış gibi duruyordun ama kolaylaştırıyorsun... Ayrıldıktan sonra benden haber alamamanın nedenini hiç bilmiyorsun, değil mi?”

Merak duygumun ne kadar yüksek olduğunu biliyor, beni oradan vurmaya çalışıyordu ama kanmadım. Nedenini sormadan yüzüne bakmaya devam ettim. Şu an arkam dönük olduğu için Deniz’i ya da yanındakileri göremiyordum ama ona rağmen kendimi tehlikede hissettiğimi söyleyemezdim.

Bana güven veren tek şey Deniz’in varlığı değildi, Deniz’in şehri de en az onun kadar güven veriyordu. Ona cevap vermeyeceğimi anladığında ela gözleri bir anda mavîye döndü. Kaşlarım çatılmış ona bakıyordum. İşte bu tüm güvenliğimi ve korkusuzluğumu zedeleyecek bir görüntüydü.

Başını kaldırıp arkama baktığında dudakları yukarı kıvrıldı ve bana doğru bir adım attı, bir anda kolunu boynuma sararak beni göğsüne yasladı. Çenesiyle başımı sabit tutarken bir yandan da uzağımızda olmasına rağmen tüm dikkatini bize vermiş olan Deniz’e bakıyordu. Burnuma dolan metal kokusuyla yüzümü ekşittim. Boynumu beni boğacak kadar sıkı tutmuyordu ama hareket etmemi tamamen kısıtlıyordu.

“Son iki yıldır, koynuna girdiğin ya da gözünde dahi gördüğün adamın ürettiği canlı robotun farklı bir versiyonuyum. Söylesene, kendi elleriyle yarattığı silahın kadınına zarar verdiğini görse acaba ne yapar? Ya da sevdiğin adamın ürettiği silah seni öldürmeye kalksa ona eskisi gibi bakabilir misin?”

Deniz çenesini oynatarak yüzünü korumayı andıran adama döndü ve yüzük taktığı elini kaldırıp bir anda yüzüğü boynuna yapıştırdı. Adam, boğazından mavi elektrikler çıkarken bir anda titreyerek yere düştü. Dehşetle onu izlerken odadaki herkes ona doğru hamle yaptı ama saniyesinde duraksadı. Başımı kaldırıp camdan odanın köşelerine baktım. Kamera gibi görünen silahlar dört köşeden Deniz'e yeltenen siyasetçilere doğrultulmuştu. Herkes öylece kalakaldığı anda boğazım daha da sıkıldı.

Nefes almak daha da zorlaştığında şakağımdaki damarların zonklamaya başladığını hissettim. “Sen de benim burada hangi konumda olduğumu bilmiyorsun, değil mi?”

Zorlukla kurduğum cümleye karşı sessiz kaldı. Artık meraklanma sırası ondaydı. Deniz odadan çıkmış öfkeli adımlarla buraya gelirken şehrin görüntüsü değişti. Yavaş yavaş benim ilk gördüğüm hâline dönmeye başladı. Bu hem odada kalanları hem de nefesimi kesen adamı şaşkına ve bozguna uğratmıştı.

“Eğer bir daha burayı elimize geçirmek için gelirsek, ilk senin peşine düşeceğim.”

Gözlerim bulanıklaşmaya başladı, sözler anlamını yitiriyordu.

Başım zonklamaya, dudaklarım kurumaya başlamıştı. Gözümdeki gözlüğün aniden kırmızı renkte yeni bir modu açıldığında kirpiklerimi hızlı hızlı kırıştırdım.

Oksijen seviyesi %70

Nabız seviyesi dakikada 110

Kırmızı üçgen şeklinde bir uyarı tablosu ortaya çıktı. Yüzümü zorlayarak hafif yana çevirdiğimde gözlük üç yüz

altmış derece etrafı tarayarak boynundan beynine uzanan mavi kabloları bana gösterdi. Deniz bize ne kadar yaklaşmıştı bilmiyordum ama oksijen seviyemin düştüğünü görebiliyordum. Nabzım yükseliyor, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu.

Bir şeyler söylese bile algılayamıyordum. Titreyen elimi zar zor yakama uzatıp ses kaydı için taşıdığım kalemi aldım ve ucunu açarak gözlüğün bana gösterdiği yol sayesinde son gücümle savurup boynuna sapladım. Sapladığım yer, görünüşe göre çipten uzanan bir bağlantı noktasıydı.

Boynumu saran güç bir anda üzerimden çekildiğinde baş dönmesiyle birlikte dengemi kaybederek savruldu. Yerin soğukluğunu hissetmeyi bekliyordum ve bir soğukluk tüm vücudumu sarmaya başlamıştı bile. Dakikalar sonra bu soğukluğun zeminden değil, başka bir vücuttan geldiğini idrak edebildim.

Güçlü bir çift kol beni yakalamıştı ve güçlü kolların sahibi Deniz'di. Nefes nefese, göğsüne sırtımı yaslayıp kafamı boynunun girintisine soktuğumda elleriyle belimi kavradı. Eski sevgilim yerde yatıyor, titriyordu. "Sana çıkmamanı söylemiştim."

"Süren dolmuştu," diye mırıldanarak nefesimi düzene sokmayı bekledim. Değerlerim normale dönmeye başlamıştı. Deniz şiddetli bir nefes alıp bir elini benden çekse de diğer eliyle hâlâ beni tutmaya devam ediyordu.

Belli belirsiz gülüyormuş gibi olduğunda başımı hafifçe kaldırdım. Yüzünü indirip bana baktı. "Kalemi ses kaydı almak için vermiştim ama... burada daha çok işine yaramış gibi görünüyor."

Ben de onun gibi güldüm. "Evet, hayatımı kurtardı."

Yüzü eğlenceli hâlden yavaşça sert bir ifadeye geçmeye başladı. Başımı indirip karşımıza baktığımda adının Feza olduğunu duyduğum koruma, Deniz'in ilk canlı robotu, yerde yatan bedenin yerine geçti ve elindeki silahı kaldırıp bize doğrulttu.

Nasıl bu kadar hızlı kendine gelebilmişti bilmiyordum ama duruşum dikleşip tekrar endişeli bir hâlde Deniz'e daha çok yaslandığımda Deniz belimi tutan elini sıkılaştırdı.

"Feza... seni ben yarattım. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Sesi soğuk ve sertti.

Feza mavi gözleriyle önce bana, ardından ona baktı. "Öyleyse yaratırken yönetilebilir kısmını eklememeliydin çünkü isteyerek yapmadığımı biliyorsun."

Deniz derin bir nefes aldı. "Sen silahını indir, ben de sahiplerine doğrultulan silahları indireyim. Yoksa buradan hiçbiriniz canlı çıkamazsınız."

"Neden onlara istediklerini vermiyorsun?" Feza hâlâ orta yolu bulmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu ama bize silahı çok keskin şekilde doğrultmaya da devam ediyordu. Açıkçası bu hâli beni ürkütüyordu. Gözünden aşağı inen ince bir yara çizgisi vardı ve kaşından yukarı da devam ediyordu. Sol gözünün kenarında ufak çizikler vardı. Sakallarının arasındaki yaraları görebiliyordum.

Ellerimi belimi tutan Deniz'in kolunun üzerine koydum.

"Eğer istediklerini verirsem bizi yaşatacaklarını mı sanıyorsun? Sadece bizi de değil, tüm ülkeyi mahvederler."

Feza, Deniz'e öfkeyle baktı. "Bu gücü onlara sen verdin, neden en başından iş yapmayı kabul ettin? Hatta en başından onlara giden sendin."

Gözlerimi yumup derin bir nefes daha aldım. Eğer Feza kontrol edilebiliyorsa her an ateş edebilirdi ve şu an için namlu doğrudan bana dönüktü.

“Bu işi başlatan benim, bitiren de ben olacağım. Şimdi o silahı indirmen için üç saniyen var. Üç.”

“İndirmeyeceğim, indiremem. Kızı bırak, ona zarar vermek istemiyorum.” Gözlerimi yavaşça açtığımda Feza’nın bakışları bana döndü. “Sana zarar vermek istemiyorum, aradan çekil.”

Deniz ona aldırmadan saymaya devam etti. “İki.”

Gözlerimi kısıp bir süre düşündüm. “Kontrol tamamen onlarda mı, yoksa bununla savaşılabiliyor musun?”

Verdiği açığı yakaladığımı anladığında ensesini kaşıyıp küfretti. “Hâlâ neden ateş etmedim zannediyorsun?”

Deniz elini üzerimden çekti ve kenara çekilmem için beni yönlendirse de elini tutup tam ortalarında durmaya devam ettim. Feza kontrol ediliyordu ama buna karşı direnmek için kendi içinde de savaşıyordu.

Deniz, “Bir,” dediğinde ortam daha da gerildi.

“Feza, aradan çekilmeyeceğim ama sen de ateş etmeyeceksin. Buradan ancak öyle çıkabilirsin.”

Başını olumsuzca salladı. “Benim canımı kimse önemsemez, Profesör, ben onların zırhıyım sadece. Eğer biri ölecekse ilk öne atılan ben olurum. Hâlâ anlamadın mı? Benim onlar için önemim yok, ben onlar için buradayım.”

Deniz beni iki eliyle arkasına çekti. “Sahiplerine doğrulttuğum silahları geri çektim. Seninle karşı karşıya gelirsem ne olacağını biliyorsun, Feza.” Feza’yı bu hâle getiren De-

niz'di ve onu etkisiz hâle getirmesi saniyeler sürerdi. Feza Deniz'e karşı kesin olarak kaybederdi.

Elini indirmek için direndi ama yapamadı. "Dediğim gibi, benim canımı kimse önemsemez." Sözleri biter bitmez kurşunun namludan çıktığını gördüm ve ardından yüksek bir ses şehirde yankılandı. Ellerimle Deniz'in kıyafetini yumruğumun içine alıp çığlık attım. Hayatımda hiç gerçekten ateşlenen silah görmemiştim.

Sesi kulaklarımda çınlama yarattı. Gözlerimi açtığımda Deniz yüzünü ekşitmişti. Önüne hızla geçtiğimde göğsünde ya da karnında hiçbir şey olmadığını gördüm. Ardından yere akan kandan yukarı doğru çıkıp kurşunun metal koluna isabet ettiğini gördüm. Feza birkaç adımla yanımıza geldi ve ileriye bir bakış atıp Deniz'e geri döndü. "Beni baştan yaratan adam için protez kol tamir etmek çocuk oyuncağıdır." Yerde yatan bedeni sırtına alıp bize doğu geldi ve Deniz'in yanından geçip gitmeye yeltendi ama Deniz kafasını yana çevirdiğinde duraksadı.

"Eğer bu şehirden canlı çıkabiliyorsan, canını önemsedim için."

Deniz'in kolunun görüntüsü parça parça metal renge döndü ve kırmızı ışıklar arttı. Akan kan kurşunun girdiği yere göre parmak kesiği kadardı ve böyle bir şeye nasıl müdahale edilirdi hiçbir fikrim yoktu.

Deniz eliyle kolunu tutarken Feza bize dönüp parlayan mavi gözleriyle gözlüğümün önünde bir görüntü ortaya çıkardı. "Bu bir uyarıydı. İstediklerini almadıklarında tekrar gelecekler, hazırlıklı olun." Yazı ben okur okumaz ortadan kayboldu ve selam verirmiş gibi başını eğip yanımızdan gitti.

O ileri yürürken Deniz'e yaklaşıp dudaklarımı araladım ama elini kaldırıp dudaklarına yerleştirerek bana susmamı işaret etti. "Şehrin kapısını aç, Victoria."

Bizden kilometrelerce ötedeki kapı açıldı ve hepsi son kez şehrin son hâline baktı. Ancak arkalarında on tane robot onlara silah doğrultmuş hâldeydi. Kapıdan çıktıkları anda şehir eski hâline tam anlamıyla döndü. Rahat bir nefes verip ellerimi dizlerime koydum. Gözlerim tuttuğu kolundaydı ve tam önümüzde Victoria belirdi.

"İyileşecek mi?" diye mırıldandım.

"İçeri geçelim, ben halledeceğim," dedi Victoria.

Deniz, Victoria'ya başını sallayarak binaya doğru yürürken onların arkasından yürümeye başlamıştım ki Deniz bana dönüp, "Eve geçip dinlenmek istemez misin?" derken duraksadı.

"İstemem," dedim.

"Eve geçip dinlenmelisin."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Önce iyileşmelisin."

Sözüme tebessüm etse de hoşuna gitmediği belliydi. "Korkmuş olmalısın, ben işim bittiğinde gelirim."

İtiraz istemiyormuş gibi bir hâlde Victoria ile yürümeye başladı. Bense gitmek istediğim hâlde anlamsız bir şekilde olduğum yerde çakılı kaldım. Elim sızlayan boğazıma uzatıp ovuşturdum. Uzaktan gelen bir cızırtıyı duyuyordum, önümde bir araç durduğunda sebebini anladım.

Benjamin aracın camını indirdi. "Sizi eve bırakmam söylendi." Gözleri boynuma indi ve kaşları belli belirsiz çatıldı. "İyi misiniz?"

“İyiyim, Benjamin. Sen gidebilirsin, ben eve gitmiyorum.”

“Nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?”

Gözlüğümü çıkarıp cebime attıktan sonra merkez binaya baktım ve “Olmam gereken yere,” diye mırıldandım.

“Yani eve.”

“Hayır, Benjamin, eve gitmiyoruz!” Sesim istemsizce yüksek çıkınca alnımı ovuşturup kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Eve gitmiyor muyuz? Zaten aynı eve gitmeyecektik, *Señorita*. Ah, yoksa bu bir teklif miydi? Ne kadar ahlaksızca, çocuğum var benim.”

Başımı olumsuzca sallayıp ona arkamı döndüm ve merkez binaya doğru yürümeye başladım. Yerde oluşan kan izleri kendiliğinden silinmeye başlamıştı bile.

Adımlarımı hızlandırıp içeri girdiğim anda yanan ışığı fark edip oraya doğru yürümeye devam ettim. Deniz bir sedyede uzanmıştı ve elinin altında bir tutamaç duruyordu. Victoria bir robotu önündeki koldan yönlendirerek kolundaki parçaları çıkarıyor, hasar görenleri de onarıyordu. Deniz yüzünü kapıya döndüğünde göz göze geldik. Tekerlekli sandalyeyi çekip yanına oturdum. Gözleri boynuma indi, kızarmış olmalıydı. “O herifi öldürmeliydim.”

Sedyeden aşağı sarkan parmak uçlarını parmak uçlarımla tuttum. “Öldürmesem de ciddi bir hasar verdiğimi düşünüyorum.”

Yandan gülümsedi. “Geç kaldığım için üzgünüm.”

Başımı önemli olmadığını ima eder şekilde salladım. Bir elim boynumu ovalıyordu çünkü hâlâ acısını hissediyordum.

Deniz diğer elini çektiğinde başındaki robot durdu. “Ufaklık’a krem getirmesini söyle.”

Sedyede oturur vaziyete geldiğinde sandalyemi yine kendine yaklaştırdı. İki bacağının arasında karşısındaki sandalyede duruyordum. “Önce elini...”

“Önce sen.”

Kapıdan uçarak gelen *Ufaklık* elindeki kutuyu Deniz’in sağlam eline bıraktı. Elinden kutuyu alıp açtım. “Kendim sürebilirim.”

Beni dinlemeden elimdeki kremi kapıp ağzıyla kapağını açtı ve parmağına biraz sıkıp kenara bıraktı. Asla söz dinlemiyordu.

Elini boynuma yaklaştırdığında saçlarımı arkaya attım. Soğuk krem irkilmeme sebep oldu. Deniz bunu hissettiğinde hareketlerini yavaşlattı.

“Gelecek kişileri bildiğin için mi çıkmamı istemedin?”

Gözünü boynumdan ayırmadan, “Sana zarar veremesinler diye istemedim,” dedi. İşini büyük bir ciddiyetle yapıyordu.

“Şimdi ne olacak?”

“Beni savaşı başlatan taraf olmam için zorladılar ve başardılar da. Savaşı başlatan ben oldum.” Bundan mutlu olmadığını düşünmeliydim ama şaşırtıcı şekilde mutlu görünüyordu.

“Ne için?” diye sordum. Onu zorladıklarını, anlaşmazlığın uzadığını düşünüyordum ama yanıliyordum.

“Senin için,” dediğinde dudaklarım aralandı. Bunun bu kadar önemli olabileceğini düşünmezdim. Bana çıkmama-

mı söylediği hâlde onu dinlemediğim için bana kızacağını düşünmüştüm ama öyle yapmamıştı.

Yapsaydı bile bir şey diyebilir miydim? Sanmıyordum. Aramızda garip bir sessizlik olduğu için huzursuz şekilde kapağı yine ağzıyla kapatışını ve kenara koyuşunu izledim.

“Ne o? Yoksa şimdiden dönmeyi mi planlıyorsun?” Sedeye tekrar uzanıp elini yerine yerleştirirken gözleri üzerinde gezindi.

Yandan bıyık altı gülümsedim. “Dönebileceğim bir yer olacak mı?”

Gözlerini benden çekip ışıklı tavana çıkardı ve sağlam elini başının altına yerleştirdi. İşlem sırasında canı yanıyormuş gibi görünmüyordu, daha çok düşünceliydi. Victoria da işine konsantre olduğu için bize dikkat kesilmiyor, konuşmaya katılmıyordu.

Derin bir iç çekiş duyunca gözlerimi Victoria’dan tekrar ona çevirdim.

“Eğer gideceksen olmaz, kalırsan olur.”

Ona bir süre ciddiyetle baktım. “Gitmemem için beni tehdit etmiyorsundur herhâlde.” Sessizliğini bozmaması şüphe uyandırıcıydı. “Herhâlde?” diyerek tekrarlardım.

Gülerek, “Varsayım yapıyorum,” dedi ama daha önce yaptığı varsayımı gerçekleştirdiğini görmüştüm, bu yüzden hiç güven vermeyen bir cümle kurması içimi huzursuz etmişti.

“Benden hoşlanmadığını sanıyordum ama sanırım bu fikrimi değiştirmeliyim,” derken kaçamak bakışlar atıyordum.

“Diyelim ki öyle, ne olurdu ki?”

“Eğer öyle olsaydı, savaş sadece bu aşkın başlangıcı olurdu.”

Sözlerim onu etkilemiş gibi kafası bana dönmüştü, gözleri parıltıyla gözlerime bakıyordu. “Her sonun bir başlangıcı vardır,” diyerek yandan gülümsedi. Dudakları robotun olduğu taraftan kıvrıldığı için belli belirsiz görünüyordu ve muhtemelen görmeyeceğimi düşünüyordu.

Ansızın aklımda eski sevgilimin benden ayrılmadan bir süre önce alkollüken, “*Senin gibi birini kim ister?*” dediği an canlandı. Yüzümü aşağı eğip o an hissettiğim kırgınlığı tekrar içimde hissettim. Hep benim fazla soğuk ve mesafeli olduğumu söylerdi fakat işin garibi ona giden hep bendim, geri adım atan ise hep oydu. İnsanlar suçlama eğilimini fazla gösteriyorlardı. Konunun aşktan açılması bana sadece kalan tatsız anıları hatırlatıyordu.

“Sen... benim gibi birini ister miydin?”

Sessiz sorduğum soruyla yüzünü tekrar bana döndü. Yüzümü kaldırıp hâlâ parlaklığını koruyan turkuaz gözlerine baktım. Yüzü durgun ve ifadesiz olsa da sert bir sesle, “Ben senin gibi biri için savaşa girerdim,” dedi.

Ve az önce söylediği söz zihnimde gece boyu tekrar etti.

Beni savaşı başlatan taraf olmam için zorladılar ve başardılar da. Savaşı başlatan ben oldum.

Ne için?

Senin için.

5. BÖLÜM

OLAĞAN DIŞI BİR DURUM

Cennet ve cehennem buraya gelene kadar aklımda canlandıramadığım kadar derinlerde olan iki kelimeydi. Fakat şimdi düşününce bu dünyada gördüğümüz her şeyin ucundan da olsa cennet ve cehennemin bir fragmanı olduğunu anlayabiliyordum.

Burada, bu gerçek olmadığı söylenen dünyada cennet de cehennem de insanın içindeydi. Bazen içimde her şeyi iyiye çekmeye çalışan bir melek varken bazen bana en kötüsünün olacağını fısıldayan bir şeytan da vardı. Bu şeytan insan formuna girip bazen savaşa adım da atıyordu.

Artık eskisi kadar masum duygularla ona bakamadığımı hissediyordum, hemen sonra ise bir yanımda kendini onun yanında buluyordu. Sanki savaşa onunla girmek ister gibi, sanki cehennemde onunla yanmak ister gibi en sonunda ise cennete birlikte uçmak ister gibi.

Gökyüzünün kızılığı bana nerden başlayacağımızı fısıldıyor gibiydi. Her yer alev kızılı şeklinde parlıyordu; evin içine kadar yansıyor, aklımın içine kadar yerleşiyordu. Yataktan kalkıp camın önüne adımladığımda o canlı renklerin solmaya başladığını gördüm. Saatin kaç olduğundan habermiyoktu ama Deniz'in tüm gece ayakta olduğuna emindim. Elinin eski hâline dönmesi saatler almıştı ve en son basucunda uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Gözümü açtığımda yumuşak bir nevresim her yanıma sarmalamış, beni bedenene labildiğince rahatlatmıştı.

Fakat uyandığım andan itibaren zihnim durmadan içimi kemirmeye devam ediyordu. Camın önünden ayrılıp kıyafet dolabıma doğru yürüdüm ve içinden siyah bir takım alıp üzerime geçirdim. Saçlarımı bugün toplamamıştım, gözlüğümü de takmayı reddederek ayağıma topuklularımı geçirdim ve lenslerimi takıp aşağı indim. Selis hazırlanmış sofranın kenarında duruyordu.

Parlak gözleri bana bakarken, "Günaydın, Hazel Hanım. Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu.

Sandalyeyi çekip baş köşeye oturdum. "Enstrüman çalabiliyor musun, Selis?"

Elini dudaklarına götürüp kıkırdadı. "Maalesef ama çok iyi çalan kişiler tanıyorum, dinlemek ister misiniz?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp köşede olduğunu yeni fark ettiğim şömineye gözlerimi diktim. Kemana eşlik eden piyanonun naif melodisi kulaklarıma doldu. Bu sırada ateş giderek yükseliyordu. Çayımdan bir yudum alıp masaya geri koydum fakat tabağıma dokunmadım. İştahım yoktu. Odanın göz ucuyla gördüğüm köşesinde beliren orkestra canlı

bir hâlde hararetle melodinin gidişatını değiştiriyordu. Ses yankısına kadar gerçektir.

Gözlerim hâlâ şöminedeki ateşteyken arada bir ışık belirdi ve bir bedene dönüştü. “Günaydın, Profesör.”

“Günaydın, Victoria.” Bir yudum daha aldığım çayı bırakıp dirseklerimi masaya yasladım ve ellerimi birleştirdim.

“Kahvaltınıza dokunmamışsınız.”

“İştahım yok.” Selis yemeyeceğimi anladığında gelip önümdeki tabağı aldı. Ardından masada sadece çayım ve ortasındaki vazo kaldı. “Dün zor bir gün oldu.” Gözleri boynuma indi, ardından tekrar gözlerime çıktı. “Deniz nasıl?”

“Deniz mi? Bey’i atacak kadar samimileştiniz demek?” Yaklaşıp çaprazımdaki sandalyeye otururken yüzünde keyifli bir ifade belirdi. Ona gözlerimi devirerek baktığımda keyfi daha da artmıştı. “Tamam, kızmayın lütfen, sadece dostane davranıyorum.”

“Soruma cevap verir misin?”

O da ellerini benim gibi yaptı ve ciddi bir ifadeye büründü. “Eski hâline döndü, gece boyu kilitli odada tek başına çalıştı ve beni de çağırmadı, hatta aslında beni giriş için engelledi. Ne üzerinde çalıştığını bile bilmiyorum.”

Gözlerimi tekrar şömineye çevirdim. Benim bir fikrim vardı ve bu fikir hiç hoş yerlere bağlanmıyordu. “Yine uyumadı değil mi?”

Victoria başını olumsuz anlamda salladı. Göz ucuyla onu izledim. Deniz’in onu engellemesi artık ona bile güvenmeyecek bir işe başlıyor oluşu muydu, yoksa yalnız mı kalmak istemişti bilmiyordum. Masadan kalkıp kapıya doğru adımladım. Peşimden gelirken sessizdi, hiçbir şey söylemedi. Hazır araca bindiğimde yanımda belirdi ve kapı kapandı.

Merkez alana gidene kadar dışarıyı seyrettim ama aklımda hâlâ sorguladığım şeyler vardı. Burada kalmalı ve ölümü göze mi almalıyım, yoksa arkadaşım ile ailemi alarak defolup gitmeli miydim?

Bu bencilce ve korkakça olurdu ama konu sevdiklerim olduğunda hep bencil olan taraf olmuştum. Daha önceki bencilliklerimin bedeli bana hiçbir zaman zarar vermemişti ama buraya adım attığım anda her bencilliğin bedelinin ölümle sonuçlanacağını biliyordum.

Başımı eğip derin bir iç çekerken kucagımda duran elle rime baktım. Tırnak etlerimi stresten soymuş, bazılarını kanatmıştı. Boynumda hâlâ dünün izlerini taşıyordum ama ikisinin de varlığını hissetmiyordum. Araç bir uçurumun kenarında durduğunda başımı kaldırdım. Deniz uçurumun ucunda duruyordu ve rüzgâr kısa saçlarını savuruyordu. Victoria çoktan yanımdan kaybolmuştu. Kapı açıldığında uçurumun kenarına indim. Rüzgâr benim de saçlarımı savuruyor, gömleğimin yakasını hareketlendiriyordu.

Topuklularımın sesi yankılandığında Deniz'in başı yana döndü ve ona doğru yürüyen beni izlemeye başladı. Elleri ceplerindeydi. Yanına ulaştığımda yüzünü tekrar aşağıdaki boşluğa çevirdi. Aşağıdan belli belirsiz geçen ışıklar vardı ama neye ait oldukları hakkında bir fikrim yoktu. Rüzgârın uğultusundan başka hiçbir ses etrafta yokken Deniz bu ölüm sessizliğini sonlandırdı.

“Bu şehrin ana taslak tasarımını ve formüllerini bırakan adam kim biliyor musun?”

Bir tahminim vardı elbette, tahminimi sorduğumda da pas geçmişti. Yine de bilmiyormuş gibi soğuk bir sesle, “Kim?” diye sordum.

“Profesörümüzün en iyi öğrencisi. Birçok ülkeden teklif almış ama reddetmiş bir adam. Tehditlere boyun eğmemiş, kendi doğrusundan vazgeçmemiş ve istediğini her zaman almış bir adam.”

Ben dikkatle ona bakarken o da hâlâ aşağıdaki sonsuzluğu seyrediyordu. Aklında canlanan şeyleri merak ediyordum.

“Bu adam Görkem Aras, şehrin tasarımcısı ve...” Kuru-muş dudaklarını yaladı. “Ve kendisi benim babam.”

Gözümü ileriye çevirip şehri tekrar gözden geçirdim. Sonsuz bir büyüklükte ve dünyanın sonunu andıran güzel-likteydi. Tahminim doğru çıkmıştı, Deniz’i bu hâle getiren ve tüm sorumluluğu onun omzuna yükleyen kişi babasıydı. Görkem Aras ismi bana çok yabancı gelmiyordu.

“Babanı özlemiş olmalısın, neden şimdiye dek uyandır-mak için beni bekledin?”

“Kendim denedim, başaramadım. Başkalarına formülü yolladım ama onlar da başaramadı.” Kendi denediği kısmın-da öfkesine yenik düşüp kapsülleri yumrukladığı kısımdan bahsediyor olmalıydı.

Bugünlerin geleceğini bildiğinden bu kadar acele ediyor-du ve işin ciddiyetini gün geçtikçe daha iyi anlayabiliyor-dum.

“Onu uyandırmak için acele etmenin sebebi sadece özle-men değil, yaklaşan savaş için yardım istiyorsun. Değil mi?”

Soruma cevap vermedi. Kaç yıldır onu uyurken gördü-ğünü ve ondan başka pek de kimsesinin olmadığını düşü-nürsek içinde hâlâ yaşayan küçük Deniz ona hâlâ büyük bir özlem duyuyor olmalıydı.

“Babanı özlemiş olman çok doğal, Deniz. Her çocuk babasını özler.” Bunu söylerken bedenimle ona döndüm. O ise sadece yüzünü bana çevirmekle yetindi.

“Bana hiç baba olarak yaklaşmadı ki, hep öğretmen gibiydi. Ben onun her zaman öğrencisi gibiydim.” *İçin kan ağlıyor diye mi tüm şehri kırmızıya çevirdin, Deniz? Yoksa bunu da mı sana öfken yaptırdı?*

“Yanılıyorsun, eğer sana bu kadar şey öğretmemiş olsaydı nasıl burada olabilirdin?”

Soruma gülse de gözlerini babasından çekmedi. Asıl ihtiyacının bu olmadığını, asıl istediği şeyin bu olmadığını biliyordum ama onu daha kötü hâle sokmaya niyetim yoktu.

“Öyle mi dersin? Bildiğin her şeyi ikimizi de eğiten profesörden öğrendin ve sen de buradasın.”

“Ama şehrin sahibi ben değilim.”

Dakikalar sonra dudaklarında bir tebessüm yakaladım, bununla birlikte egosu okşanmış bir ifade de kazanmıştım. Onun gibi gülümsedim.

“Sen bu şehrin sahibi olarak gerçekten beni mi görüyorsun?”

Omuz silkip dudak büzerken bir yandan da ellerimi arkada birleştirdim. “Şehir kimin emriyle hareket ediyor ve kim sayesinde hâlâ hayatta? Bu şehir sanki nefes alıyor, duygularının her bir anı gökyüzünde. Senin zevkine dair ne varsa tasarımda, müziğinde yer alıyor. Ülkenin sahibi olanların bile burada söz hakkı olmadığını dün gece görmedik mi?”

Geldikleri gibi gitmişlerdi ve bunu Deniz sağlamıştı. Eğer isteseler bir orduyla da gelebilirlerdi, geleceklerini de

adım gibi biliyordum ama hazır değillerdi. Deniz'in elindeki silahları bilmiyorlardı.

“Doğru.”

“Bu hafta formülleri çevirmeye çalışacağım. Eğer çeviriyi hatasız yaparsak bir ayı bulmayabilir fakat yanlış anladığımız bir harf bile babanı öldürebilir. Bu riski göze aldın mı?”

“Başka şansım var mı?” Mimikleri sanki gerçekten olabilir mi diye sorarcasına bir çocuk merakına bürünmüştü. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sağa sola salladım. “Sana güveniyorum, şimdiye dek araştırdığım işlerinde bir kez bile hata yapmamışsın. Bu da hatasız olsun, zaman o kadar da mühim değil.”

Genelde işleri hızlı yapanları tercih edenler hüsrana uğruyordu. İşini yavaş ama sağlam yapıp paranoyak gibi elli kez kontrol eden sadece ben olduğumdan, garantici kişiler sadece benimle iş yapardı ama bu kez garanti olması için bile zamanımız kısıtlıydı.

Bunun bana şimdiden getirdiği stresi hissedebiliyordum. Sol omzum gerildiği için elimi atıp orayı ovuşturduğum sırada doğrulup arkama geçti ve elimi indirip kendi elini omzuma uzattı. “Bana bırak.” Saçlarımı ensemden çekerken tenime değen soğuk parmakları içimi titretti. “Fazla sıcaksın.”

“Sen de fazla soğuksun.” Aynı şehir gibi, burada gerçekten hiçbir farkı olmayan ama gerçek de olmayan her şey gibi.

Eli omzumu nazikçe ama işe yarar şekilde ovmaya başladı. “Üşüyor musun?”

Kıyafetimin üstünden bile elinin soğukluğu hissedilebilirdi ama şehir dünkü istenmeyen misafirlerden sonra tekrar ısınmıştı.

“Hayır,” diyerek gözlerimi yumdum.

“Gergin bir gündü, Benjamin ile eve gitmeliydin.” Sinirle ona döneceğim sırada elini enseme uzatıp beni engelledi. “Kızma hemen, senin iyiliğin içindi. İş kapsamında böyle bir şey yoktu.” Sesi biraz daha normal geliyordu ve bu iyi hissettirmişti.

“Farkındayım.” Elini tekrar omzuma yerleştirip ovalamaya devam etti, parmak uçlarından yayılan titreşim gıdıklayıcıydı ama bir yandan da hoş bir his bırakıyordu. Görüne göre eli gerçekten de eski hâline dönmüştü.

“Baban uyandığı zaman, burada işini bitirip eski hayatına dönmek ister misin?” Bu daha önce düşündüğüm ya da merak ettiğim bir soru değildi, sadece aklıma gelmişti ve bu sessizlik beni rahatsız ediyordu.

“Hayır.”

“Bu hayattan memnun musun? Hiç dayanılmaz gelmiyor mu?” Sorum onu bir süreliğine duraksattı. Eli artık ovaktan ziyade okşuyor gibiydi.

“Bu hayatta dayanamayan, kül olana dek yanar.” Bunu duyduğum en sert ve en soğuk ses tonuyla söylemişti. Elinin altından kaçıp aramıza bir iki adımlık mesafe koydum.

“Artık işe dönsek iyi olacak.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp kolundan araç çağırışını sessizce izledim. Bu sırada onun da göz ucuyla beni hâlâ izlediğini görebiliyordum. Uzaklardan buraya doğru havada

süzülen aracı fark ettim. Deniz ben anlayamadan elini belime yerleştirdi. Ardından gelen araca bakıp kaşlarını çatı.

Bu araç benimki kadar büyük ve rahat bir araç değildi. Ben de kaşlarımı çatmış araca bakarken bize fazla yaklaştığını fark edip endişeli bir sesle, “Deniz,” diye mırıldandım.

Hâlâ hızını düşürmemişti. Panikleyip geriye doğru giderken bir çatırtı sesi geldi ve ayağımın yana doğru büküldüğünü hissedip acıyla inledim. Topuğum kırılmış, ayağım burkulmuştu ve araç durmamıştı. Deniz protez kolunu önümüze uzatarak aracı durdurdu.

“İyi misin?”

Yüzümü buruştururken başımı olumsuz şekilde salladım. Ayağımdan vücuduma yayılan keskin bir acı vardı. Aracın kapısı açıldığında öfkeyle içine baktı ama içeride kimse yoktu.

“Ne oluyor?” diye sordum kısık sesle.

“Şehrin acil koruma kalkanını açıp tüm cihazların taranmasını istemiştin, yabancı bir ağ olup olmadığından emin olmak için. Bizim kodlarımızı barındırmayan hangi sistem varsa devre dışı bırakma emri verdim, bu yüzden tüm araçlar ve robotlar kontrolden geçiyor. Sanırım bazılarının kontrolünde hasar oluşmuş.”

Elini araçtan çekip beni aniden havaya kaldırdığında tekrar acıyla inledim. Gözü ayağıma kaydı, beni kucağında aracın içine bindirdi ve tek kişilik yerine oturup beni de kucağına yerleştirdi.

Aracın kapısı kapanmış, ayaklarım cama doğru dizlerim kırık şekilde yerleşmişti. Deniz'in kolları beni sarıyor, yüzü dikkatle yüzüme bakıyordu. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Onun için sorunmuş gibi baksa da bir şey demedi. Derin bir nefes alıp ellerimi kucağıma yerleştirdim. Dizleri kalçama batsa da hareket etmemek için oldukça direndim.

“Rahat mısın?”

“Nasıl rahat olabilirim?” Sesim asabi çıkmıştı. Bu da onun sırtmasına sebep oldu.

“Kendini biraz serbest bırakırsan rahat oturabilirsin.”

“Şu an nerde olduğumun farkında değilsin sanırım?” Kaşlarım hayretle kalktı.

Pozisyonumuza bakıp, “Kucağımda olduğunun gayet farkındayım, sen alev kadar sıcakken nasıl fark etmem?” derken sesinden keyif akıyordu.

Dişlerimi sıkıp camdan dışarıya döndüm. Keyfimden böyle olmadığımın da farkında olsa iyi olurdu ama görünen oydu ki o işine geldiği şeyin farkına varıyordu.

Belimdeki eli sıkılaşıp beni kendine daha çok çektiğinde başım omzuna düştü ve tüm vücudu benimkiyle birleşmek istermiş gibi yapıştı. “Gördün mü? Rahatsız olduğun şey kucağım değilmiş.”

“Canım yanarken seninle bunu tartışmayacağım.”

Hafif gülüşünü nefesiyle birlikte hissettim. Eli hâlâ belimdeydi, araç garip bir şekilde yavaş gidiyordu. Bu sinirimmin oynamasına sebep oldu çünkü beni huzursuz eden bir rahatlık seziyordum.

Yavaş ve ağır nefesler alarak kalp atışımı düzeltmeyi denedim ama aramızdaki sessizliği bozmaya yeminli gibi atıyordu. Yine de tavrımı bozmadan aracın yavaşlayışını bü-

yük bir sabırla bekledim. Sonunda yavaşlarken karşımdaki camdan bir yansımaya gözüm çarptı. Belimden sarkan saç uçlarım Deniz'in parmak uçlarındaydı ve onları okşuyordu. Dudaklarımı anlamsız bir tebessüm sardı.

İçimden bir ses, *“Onun için savaşa girmek mi? Onun için savaş çıkarmazsan iyidir,”* diye fısıldıyordu. Onunla geçirdiğim geceden sonra birkaç kez onu düşündüğümü hatırlıyordum ama o benim için sıradan biriydi. Ancak şu zamanda sıradanlıktan çıkmakla da yetinmedi. Başıma gelecekleri çok iyi biliyordum ve kendi sonumu kendim yazıyordum.

Araç durmasına rağmen gözüm yansımadan ayrılmadı; saçımı bıraksın istemiyordum. Saçımı ilk kez serbest bırakmıştım ve eline geçtiği an onları okşamıştı. Hoşuma gidiyordu. Elini saçlarımdan çektiğinde vücudumu acıdan ziyade büyük bir hayal kırıklığı kapladı. Sahte bir öksürükle elini tekrar belime yerleştirdi ve açılan kapıdan bir odaya geçiş yaptık. Açılan cam, aracın gitmesiyle geri kapandı ve Deniz beni ortadaki sedyeye dikkatlice bırakarak köşede asılı duran kalıplı silindir bir parça alıp onu açtı. Hemen sedyenin kenarına bıraktığı parçaya baktım ama hiçbir şey anlamamıştım. Çekmecelerden birinden çıkardığı gözlüğü gözüne taktığında gözlüğün camı tamamen maviye dönüştü. Bacağımı yukarıdan aşağı inceledi ve silindir şeyi bacağımın altından geçirip tekrar birleştirdi. Silindir parça bacağımın şeklini aldı. Bir parça daha getirip onu da altına taktı ve o da ayağımın şeklini aldı.

Dokunduğumda sertliği irkilmeme neden oldu. Tüm ayağımı alçı gibi korumaya almıştı ama o kadar kalın durmuyordu.

“İncinmiş, birkaç gün bunu çıkarma.” Gözlükle bir kez daha tüm bacağımı ve ayağımı taradıktan sonra gözünden çıkarıp tekrar çekmeceye koydu.

“Yürüyebilecek miyim?”

“Eğer yolculuğun rahat geçtiyse yürümeyebilirsin.”

Gözlerimi devirip ayaklarımı sedyeden aşağı sarkıttım. Yavaşça ağırlığımı verdiğimde canımın tekrar yanacağını düşünüyordum ama sadece ağrısı vardı.

“Sadece düzelene kadar ağrı hissedeceksin ama yürüyebilirsin.”

Ayağымda ayakkabı olmamasına rağmen öyle sağlam koruyordu ki ayakkabıdan daha güvenliydi.

Yere adım attığımda bir farklılık gözüme çarptı. Bir ayağымda topuklu vardı ve topuğundan kaynaklı boy farkı yürümemi hem zorlaştırıyor hem de komikleştiriyordu.

“Ona topuk eklememi istemeyeceksin herhâlde?” Söylediğine gülmeden edemedim.

Kolunu kaldırıp bir şeyler karıştırırken ben hâlâ yürüme denemesi yapıyordum.

Koridordan öterek gelen küçük şey elinde tuttuğu kutuyu Deniz’e verip bana döndü, ardından tekrar ortadan kayboldu. Ufaklık gerçekten burası için joker eleman gibi bir şeydi.

Deniz kutuyu açtığında bir çift spor ayakkabı çıktı. Koskoca şehir yöneten adam son birkaç günde sürekli benim çıplak ayaklarımın peşinde koşuyordu. Önümde eğilerek ayakkabılara ayağımı geçirirken dayanamayıp bu düşüncelerime gülmeye başladım.

Başını yukarı kaldırırken diğer ayağımı da ayakkabıya geçirdi ve doğrularak, “Komik bir şey mi var?” diye büyük bir ciddiyetle sordu.

“Hayır, hiç yok.”

“Benim aklımı kaçırmam yıllar almıştı, seninki ise günler sürdü.”

Arkasını dönüp giderken mırıldandığı şeyi anlamayarak peşinden gittim. “Ne?”

“Bir şey yok.” Asansörü çağırıp bana döndüğünde yüzümün her zamanki hâline döndüğünü fark ederek açılan kapıdan içeri girdi. Ben de peşinden girdim ve asansör kapandı.

Elimi içinde Deniz’in babasının yattığı kapsülün tuş takımında gezdirdim. İçindeki sıvı zaman ilerledikçe kabarcık şeklinde üstte birikmeye başlıyordu. Henüz göz hizasına kadar sıvı kabarmaya başlamıştı. Bu hâlâ içeride geçireceği zamanın oldukça uzun olduğunu gösteriyor olsa da bilimsel olarak zor bir ihtimaldi.

Bu adamın bu kadar bilgiye nasıl, nereden ulaştığını öğrenmek için bile onu elimden geldiğince erken uyandırabilirdim.

Kapsülden uzaklaşıp köşedeki ekrana baktığımda, Meva’dan bana gelen üç e-posta vardı. Dillerden üçünün alfabetini, çözümlmek için gerekli olan detaylarını tek tek dosyalar hâlinde göndermişti. Onları duvarda beliren tahaya tek tek yazıp sayfalardaki yerlerine yerleştirmeye başladım. Duvarın tamamı yazılarla dolmak üzereydi ama bu

sadece bir iki sayfanın parçalarıydı, çözümlenecek daha çok sayfa vardı.

İki ihtimalli olan bazı kelime ve harfleri kırmızıyla yazıyordum. Bunu en son kontrol edecek, formül içeriğine göre olmayanı elemeye kullanacaktım.

“Profesör.” Arkamı döndüğümde Victoria ılık huzmesinden beden hâliyle belirdi ve bana doğru yürümeye başladı. “Irmak Hanım müsait olduğunu ve sizi beklediğini iletmemi istedi.”

Irmak ile iletişime geçmeden önce çekindiğim bir an olmuştu ama son yaşanan şeylerden sonra ondan destek almanın daha iyi olacağına karar vermiştim. Eğer işimi hızlandırmam gerekecekse uyku süremi kısaltıp çalışma süremi arttırmalıyım.

Duvardaki tüm ekranları birleştirip ortadan kaldırdıktan sonra Deniz’in burada olmadığını öğrenerek kapıda bekleyen araca Victoria ile bindim. “Beni Irmak Hanım’a götür ama ısınlanma modunu aktive et. Nereye gittiğimiz belli olmasın.”

İnsansız hava aracı komutu aldı ve saniyelik sallanışın ardından şehrin bir diğer ucuna yaptığımız yolculukta havadan yavaşça alçalarak ileri doğru süzüldük. Uçurumun bir köşesine vardığımızda kapı açıldı. Çalışma alanında birkaç robotla doktor vardı. Burası yeşilliğin en çok olduğu alandı ve fazla huzurlu görünüyordu. Kaostan, göz yoran renklerden ve devasa ekranlardan uzaktı. Sade ve beyaz ağırlıklı bir düzene sahipti, bu da insanı rahatlatıyordu.

İner inmez gözüm önlüklü olan gerçek doktorların kartlarında gezindi. Esmer bir kadının kartında Irmak ismini ya-

kaladığım gibi adımlarımı ona doğru çevirdim. Çaprazlama şekilde masaya yaslanıp molekülleri inceliyordu. Adım seslerimi duyduğunda molekülleri kapatıp bana döndü.

“Merhaba.”

Gözü yaka kartıma ilişti ve içten bir gülümsemeyle, “Merhaba,” diyerek elini uzattı.

Uzattığı eli sıkıp, “Aramızda kalacaksa sizden bir ricam olacaktı. Deniz Bey ile ortak bir çalışma yürüttüğümüzü bildiğinizi varsayıyorum,” diyerek söze başladım. Sonuçta kuzeniydi ve bilmeliydi, öyle değil mi?

“Evet, bilgim var. Elbette, ne dilerseniz aramızda kalır.” Sözleri kulağa güven verici geliyordu, vermese bile yine de isteğimi ona söyleyecektim.

“Şimdilik bir kereye mahsus, bana gece boyu uyanık kalabilmem için iğne yapabilir misin?”

Kaşları hayretle kalkarken dudaklarında imalı bir gülümseme yer aldı. “Deniz sizi ilk aydan bu kadar çalıştırıyor mu?” Koluma girip beni içeride bir yere doğru yönlendirirken bir yandan da hâlâ gülüyordu.

“Hayır, aslında bu kendi isteğim.”

“Hımm.” Dudakları düz bir hâl aldı.

Cam kapıdan içeri girdiğimizde metal masaların üstünde farklı renklerde sıvıların özenle dizildiği sade, beyaz mermerli bir laboratuvar bizi karşıladı. Köşede birçok laboratuvar malzemeleri vardı. Beni köşedeki bir sandalyeye oturtup eline eldiven takarken, “İşinizin en az bizim kadar yoğun olduğunu duymuştum, hatta fazla karışık,” dedi Irmak.

“Biraz öyle.”

Masadaki bir kabı alıp açtığı şırıngayla içindeki sıvıyı çekerken gözleri benimle şırınga arasında gidip geliyordu. “Herhangi bir alerjiniz var mı?”

“Yok.”

Kolumu sıyırıp ona uzattım, bir pamukla üzerinden geçip iğneyi yavaşça damarıma batırdı. “Bu size yirmi dört saatlik bir uyku desteği sağlar, yani iki ya da üç gün rahatça ayakta kalabilirsiniz fakat zihninizi fazla yorarsanız yarın akşam bile uyku için bedeniniz sizi yatağa sürükleyebilir.”

“İlk kez yaptırdığım için tamamen etki vermeyebilir yani?”

Başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı. Şırıngadaki sıvı giderek azalırken kolumda bazı karıncalanma ve kaşınma duygusu beni huzursuz etti. Irmak kolumu sıkıca tutup şırıngayı çekti, ardından bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

Teşekkürümü nazikçe kabul ederken eldiveni ve şırıngayı çöpe attı. Çıkışa kadar beraber sessizce yürüdük. Bir şey düşünüyormuş gibi görünse de tek kelime etmeden yürümeye devam etti.

Aracımın önüne vardığımızda elini uzattı. Gözlerimi dikkatle onunkilere dikerek söylemek istediği şeyi dile getirmesini bekledim ama getirmedi, ben de daha fazla zaman kaybetmemek için elini sıkıp güler yüzümle ona baktım. Bu ifademini ona güven aşılmasını istiyordum ama ne kadar başarılı olduğum hakkında pek bir fikrim yoktu.

Aracıma geçip kapı kapandığında bile gözlerimiz birbirinden ayrılmadı ama ne ben ona soru sordum ne de o duy-

madığı sorunun cevabını verdi. Yukarı kıvırdığım kolu yavaşça indirirken kendimi geriye atıp sırtımı şekilli koltuğa yasladım, bir saniyeliğine başım yine döndü ve düzeldi.

Uçurumun ortasında belirlediğimizde Deniz'in evinde ışıklar yanıyor, evin içi görünüyordu. Araç benim evime doğru yaklaşırken, onun Asil'in mamasını yenileyerek onu severkenki hâline son kez bakıp açılan kapıyla dikkatimi ondan aldım ve araçtan indikten sonra acele adımlarla eve doğru yürüdüm.

Araç benim eve girmemle birlikte tekrar havalandı ve toz tanesi gibi gözden kayboldu. Selis'e cevap bile vermeden, yukarıda benim için hazırlanmış çalışma odasına girer girmez önlüğümü çıkardım, hatta evin içi ekstra sıcak olduğu için, "Selis gizlilik modunu aç," der demez üzerimdeki son parçayı da çıkarıp bir köşeye attım. Ayakkabılarımı da kenara bırakıp saçımı düzgünce topladıktan sonra rahatlığı tüm bedenimle hissedebiliyordum.

Köşede duran küpe bastığımda havada süzülen ekranlardan çalışma dosyalarını seçip kapsülün tüm sayfalarını tek tek sırayla duvara yansıttım.

"Victoria. Bana Elamca, Sümerce, Alanca ve Makedonca dillerine ait en eski kitapları bulur musun? Birkaç tane bizim okulda var, kaynakların listeleri benim bilgisayarımda yer alıyor, oradan bulup yansıtır mısın?"

Victoria dakikalar sonra kaynakta yer alan iki sözlüğü pdf olarak camın önüne yansıttı. "Bir diğer dil Çakra Tıp Fakültesi'ndeki sözlükte yer alıyor fakat oraya ulaşımım mevcut değil."

Cama yansıyan sözlüklerden formüllerdeki harfleri aramaya başlarken yan tarafa bir not kısmı açıp harfleri tek tek ayırarak karşlarına ok çizdim. Bulduğumu ekleyip en son birleştirecektim. “Benim için dekana mail at, bize *pdf* olarak iletisin.”

Geçen ay orada konferans konuşması yapmıştım ama bu bile bana aylar öncesine ait bir anı gibi geliyordu.

Victoria sessizliğe büründüğünde sözlüğü açıp tek tek harfleri taramaya başladım. Hiçbir klavyede harflerin yazılışı olmadığı için görsel arama kısmını kullanıyordum. Sözlükler sandığımdan daha kalındı. Hiçbir şey yemeden üç saate yakın bir sürede sadece altı harfi buldum. Öylesine dikkat kesilmiştim ki nasıl zamanın akıp gittiğini bile anlayamadım. Selis bana yemek getirdiğinde bile kenara bıraktırmıştım ve yemek soğumaktan renk değiştirmeye bile başlamıştı. Beni yoklamak için tekrar geldiğinde sadece bir kahve istediğimi söyledim ve kapıdan girmeden geri gidişini izleyip ekrana döndüm. Daha önceki çalışmamla birlikte şu an bulduğum kelime toplam on birdi.

Daha önce hem öğrenci hem de görevli olduğum okuldaki tüm kaynakları taradığım için kendimle gurur duyuyordum. Ölü dillerle güncel dilleri karıştırmak hep eğlenceli gelirdi ama bu eğlenceyi Meva hariç kimse anlamazdı. Şimdi yanımda olsa daha hızlı ilerleyebileceğimize emindim ama bu çok mümkün görünmüyordu.

“Meva’yı ara.” Ekranda bir arama simgesi belirdi. “Arka planımı bulanıklaştır.” Arka planım bulanık görüntüye büründüğü an arama açıldı.

“Tam sana mail atıyordum,” derken kadehini dudaklarına uzattı. “Hunca diline ait sözlüğe bir müzeden ulaştım fakat vermiyorlar, diğer bir dile de başka bir kütüphaneden ulaştım. Yarın gidip kimliğimi gösterdikten sonra görmek için izin isteyeceğim, sonra da gizlice taramaya alacağım.”

Başımı ovuşturarak odada tur atarken, “Müzedeyse bu adam nasıl kelimeleri bulup formülü oluşturdu?” diye kendi kendime mırıldandım.

Dudak büzerek omuz silkerken ağzına bir kuruyemiş attı. “Yarın çalışıyor musun?”

“Yarın pazar, Hazel.” Alnımı ovuşturmayı bırakıp tüm yüzümü sıvazladım. Buraya geldiğimden beri zaman ve tarih algımı ne kadar yitirdiğimi yeni fark ediyordum. “Beraber sabahlamaya ne dersin?”

Bana ters bir bakış atarak, “Maaşına ortak olmama ne dersin?” dedi Meva.

“Olur,” dedim gülerek.

Bir sözlüğü ona gönderip kalan iki sözlüğü kendim çaprazlama olarak incelemeye başladım. Arama açıldı ve kahvem üstünde tüten dumanla birlikte gelmişti, görünene göre bu gece kısa sürede sabaha varacaktı.

Cama yansıyan bir sözlüğü tamamen kapattığımda arkasında kalan gece ve geceyi süsleyen yıldızların görüntüsü yavaş yavaş söndü, güneşin doğuşu belirdi. Sayfa sayısı az olan bir sözlüğü beş saat sonra bitirmiştım. Meva çoktan uyuya kalmış, sözlüğün ancak çeyreğini çevirmeyi başarabilmişti.

Bulduğumuz toplam otuz harf sadece üç sayfayı çözüme kavuşturuyordu ama yanlarına yazılan rakamlarda olması gereken formüle denk düşmüyordu, rakamların da başka bir anlama çıktığını anladığımda işimin ne kadar zor olduğunu fark ettim. Bugün şehre inmeyi pek düşünmüyordum. Sanırım eve kapanmak daha odaklı çalışmama sebep oluyordu.

Tek bir sözlükten çalışmaya devam ederken açlık karınmda büyük bir konser verdi ve Selis'in getirdiği kahvaltıyı silip süpürmem sadece on dakika sürdü. Uyku beni yoklasa da kendimi zorlayarak yatağa göz ucuyla bile bakmadan tekrar çalışma odama dönüp çalışmama devam ettim. Meva'nın kapanan aramasının yerini çalışmamın tam ortasında Deniz'in araması aldı. Aramayı açıp gözlüğümü düzelttiğim sırada kaba bir öksürük bakışlarımı sözlükten aramaya çevirdi ve gördüğüm görüntüyle odanın diğer ucuna doğru kaçtım.

“Evde bu kadar rahat hissetmenize sevindim.”

Alaycı sesine dik dik baksam da ekrana çıkamayacak şekilde yarı çıplak olduğumdan sadece sessizce bir küfür savurdum. Üstümde sadece siyah dantelli bir iç çamaşırı, altımda ise siyah dar bir şort vardı. “Çalışmaya fazla kapılmışım.”

Deniz bileğini kaldırıp saatine baktı. “Biraz erken başlamamış mısın?”

“Olabilir.”

Üzerime omzu açık bluz geçirip tekrar ekrana geçtiğimde üzerimi inceledi ve yüzüme baktı. “Kahvaltı yaptın mı?”

“İlgin gözlerimi yaşartıyor. Evet, yaptım.”

“Sana iyi bakmam gerek, sonuçta benden sonra şehirde en yetkili kişi sensin,” dedi sırtarak.

Gözlerimi devirip, “Neden ölecekmiş gibi konuşuyorsun?” diye sordum ama cevap vermedi. “Öleceğini mi düşünüyorsun?”

Beklemeden, “Hayır,” cevabını verdi.

“Peki öldürüleceğini mi düşünüyorsun?” Bu kez cevap vermedi. İş hayır demeye gelince çatır çatır diyordu ama evet demeye gelince susuyordu, böylece ben de onun sessizliğinin evet demek olduğunu öğreniyordum.

Sesli bir nefes verip, “Fazla korkuyorsun,” diye mırıldandım. Hâlbuki öldürülmek üzereyken korkudan tır tır titremiştim.

“Öyle mi dersin? Sadece geleceği tahmin edebiliyorum.”

Kıkırdayarak, “Peki gelecekte biz neredeyiz, Falcı Bey?” sorusunu yönelttim.

“Hımm. Eğer hâlâ hayattaysak, muhtemelen beraberiz.”

Sözlükten bir harfi daha yakaladığımda not kısmına çevirisini geçirdim. “Şu anda da öyle değil miyiz?”

“Öyle miyiz, şu an beraber miyiz? Haberim yoktu.”

Gülüşüne imalı bir bakış yollayıp çalışmaya devam ettim. “İkimiz de ölmeyeceğiz.”

“Peki sizce ölmezsek nasıl bir konumda olacağız, Falcı Hanım?” Kollarını birbirine kavuşturmuştu, bir yandan da göz ucuyla arama yapan ekrana bakıyordu. Sanırım kendi ağlarında bir tarama yapıyordu.

“Muhtemelen savaşı sert bir darbe vurarak sonlandıran ve suçlu ilan edilen iki kişi olacağız.”

“İki kişi mi? O kadar mı?”

Dudak büzerek gözümü sözlükte gezdirmeye devam ettim. Cevabımdan hoşnutsuz olduğu belliydi.

“Bence biz iyi bir ikili olacağız, evet ama iki kişi olarak anılmayacağız. Kulağa fazla ayrı ve uzak geliyor.” Öten bir şeye göz ucuyla bakıp sesi kapattı.

“Sence ne olacağız peki?”

“Bu sorunun cevabını sen vereceksin, bulduğunda.”

Verdiği formülleri hatırlamış olsam da çözmediğim için üzerinde durmadım. Bulduğum diğer harfi notlara işleyip gözlüğümü başıma taktım.

“Akşamki vereceğin arada seni ziyaret edeceğim. Şehir son model ev ve çalışma alanından ibaret değil. Seni gerçek hayattan daha mutlu edebilecek bir şey göstereceğim.”

Çenemi sıvazlayarak, “Hımm, görmek isterim,” dedim.

“Öyleyse akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Aramayı kapattığı an yerini düz bir duvar aldı. Boş duvara bir süre bakıp enseme kaşıyarak sözlüğe tekrar döndüm ama az önceki odağımı tekrar yakalayamadım.

Söylene söylene çalışmayı bir köşeye bırakarak kendimi duşa attım, bana ne kadar uzun gelse de içerde geçirdiğim süre sadece yirmi dakikaydı. Kurulanıp giyindiğimde ekranda bir e-posta bildirimi canlandı. Çalışma odamın koltuğundan kalkıp e-postaya girdim. Dekan istediğim sözlüğü taramış, bana dosya olarak göndermişti. Ona teşekkür içeren bir cevap verip elimdeki sözlüğü son iki saatte bitirdim. Diğer sözlüğün kısa oluşu beni ne kadar rahatlatırsa da bitmesi tam beş saat sürmüştü, beş saat sonunda bulduğum harf sayısı

sadece dört olmuştu. Aradan geçen uzun saatler sonrasında hava karardı, gökyüzünde bu kez kuzey ışıkları vardı.

Odama giderken ışıkları kapalı tutup kuzey ışıklarının vurduğu yansımada ve hafif karanlıkta üzerime sırt dekoltesi olan kahverengi dar elbisemi geçirip gözlüğümü taktım, saçımı da arkadan gevşek bir topuz yaptım. Bir motor havadan yavaşça kapının önüne doğru indi, ışıkları rengârenk çizgi şeklinde geçiyordu. Sürücüsü ilk kez takım elbise giymişti; onu böyle ilk kez görmenin verdiği şaşkınlık kalp atışıma kadar yansdı. Heyecana kapılıp aşağıda ilk bulduğum aynada saçımı başımı ve dağılan makyajımı toparladım. Kapı çalındı, daha sonra adım sesleri içeriyi doldurdu. Aynadan arkaya baktığımda kapıya yaslanmış bana bakıyordu.

“Fazla mı beklettim?”

Dudak büzüp başını olumsuzca salladı. Arkamı dönmeye yeltenmişim ki bana doğru geldiğini görünce durup aynadan onu izlemeye devam ettim.

“Çok güzel olmuşsun, her bir parçan şık görünüyor.” Bir elini saçımdan geçirirken kulağıma doğru fısıldadı. “Ama bir parçası eksik kalmış.” Saçımın arasından elini çektiğinde gümüş bir kolye parmaklarının arasından aşağı doğru sallandı. Gözlerim büyüdü; ona döndüğümde içten bir şekilde güldü.

“Beğenmedin mi?”

Dikkatli bakamamıştım ama ucunu havaya kaldırdığında detaylarını fark edebildim. Ucunda bir parmak izi vardı ama araları boştu. “Bu da ne?”

“Şehrimin anahtarı.”

Kaşlarım çatıldı. “Nasıl yani?”

Ucunu parmaklarının arasına aldı. Benimle birlikte ince-lerken parmak izi deseninin üstüne işlenen elmasları yeni fark ettiğimi anladı ama sadece gülümsemekle yetindi. “Benden sonraki yetkilinin sen olduğunu sözlü olarak belirttim. Bu garantisi, benim tüm yetkim bu izde saklı.”

Kolyeyi avucundan alıp arkama geçti ve boynuma taktı. Nefesi ensemdeydi; ellerini iki koluma yerleştirdi ama sıkmadı, dokunuşu nazikti.

“Beni şaşırtıyorsun,” diye mırıldandığımda ondan, “Sen de beni şaşırtıyorsun,” cevabını aldım.

“Tanıdığım adamla gördüğüm adam nasıl bu kadar farklı olabilir anlayamıyorum.”

“Artık hazırsan... gidiyor muyuz?”

Giydiği lacivert gömleğin altına siyah kumaş pantolon ve deri kemerle kombinini tamamlamıştı. Ayağında ucu sivri parlak bir ayakkabı vardı. Ayağıma topuklularımı geçir-dikten sonra önden merdivenlere yönelip aceleci olmayan adımlarla çıktım, kapımı elini aradan uzatıp açmıştı. Bugünkü nezaketini tam olarak neye borçlu olduğumu merak ediyordum. Gözlerimi kısıp ona şüpheli bir bakış attıktan hemen sonra evden çıktım ve motora doğru yöneldim, motora binmeme yardımcı olmak için uzattığı eli tuttuğumda bileğimi daha sıkı tutup beni kendine doğru çekti.

“Bu da ne?” Dirseğimin içinde kalan iğne izine bakarken kaşları çatılmıştı. “Bu yüzden mi eve benden sonra geldin?”

Kolumu ondan çekip, “Evet, hem sen de yaptırıyorsun?” dediğimde ellerini beline yerleştirdi.

“Bunun yan etkilerini ve zararlarını biliyor musun?” dediğinde ben de ellerimi belime yerleştirdim.

“Neymiş?”

“Dengesizlik. Ruh hâlinde dengesizlik, kiloda, uykuda, her şeyde dengesizliğe sebep oluyor.”

Hâlâ söylediklerinde önemli bir şey arıyormuş gibi yüzüne baktım. “İyi ya, koca teknolojik şehir iki dengesize emanet.”

Omuz silkip motora bindiğimde yüzünü kaldırıp sabır diliyormuş gibi baktı. Şimdi belli olmuştu soğuktan nasıl bu kadar sığağa kaydığı. Asıl korkup bir o kadar da merak ettiğim, soğuk olan sığağa doğru dengesizleşiyorsa sığağın nasıl dengesizleşeceğiydi çünkü soğuk olmayacağı kesindi.

Kendi kendine söylenerek önüme binip motoru çalıştırdığında ellerimi beline doladım. Yavaşça havaya doğru süzül-dük, ilk defa bu yükseklikte doğrudan havayla temas ediyordum. Ufak bir heyecan, minik bir korkuyla etrafa yakından baktım. Yakından her şey daha da gerçek görünüyordu. Arada cam ya da başka bir şey yoktu.

Boydan boya görseller taşıyan binaların görüntüsü tam önünde havada durduğumuzda değişti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, binaya yansıyan görüntü benim fotoğra-fımdı. Kafamı çevirdiğimde başka binada sosyal medyamda olan bir videom hareket ediyor, havada benim üç boyutlu hâlim mor-mavi tonlarında canlı bir şekilde duruyordu. Deniz kafasını arkasına çevirdiğinde gülümsedi. “Hiçbiri gerçeği kadar güzel değil.”

Ben cümleyi anlayıp çarptığı hisle savrulana kadar önüne dönüp bir anda bizi aşağı doğru resmen uçurdu. Çığlık atarak ona can havliyle sarıldım. “Bugünün ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır!”

Mutsuz bir şekilde ses çıkardı. “Yaşlanıyorsun, Profesör. Ya da bunuyor musun demeliydim?”

Omzuna vurup, “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum.

“Bugün 12 Ekim, yıllar önce bir kadın dünyaya gelmiş. Görüyor musun ne kadar güzel, nazar değdirme ama. O bana lazım.”

Ellerimi çektiğimde motor başka bir binanın önünde havada asılı kaldı. “12 Ekim...” diye mırıldandım aniden yaşadığım aydınlanmayla. Bugün benim doğum günümdü. Doğum günümü nasıl unutabildiğimi anlayamıyordum.

Ekranda oynayan video değiştiğinde dikkatim oraya kaydı ve bir anda şu an canlı bir şekilde görüntülenmeye başladı. Motorda Deniz’le beraber olan görüntüm. Etrafa bakarken uzun zamandır hissetmediğim, adını dahi hatırlayamadığım bir duygu beni esir aldı ve gözlerim doldu. Bu an gerçek olamazdı, değil gibiydi de. Gerçekliği en sorgulanabilir, en inanılmaz andı. Birkaç dakikadır nefes alamadığımı fark edip elimi göğsüme koydum, kalp atışım her zamankinin neredeyse iki katıydı.

“Biraz daha uçmak mı, yoksa ayaklarını yere basmak mı istersin?”

Yüzünü bana dönmüş, parlayan mavi gözleriyle bana bakarken teklifini reddetmek imkânsızdı.

“Eve mi döneceğiz?” diye sorduğumda sesime yansıyan hayal kırıklığını kontrol edememiştim.

“Sabaha kadar eve dönmek yok, senin için şehrin her köşesinde hazırlanmış bir sürpriz var.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Ne zaman hazırlandığını sormak bir yana hepsini nasıl düşünüp planladığını daha çok merak ediyordum. “Bu kez ne yaptın, robotlara yüzümün olduğu maskeler mi taktırdın?”

Cümleme gür bir kahkaha atarken ilk defa yanağında beliren gamze dikkatimi çekti. Dişlerinin düz ve keskinliğini ilk kez görüyordum. “Güzel fikirmiş, nasıl aklıma gelmez?”

“Victoria’ya sorsaydın, kesin aklına gelirdi.”

Başını aşağı yukarı sallarken, “Aslında onun aklına daha kötü şeyler gelmişti,” dedi Deniz.

“Ne gibi?”

Tek eliyle çenesini kaşırken kaşları belli belirsiz çatıldı. “Üstü çıplak erkeklerin dans videosunu şehre yansıtıp onları izlemen gibi. Mısırları alıp beraber izleyebileceğinizi düşünmüştü.”

Bu cevaba bir kahkaha da benden geldi. Yıllardır doğum günü kavramı benim için sadece Meva ile romantik masa ve romantik bir şarkıda ettiğimiz dansla geçen bir günden ibaretti. Onu hatırladığımda özlem duygum kabardı ama yüzüme olabildiğince yansıtmamaya çalıştım.

“Cevabın nedir?”

Ellerim tekrar belinde yer alırken, “Yere basmak istiyorum, başımı nereye çevirsem hep ayağım yerden kesilmiş gibi hissedebiliyorum zaten,” dedim.

Cevabıma memnun olmuş bir ifadeyle, “Öyleyse...” diye mırıldanarak iki elini tekrar yerine yerleştirdi ve motoru çalıştırıp en yüksek, etrafı yeşilliklerle sarılmış binaya doğru sürmeye başladı. Yaklaştığımız an binanın en üst katında bir masayı fark ettim. Büyük bir masaydı ve üzerinde yanan

mumlar vardı, yemekler çeşit çeşit yer alırken birkaç beden hareketliliği gözüme çarptı.

Motor terasın ucuna yaklaşıp yavaşlayarak alçaldığında yüzler yavaş yavaş tanıdık gelmeye başladı. Irmak en başta, hemen yanında Benjamin, onun elini tutan Larissa ve masaya yaslanmış Victoria gülümseyerek bize bakıyordu. Motordan indiğimizde Benjamin büyük pastayı masadan alıp Larissa'ya uzattı ve tatlı küçük kız elindeki büyük pastayla, güler yüzle bize doğru yürümeye başladı. "İyi ki doğdun, Hazel Abla!"

Adımları hızlanırken Benjamin ve Irmak uyarıcı bir ifadeyle ona baktı ama onu engellemediler de. Adımları yürümekten koşmaya döndüğünde Deniz elini kaldırıp onu durdurdu. "Biz geliyoruz, tatlım, koşmana gerek yok."

Deniz bana döndüğünde onun hızlanan adımlarına ayak uydurup Larissa'nın önünde durdum ve eğilip mumları üflemeden önce ona baktım. "Beraber üflemeye ne dersin?"

Başını aşağı yukarı sallarken, "Ne diliyoruz?" diye sordu.

"Kurtuluş," cevabını verdim.

"O zaman sayıyorum. Üç, iki, bir..."

Aynı anda, "Kurtuluş," dedik ve dudaklarımızı büzüp mumu üfledik. Herkes alkışlarken Irmak pastayı Larissa'nın elinden alıp bana sarılmasına izin verdi ve pastayı masaya götürdü.

Larissa'dan sonra Benjamin, daha sonrasında Irmak ile sarılırken Irmak'ın gözleri boynumda takılı kaldı ve şaşkın bakışları benden Deniz'e döndü. Ancak bir şey demeden masadaki yerine geçti. Victoria en sonunda ellerini çırpıp bana doğru geldiğinde herkesin bakışları ona döndü. "Muh-

temelen bunu yaptığım için azar yiyeceğim ama bunsuz parti olmaz. Hele ki Hazel Hanım'ın partisiyse.”

Ellerini omzuma yerleştirip beni geldiğimiz yöne çevirdiğinde dansçı erkeklerin görüntüsü şehirde canlandı. Deniz hemen Larissa'nın gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. “Victoria! Kapat şunu hemen!”

Dudaklarımı ısırıp ona baktığımda kızgın bakışları Victoria'dan bana döndü. Irmak keyif almış gibi arkasına yaslanmış, görüntüye gülerek bakıyordu. “Rahatsız olan arkasını dönebilir bence?”

Victoria kıkırdarak, “Tamam, tamam. Partiden kovulmak istemiyorum,” dedi ve görüntüyü sonlandırdı.

Larissa ters ters Deniz'e bakıyordu. “Senin yüzünden burada çürüyüp gideceğim.”

Deniz ve Benjamin söylediğini anlamamış şekilde ona bakarken Larissa kollarını birbirine bağlayıp, “Tek gördüğüm erkek sizsiniz, size de âşık olamayacağıma göre,” diye yakınırken kafasını masaya yasladı. “Burada çürüyüp gideceğim,” diye ekledi.

Irmak, “A-aa,” derken eliyle dudaklarını kapattı.

Ben onlara gülüyor, bir yandan da doldurulmuş kadehimden ilk yudumu alıyordum. Victoria oturmak için bana doğru yaklaştığında bir anda eli sandalyenin üzerinde kaldı ve mor vücudu kırmızıya dönerek yanıp sönmeye başladı. “Victoria?”

Deniz büyük bir hızla sandalyesinden kalktı, arkasındaki sandalye devrilmişti. Larissa yerinde sıçrarken Irmak ve Benjamin'le birlikte ben de ayaklandım.

Victoria, “Olağanüstü bir durum saptandı,” dedi ve görüntüsü bir anda yok oldu.

“Neler oluyor?”

Deniz Irmak’ın çantasından çıkardığı tabletten havaya bir ekran yansıttı. Etrafımızı saran buzlu camlara bir silahla ateş ediliyordu. Normal silahtan büyük ama füzeden küçüktü. Cam hasar görüyor ama hâlâ delinmeye yaklaşmayacak kadar sağlam duruyordu.

Victoria bir anda arkamda tekrar canlandı. “Koruma kalkanı arttırıldı.” Rengi tekrar mor ve canlıydı. Rahat bir nefes verip sandalyeden destek aldım.

Bir atış daha yapıldığında, “Hay sikeyim,” dedi Deniz.

Victoria, “Kimi?” diye sorduğunda hepimizin bakışları bir anlığına ona döndü.

Larissa, “Seni kastetmiyordur herhâlde?” dedi ve Deniz’in işaret parmağı ona döndü.

“Sen cezalısin, küçük hanım. Uzun bir süre sana internet yok.”

Larissa, “Bu şehirde mi?” diye sorarken Deniz’in dediğine inanmıyormuş gibi görünüyordu.

Cama bir atış daha yapıldı ama etki etmedi. Deniz sabır dileyerek Victoria’ya döndü. “Seninle de bu iş bittiğinde bir güncellemeye gideceğiz. Yanımda öğrendiğin ya da gördüğün şeyleri hafızana kazıman gerekmiyor.”

Cümlelerin anlamına kaşlarım çatık bir mimikle karşılık verirken Deniz’e, “Victoria ne gördü ki?” diye sordum.

Tek elini yüzüne geçirip cümleyi düzelitti. “Erişimin olan her şeyi öğrenmeyi kes!”

Tableti masaya fırlatıp aracına doğru yöneldi ama yüzü bize dönük geri geri yürüyordu. “Bu geceyi hiçbir şey mahvedemez, kutlamaya devam edin. Sadece ben biraz geç katılacağım.”

Kollarımı birbirine doladım. Bu adam ciddi olamazdı.

“Profesör.”

Başımı, “*Ne var?*” der gibi salladığımda çarpık bir sırıtişla, “Bu geceki hediyen boynuna taktığın kolye değil, sana bir dilek hakkı sunuyorum. Aynı lambadan çıkan cin gibi. Ben gelene kadar ne isteyeceğini iyi seç. Bu hakkı ilk ve son kez veriyorum, bir sınırın yok. Her ne istersen, yapacağım.”

Motora binip havalanırken bize doğru geldiğinde gözlerimi kısıp onu izledim. Yanımızdan yanlayarak geçti ve havada süzülürken bir anda kayboldu. Adam motora bile ışınlanma özelliği eklemişti, tamamen deliydi.

“Victoria, durumun ciddiyeti ne?”

Irmak Larissa’yı içeri götürmüş, geri gelmemişti. Benjamin masaya oturup elini bacak arasından sarkıtıyor, diğeriyle de kadehiyle oynuyordu. Victoria şehrin dört bir yanından görüntüler açtığında bacaklarım boşaldı, sandalyeye düştüm. Bir köşeye yerleştirilen şeyler vardı, giyilen yeleklere bakılırsa bombalardı. Diğer köşede duvarı inceleyen adamlar vardı.

“Durumun ciddiyeti turuncu seviyede.”

“Turuncu mu?”

Benjamin boynunu eğip kütletirken, “Tehlikede en üst seviye kırmızı, orta seviye turuncu, hafif seviye ise sarı olarak kodlandı,” diye açıkladı.

“Ne olacak şimdi?”

Elini gelişigüzel sallayıp, “Savaş çıkacak. Hem içimizde hem de dışımızda,” dedi Benjamin.

Elimi enseme atıp gerginlikle saçlarımı dibinden çekiftirdim. “Deniz onlarla ters düştü, onlar da onu düşürmenin yolunu arıyor.”

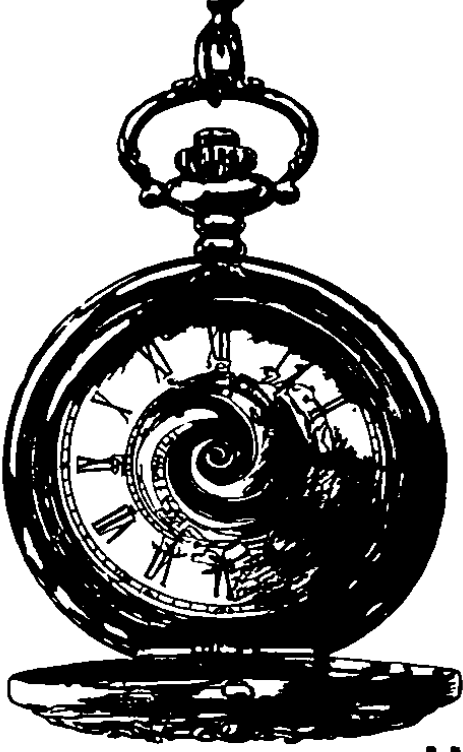
Victoria tekrar ortadan kayboldu.

“Peki... yenme ihtimalimiz var mı?” diye sorarken dudaklarım titredi ama neyse ki sesime yansımadı.

Benjamin gözünde bir anı canlanmış gibi başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı, göz bebeğinin farklılığı o anda dikkatimi çekti ama gülümseyişi bu anda daha da ilgi çekiciydi. “Deniz’in olduğu yerde başka bir ihtimalimiz yok.”

@ayisigikıtap

6. BÖLÜM

UÇABİLDİĞİN KAFES

Dünyanın sonu geliyordu. Ülkeler arası savaşlar artık kurşunla ya da bombayla değil, gözle görülemeyen zekâ işi olan silahlarlaydı. Bu savaştan da tek bir taraf sağ kalacak gibi görünüyordu ve içimden bir ses onun biz olmadığını söylüyordu.

Bunları bilmeme rağmen, her şeyi bilmeme rağmen neden hâlâ burada olduğumu ya da onun tarafında durduğumu bilmiyordum. Gerçek olan tek şey soluduğum havayken gerçek olamayacak bir adamın ve bir yaşamın peşinden kurban gidiyordum. Şimdi böyle bir zamanda çekip gidersem, sözleşmede yazdığı gibi barınan riskten dolayı kendi canımdan vazgeçtiğimi kabul etmiş olacaktım. Ancak içinde olduğum şehre de dışında kaldığım ülkeye de dönüp baktığımda gördüğüm tek şey herkesin canından vazgeçmeyi kabulleneceği, sadece hangi yolla ölmek istediğini seçebileceği bir hakkı olduğuydu.

Gece sabaha varalı saatler geçse de ben hâlâ terasta tur atıyordum. Ayakkabıları çoktan çıkarıp bir köşeye bırakmış-tım zaten, tek ayağım hâlâ sarılıydı ve uzun süren turlarım-dan dolayı ağrısı artmıştı. Irmak ve Larissa yeni yatmıştı, Benjamin ise sıfır uykuyla sanki tüm gün uyumuş gibi dinç görünüyor, elindeki tabletle çalışmalarına devam ediyordu.

Ellerimi saç diplerime uzatıp ne yapacağımı ya da hangi ölümün kurtulma şansının yüksek olduğunu düşünmeye devam edeceğim sırada uyku güçlkle bastırmaya, başımdaki damarlar zonklamaya başladı. Masadaki suyu açıp birkaç yudum alarak oturdum.

Deniz gece boyunca geri dönmemişti, belki de döneme-mişti. Masada duran gözlüğü kenara itip kafamı masaya, kollarımın arasına bırakmıştım ki arkamdan aceleci adımla-rın tıkırtısını duydum. “Hazel, bunu görmen gerek.”

Başımı yasladıktan saniyeler sonra kaldırmak zorunda kaldım ama bunu yaparken hiç zorlanmadığım kadar zorlan-mıştım. Tabletın ekranı havaya doğru yükseldi ve büyüdü. Bir haber kanalıydı ama canlı değildi, muhtemelen akşam ya da gece yapılmıştı. Spikerin yanında duran tanıdık beş yüzü görmemle tekrar ayağa kalktım. Bunlar buraya gelip beni, Deniz’i ve şehrimizi tehdit eden siyasilerdi. Fakat yan-larında Feza ya da eski erkek arkadaşım yer almıyordu.

Şehrimizi... Ne zaman buraya o kadar alıştın ve sahip-lendin, Hazel? Ne zaman bu adama bu kadar güvendin, söz-lerine inandın ve ölümünün burada olmasını kabullendin? Söylesene derin bir uykuda mısın hâlâ, yoksa uykusuzluk mu direncini bu kadar düşüren?

“Yıllar önce yaşanan büyük yangın faciasında yasaklı bölge ilan edilen şehirde yasa dışı faaliyetler sürdürüldüğü ortaya çıktı ve bu konuda uzlaşmak için gönderilen beş aracı bakan ve milletvekillerinden bugün aldığımız bilgilere göre, şehir yıllardır gizliden gizliye kullanılıyormuş. Bu kullanım yasa dışı başlayıp devam ederken orada üretilen silahlar savaş için hazırlanmaktaymış. Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: Bu silahlar hangi ülke için üretiliyor?” Spiker kadın mimikleriyle belli ettiği nefreti saklama gereği bile duymuyordu.

Hâlbuki ülkenin en popüler olan haber kanalının en sevdiği spikerdi. Ekran uzak açıdan alındığında bir kadın daha göze çarptı, buraya gelenlerden biriydi. Stüdyoda spike-
rin hemen yanında sandalyedeydi. Doğrulduğunda ekran onun yüzünden ibaret hâle geldi. “Çok yakın bir zamanda orayı ziyaret etmiş biri olarak söyleyebilirim ki bu ciddi bir siyasi meseledir. Oradaki silahlar çok ciddi düzeyde ve hayatlarımızı riske atıyor. Ben şahsen derhâl silahlarla birlikte şehri tamamen imha etme düşüncesindeyim. Parlamento’da bu yönde oy kullandım.”

Görüntü tekrar spikere döndüğünde kadın sinsice gülümseyerek, “Oy çokluğu da bu yönde oldu sanırım, değil mi?” diye sordu.

Adı altta yazan Seda Hanım gülümsedi ve “Elbette,” derken arkasına yaslanıp kollarını gevşekçe masaya uzattı. “Bu sebeple vakit kaybedilmeden şehre dün gece saldırı başlatıldı.”

Dişlerimi bilinçsiz bir şekilde sıktığımı fark edince gevşetip çatık kaşlarla onları izlemeye devam ettim.

“Dışını saran duvarları sizden habersiz nasıl yaptılar?”

Tek kaşımı kaldırıp, “Hadi cevap ver, kevaşe,” diye mırıldandım.

Benjamin belli belirsiz sırttı. Gerçekten sinirlendiğimi oldukça net bir şekilde hissedebiliyordum.

“Bize söylenen materyal ile kullanılanın aynı olmadığı dün gece tespit edildi. Kendini dâhi sanan bir adamın şehri suistimal edebileceğini hiçbirimiz bilemezdik. Bu konuda çok üzgünüz ama en yakın zamanda bu durumu çözecek, telafisini gerçekleştireceğiz.”

Diğer bakan durumun ciddiyeti hakkında vızıldamak için sözü ele aldığı anda Benjamin ile bakıştık ve ekrana geri döndük. Kendi yarattıkları kurguyu bu kadar çabuk ezbere oynayabilmeleri gerçekten hayret vericiydi.

“İstihbarat örgütümüz ile yapılan görüşme olumlu geçti. Çok yakında bu sorun ortadan kalkacak,” dedi ilk kez konuştuğunu gördüğüm erkek milletvekili.

“Bu kadar kısa sürede mi?”

Spikere gülümserken, “Kalkabilir. Yeni bir savaş yaklaşıyorken içimizdeki küçük bir anlaşmazlık için daha fazla vakit kaybedemeyiz,” cevabını verdi.

Yüzümü buruşturarak ekrana baktım. Diğer kadın, “Yakında daha sert vuracağız,” dedi ve görüntü kapandı. Benjamin ekranı kapatmıştı. “Yeter bu kadar.”

Havadan süzülerek terasın köşesine iniş yapan araç ufak bir rüzgâr estirdi. Elimi belime atıp, “Deniz hâlâ gelmedi,” dedim.

Başıyla bana aracı işaret edip, “Biz gidelim,” diyerek önden araca doğru yürümeye başladı. Ne planladığını ve ne

yapmak istediğini merak etmekten delirmemek için Benjamin'in peşine takılıp araçta yanına bindim. Kapılar kapandı ve araç hareketlendi. Yeterince yukarı çıktığımızda ufak bir sallantı oldu, başımı gökyüzüne kaldırıp baktım. Dışarıda olan bariyerin rengi bir saniyeliğine belirip yok oldu. İkinci kez araç titredi. Bariyer tekrar renklenip görünmez oldu. "Bariyeri aşmaya çalışıyorlar."

Benjamin aracın kenarına dokunup kilitledi. "Işınlanma modu aktif." Araç bir saniyede savruldu, midem bulanıp başım dönerken kusma isteğimi geceden tetikleyen alkole mi, yoksa kendime mi küfretsem bilemedim.

"Hemen araçtan inmeliyiz." Laboratuvarın biraz daha gerisinden aşağı doğru yavaşça indik, durmamızın ve kapılarımızın açılmasının sadece saniyeleri vardı. Dışarıdan sert bir darbe daha geldiğinde araç savrulup cam bloğa doğru hızla fırladı. Başımı eğerek çığlık attım. Cama çarptık, bloğun üçüncü katındaki cam tamamen kırıldı ama araca hiçbir şey olmadı. Sadece yere doğru sertçe yuvarlanmaya başladık. O sırada omzumun üstünden bir çapraz kemer önümü bağladı ve bacaklarımın yanından açılan kemerler beni yerimde sabitledi.

Araç savrulmayı kestiğinde nefes nefese ellerimi cama doğru uzatıp tutundum. Titriyordum. Elimi yasladığım cam açıldı, havada kalan elim soğuk bir el tarafından tutuldu. "Kaza modu devre dışı." Deniz'in talimatıyla kemerler açıldı ve beni dışarı çekmesiyle harap olmuş araçtan uzaklaştım. O kollarımdan tutana kadar tüm bedenimle titrediğimden habersizdim. Alnımın kenarından akan kanı hissedebiliyordum. Sıcaktı, akışkandı ve hızlıydı. Çeneme kadar uzanmıştı.

“İyi misin?” Gözlerim aracın içinden ayrılmıyordu. İki soğuk el yanaklarıma değdiğinde sıçradım, yüzüm önüme doğru döndürüldü. Benjamin ağır adımlarla ayağa kalkıp aracın parçalarından birine tutundu. Deniz alnımın kenarını cebinden çıkardığı kadife peçeteyle temizledi ve ardından elini tekrar cebine yerleştirdi. Geceden kalan takımı hâlâ üzerinde kusursuz görünüyordu. Saçı dağılmış, göz altı kararmış olsa da hâlâ gözümde bir yıldız gibi parlıyordu. Belki de kazadan sonra bende bir sorun oluşmuştu.

“Geceden bu yana bariyerin korunmasını bir üst tabakaya taşıyabildim ama daha çok çalışmam gerekiyor. Bu konuda destek alacağım.”

Rahat bir nefes verip elimi tutulmaya başlayan enseme atıp ovaladım.

“Victoria, Profesör’e hasar kontrolü yap.”

Deniz’in hemen yanında Victoria belirdi, gözlerinden çıkan ince bir çizgi beni saç dibimden ayak ucuma kadar taradı. “Ciddi bir hasar görünmüyor, çarpma şiddetiyle oluşan ufak tefek hasarlar. Dinlenmeniz gerek, Profesör.”

“Bu durumda mı?” dediğim an bir atış daha yapıldı. “Hiç durmayacaklar mı?” diye ekledim.

“Cevap vermezsek durmayacaklar.” Deniz havada asılı olan ekrandan birkaç düğmeye basıp anlayamadığım şeyi üç boyutlu hâle getirip döndürdü.

“O da ne?”

“Göz Korkutucu diye adlandırdığımız bir çalışma. İrmak’ın eseri.” Bomba gibi bir şekle sahip ama dışından meyve görünümündeki şekle basıp yüzdesini en yukarıya

çekti. Ardından buzlu cama doğru işaret parmağıyla fırlattı. “İçinde akıl bulandırıcı ve denge bozukluğu yaratan bir gaz var.” Bariyerin etrafından yayılan turuncu duman buradan bile görünebilir seviyedeydi.

“Karşılık verirken suçları kabul etmiş olacaksın.”

Omuz silkerek, “Suçu her türlü üzerime atacaklar. En azından hakkını vermeliyim,” derken umursamazlığı sesinden yüzüne kadar her yerine yayılmıştı. Sitemli bakışlarıma karşılık göz kırpıp Victoria’ya döndü. “Victoria, kontroller.”

Victoria önümüze neredeyse elliye yakın profil çıkardı. Birini tanıyordum; o, Deniz’in ilk tasarladığı canlı robottu ve bizi uyarmıştı. Diğerleri yeni deneyler olmalıydı. İçlerinden biri eski erkek arkadaşımı ve yüzüne kırmızı bir çarpı işareti konmuştu.

“Hepsinin kontrolü hâlâ elimde, çipin içine küçük bir kontrol mekanizması ekledim. Ana kontrol mekanizması benim, ben müdahale etmedikçe bu adamlar istihbaratın elinde...” derken Feza’yı yaklaştırdı. “Ama istihbarat da artık benim elimde.”

Feza’nın bakış açısını açtığı anda oturduğu istihbaratçılarla dolu masa ekrana yansıdı. O anda bir şeyi fark ettim.

Etrafıma dikkatle baktım ve bir adım geriye çıktım. Hareketimle bakışları bana döndü ve sorgulayıcı bir hâl aldı. Gerçek sandığım her şey yalanken yaşadığını sandığım herkes de ölüydü. Yaptığı canlı robot yarı ölü sayılırdı, Benjamin tanıdığımdan beri yaşamıyordu. Victoria diğerleri gibi metal parçasına bile sahip değildi. Her şey ama her şey robotlaşmıştı.

“Bize zarar veremezler, Hazel. Bak, korktuğunu anlayabiliyorum ve evet, haklısın, ben nereye düştüm diyorsun, ölüp ölmeyeceğini düşünüyorsun...”

“Hayır. Başka bir şey düşünüyorum,” derken korkulu bakışlarım onunkilerle buluştu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Dışarıya gizlice yerleştirdiğin robotlar var mı? İnsan zannettikleri?” Kontrolü elinde tuttuğu ajanlardan başkası da varsa... bu sıçtığımanın resmiydi çünkü bu adam bir deliydi. Sınırı paramparça etmişti. En çok da insanlıktan vazgeçmiş demekti.

“Var.”

“Görmek istiyorum.” Başını sağa sola salladığında sesi mi yükselttim. “Görmek istiyorum! Göster.”

Kararsız bir şekilde ekranla benim aramda gidip gelse de en sonunda elini ekrana okuttu ve gizli dosyaya girdi. Alışveriş merkezleri, sokaktaki mağazalar, hepsi küçük küçük ekranlara geldi. Hepsi istisnasız mağazaydı.

“Kamera mı yerleştirdin?” diye sordum.

Sessizlik içinde beni seyretmeye başladı. Kollarını birbirine kavuşturmuştu. Bu sırada dışarıdan saldırı artık kesilmişti. “Bana ne sordun?”

Ekrana tekrar bakıp görünürde robot ya da insan aradım ama yoktu. Sonra hepsinde ortak olan bir şey gözüme çarptı. Her mağaza da olan şeyler, *cansız mankenler*.

“Has siktir.” Elim bilinçsizce ağızma gitti. Deniz bakışlarından bile belli olduğu kadar çok korkuyordu. Korktuğu şey muhtemelen tepkim ya da taraf değiştirip değiştirmeyeceğimdi.

Elim aşağı doğru düşerken dengemi kaybedip masaya tutundum. Bakışlarım yerdeydi, neon ışıklar hızla birbirini takip ederek geçiyordu. Sertçe yutkundum.

Savaşı engelleyecekti, evet, kesinlikle bunu başaracaktı çünkü insanlığı yok sayacaktı. Bunu anladığımda elimi boğazıma uzatıp nefes almak için kendimi zorladım. Görüşüm bulanıklaşırken bacaklarımın altından soğuk bir el geçti, bedenim havalandı. Gözlerimden yaşlar akarken göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. “Sen...” diye fısıldadım. En azından öyle sandım.

“Evet, ben?” dedi ama sesi endişeli geliyordu. Yavaşça etraf uğuldamaya başlarken gözlerim gökyüzüne doğru çıktı. Kalbim hâlâ tekliyormuş gibi hissediyordum. Nefes almak zor geliyordu.

“Sen... delirmişsin.”

Kolları beni tutarken sıkılaştı. Victoria’ya bir şeyler söylese de ne söylediğini anlayamadım. Bir yere yatırıldım ama elini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Teması soğuktu ve kendini belli ediyordu.

“Ben hep deliydim. Akıllandırabilecek birinin bu dünyada olmadığını sanıyordum.”

Ne dediğini anlayamadım. Bacaklarımı kendime doğru çektiğimde kolumun biri çekildi ve bir iğnenin tenime battığını hissettim. “Irmak bir daha asla Hazel’e enerji basmayacak. Eğer yaparsa kartını elinden alacağımı ilet.”

Hâlâ ne dediğini anlayamıyordum. Sadece çok üşüyordum, üzerime bir şeyler örtüldü ama ne olduğunu anlayamadım. Birkaç parmağı yanağımda gezinirken hissettim. Yine soğuktu, irkildim.

“Bu şehri yapmak için yıllarımı harcadım ama şimdi ondan çok başka bir şeyi kaybetmekten korkuyorum.”

Bana ninni gibi gelen cümleden sonrası yoktu.

Yumuşak, tatlı bir koku burnumdaydı. Ufak, narin bir esinti tenimde; bir melodi kulaklarımdaydı. Aniden bir patlama gürültüsü beni yerimden sıçrattığında güzelliğe dair her şey kayboldu. Sesli bir nefes alıp ellerimi sedye-ye yaslayarak doğruldum. Gözlerim yerinden çıkacak kadar büyümüştü. Kapalı bir alandaydım, ışıklar yanıyordu ve Deniz bir formül üzerinde çalışma yapıyordu. Ben odanın bir ucundayken o diğer ucundaydı. Beni duyması için bağır-mam gerekiyordu.

Ayaklarımı aşağı doğru sarkıtıp yarı açık yarı kapalı göz kapaklarımla onu izledim. Şekiller, matematik ve fiziğin birbirine karıştığı formüller etrafını kuşatmıştı. Onları köşeye atıp bir kâğıdı önüne çekti. Üzerinde kalın harflerle vasiyet-name yazıyordu.

Hemen altında iki dosya vardı. Dosyalar altta kalmış şekilde vasiyetnameye elektronik bir imza çakarken durdu, bakışları omzunun üzerinden bana döndü. Uyandığımı sezdiği gibi ekranı aşağı kaydırıp kalan tüm sekmeleri kapattı. Kuşkulu bir ifadeyle sedyeden kalkarak yanına doğru adımladım. Kaç saattir uyuyordum bilmiyordum. “Kendine gelmiş görünüyorsun,” dedi soğuk bir ifadeyle.

İlk gün tanıştığım o yabancı ve soğuk adamı görür gibi oldum. Ters bakışlarım üzerindeydi ama buna hazır gibiydi.

“İnsanlığı bitirmek mi istiyorsun sen? Amacın ne? Kurtaran mı olmak istiyorsun yok eden mi?”

Sorularımı sabırla dinledi ama tek bir mimik bile oynatmadı.

“Ya sen?”

“Tarafım sendin, yoksa yanlış tarafı mı seçtim?”

Kirpiklerini ağır ağır kırıştıırıp düz duran dudaklarını araladı. “Eninde sonunda teknoloji hepimizi öldürecek.”

Başımı sağa sola salladım. “Bana cevap vermek zorundasın. Açık bir cevap. Yapmak istediğin şey ne?”

Duvarda asılı binlerce çiplere baktım. Bunları yeni görüyordum. Giriş katında değil, girişin bir alt katında kapalı bir alandaydık. Burada dışarıya ait illüzyon da pek yoktu. Sanırım bu şehirde geçirdiğim tüm zaman diliminde en gerçek hissettiren yer burasıydı.

“Yapmak istediğim şey şu: insanları teknolojiye dayanıklı hâle getirmek. Onları kolay öldüremeyecekleri kadar güçlendirmek.”

“Bu insanlığın ölmesi demek.”

“Hayır, hayır, hayır. Bu sadece insanların yeterince kullanamadıkları beyinlerini kullanmaya başlaması gibi bir şey.” Suçunu kabul etmeyen bir özgüvenle karşımda dururken bir kez bile bana sıcak bakışlarını yöneltmedi. İnsanlık beyninin belli bir kısmını kullanabiliyordu fakat Deniz neredeyse tamamını kullandırmaya çalışıyordu.

“Artık aynı tarafta değiliz, ben senin istediğin şeyi istemiyorum.”

Kaşları havaya kalktı. Derin bir nefes alıp bana doğru bir adım attığında geriye doğru bir adım attım. “Taraf mı değiştiriyorsun? Onlardan mı olacaksın?”

“Hayır, yarıştan çekiliyorum. Kimsenin sidik yarışına kurban olmayacağım.” Bu söylediğim onu güldürdü ama gülüşü buz gibiydi.

“Bana hak vermiyorsun yani?”

“Nasıl verebilirim? İnsanların gerçeğiyle sahtesini birbirine karıştırıyorsun. Belki de... belki de...” diye kekelemeye başladığımda çatık kaşlarla bana hızlı adımlar attı ve kollarımı tuttu.

“Belki de ne? Söyle.”

“Belki de sen bile gerçek değilsin.” Günler belki de geçen haftalar süresince ilk kez gözlerinin arkasında bir kırgınlık sezdim. İçim cız etse de sözümünden geri dönmeyi reddediyordum.

“Gerçek değil miyim?” Gözleri doğrudan bana bakıyordu. “Bana komut verebilen bir kişi göster bana. Sadece bir kişi.” Buna henüz verebilecek bir cevabım yoktu, sessizliğimi korusam da öfkeli bakışlarına karşılık vermekten geri durmadım. “Gözlerimin içine bak, bir farklılık görüyor musun? Buradaki herkes gibi mi? Sana bakışlarım herkes gibi mi, Hazel?” Kollarımı çektim ama bırakmamakta ısrarcı görünüyordum.

“Sana, bana güvendiğinde yanılmayacağını şehre girerken imzaladığın sözleşmede kanıtladım. Hiçbir zaman seni riske atmadım, atmayacağım da. Şimdi tekrar söylüyorum, beni sadece bildiklerine göre yargılıyorsun.”

Bir elini indirip diğer eliyle parmaklarımı kavradı ve beni tutup odanın çıkışına doğru sürükledi. Girdiğimiz yan oda kapkaranlıktı. Dakikalar sonra Victoria'ya seslendi. "Victoria, bana üçüncü dünya savaşını göster."

Duvar boydan boya bir ekrana büründü. Burası yaşadığım sokaktı. Yeşilliklerle dolu, hayvanların sabahları birbiriyle oynadıkları yerdi. Bir saniye sonra tüm bitkilerin rengi soldu, ağaçlar devrildi. Hayvanlar yere yığıldı ve tek tük insanlar bayıldı. "Geri al," dedi Deniz ve görüntü kendini tekrarladı.

Tekrar tekrar baktım ama görüntüde farklı hiçbir şey ama hiçbir şey yoktu. Ekrana yakınlaşmam da bir şeyi değiştirmede.

"Bu savaşın bir adı bile olmayacak çünkü adını koyacak kimse kalmayacak."

Bakışlarım ona döndü. Hiçbir şeyi anlamadığımı fark edince görüntünün ayarlarıyla oynadı ve UV görüntülemeyi başlattı. Her yer siyah tonda ve sıcaklıklar gibi detaylar farklı renklerdeyken havadan bir şey düştü, o kadar hızlı ve küçüktü ki zor yakaladım. Eğer gözümü kırpmıyor olsaydım kesinlikle yakalayamazdım. O küçücük parça yerle temas ettiği an dağılırken, yaydığı duman ile hava birleşti ve tüm renkler bir anda soldu. Canlılara ait sıcaklıklar ortadan kayboldu ve yaşam son buldu.

"Bu görüntüye nasıl ulaştınız?" Sonuçta bu onların kesin olarak bilebileceği bir şey olamazdı. Olamazdı, değil mi?

"Yurt dışından babama teklif geldiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Reddettiğini de."

Bakışlarım değişti, duruşum ve tepkilerim. Düşündüğüm şeyin olmaması için şu an feda edebileceğim ne varsa ededim. Bakışları dikkatle yüzümde gezinirken geçen her saniyede kalbimin ne kadar hızlandığını hissedebiliyor, kulaklarımla bile duyabiliyordum. Duruşunu olduğundan daha dik hâle getirip boğazını temizlediğinde nefesimi tuttum.

“Babamın adına o teklifi kabul ettim, onlara gönderdiğim her şey içlerine sızmamı sağladı. Bu görsel sadece hazırladıkları görselin bir parçası. Her yeri, her şeyi biliyorlar. Burası hariç.”

“Yani onlara yardım mı ettin? Onlara silah mı yolladın?”

Başını olumsuzca salladı. “Onlara üzerlerinde çalışabilecekleri bir formül verdim ama onu etkisiz kılabilirim.”

Ekrandaki görüntülerde farklı şekilde teknolojik silahlar belirdi. Biri havadan yere çakılan o küçük şeye benziyordu. İnceliği neredeyse iğneyi andırıyordu. “Bunu fark etmediler mi?”

“Ettiler. Neden savaşın tarihi yaklaştı sanıyorsun?” Dudaklarım aralandı, ben yüzümde şaşkınlığın tüm izlerini taşıırken o sadece çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Bu yüzden sürekli ölümden bahsediyorsun, şehri bu yüzden bana devretmek istedin. Babanı uyandırabilecek tek kişi bendim ve sen gidersen buraya bakabilecek tek kişi de bendim... ama neden Irmak değil? Kendi kuzenin değil de bir yabancı?”

“Irmak istemedi. Burada olmayı da istemiyor ama dışarısının güvenli olmadığını da farkında.”

Pekâlâ, açıklamalar sonucu doğuruyordu. Bu çok belliydi. Boynumdaki kolyeyi parmak uçlarımdan arasına aldım.

Onun parmak izi tenime çarparken bir nokta da tenimde belirliyordu.

“Peki ya davranışların? Bana karşı, iş gereği miydi?” Sessizliği içimde bazı noktaları paramparça etmeye başladı. Kendime olan öfkem büyümeye başlıyordu. “Peki insanlığı kurtarmayı deneyecek misin, yoksa onları da robotlaştırmaya çalışmaya devam mı edeceksin?”

Hâlâ sessizdi. Kolyeyi olabildiğince sıktım, kopmasını istiyordum ama inatla boynuma sarılmaya devam ediyordu.

“Robotlar böyle şeylerden etkilenmez, yarı canlı yarı cansız olanlar bile, etkilenmez.”

İfadesinin ilk kez gerçeğiyle karşılaştım. Şimdiye kadar ki gülüşleri, alaylı cümleleri, yakınlaşması ve flörtöz davranması. Hepsi birer yalandı, hepsi planının parçasıydı.

“Burada hiçbir şey gerçek değil...” diye fısıldadım. Bura-ya ilk adım attığımda bana kurduğu bir cümleydi bu. Gözlerim dalgındı, elim hâlâ kolyeyi sıkıyordu. “Riski göze alıyorum,” dediğimde bakışlarımı yerden soğuk bir ifadeyle ona doğru kaldırdım.

“Hangi riski?”

“Ölme riskini. Ölme riskini göze alıyor ve hemen buradan ayrılıyorum.” Kolyeyi bırakıp ona arkamı dönerek yürümeye başladım. O anda önüme bir engel çıktı, görünmez şeritlerden biriydi.

“Burada iş konuşuyoruz, bu kadar erken mi kaçırıyorsun?”

“İş mi?” Öfkeyle arkamı döndüğümde peşimden gelen adımları duraksadı. “Senin için her şey buradan ve işten ibaret, değil mi?” Ellerim titremeye başladı. Nedense hava soğumaya başlıyormuş gibi hissediyordum.

“Ne demek istiyorsun? Bizi hayatta tutacak bir yol bulmaya çalışıyorum. Ölsem bile bu silahlar yanlış ellere geçmesin diye uğraşıyorum. Siz yaşayın diye ve bu ‘siz’ kelimesinin içinde sen de varsın.” Son cümlesini söylerken işaret parmağını bana doğru uzattı.

“Yaşamak mı? Sen buradaki hayata yaşam mı diyorsun? Bana burada gerçek olan tek bir şey söyle. Doktorlardan başka gerçek olan bir insan var mı mesela? Robotları insan gibi ortalıkta gezdiriyorsun, bana sahte duygularla yaklaşıyorsun. Bu mu gerçek olan; bu mu sana yaşıyor gibi hissettiren?” Sesimin yükseldiğini ikinci kez yankılandığında fark ettim. Bakışlarının derininde bir yerlerde bana kırgın bir bakışla baktı.

“Kimse yanımda kalmaz diyeydi.”

“Buz gibisin, Deniz. O kadar gerçek dışısın, gerçek duygulardan ve insanlardan o kadar uzaktasın ki tenin bile onlardan soğuk artık. Uyku uyumuyorsun, doğru düzgün yemek bile yemiyorsun, sadece çalışıyorsun. Diğer insanların seni sevmeyeceğini ve yanında kalmayacağını düşünüyorsan neden onlar için kendini feda ediyorsun?” Sorduğum soru daha önce hiç aklına gelmemiş gibi duraksadı. “Tabii dışarıda sevdiğin başka biri yoksa?”

Az önce birden fazla yankılanan sesim şimdi kendimin bile zor duyabileceği kadar kısıktı ve nedenini bilmiyordum.

Başını yere doğru eğip avucunu sıktı. “Ailemden sadece Irmak ve babam var. Bazı şeyleri bilmeden konuşuyorsun. En yakın arkadaşımı ve parmaklarımı kaybettim ben, tek bir günde. Babamı hırsları yüzünden kaybettim, tek bir günde. Dışarıda kimsem yok ama dışarıda milyonlarca insan var.

Sadece elimde kurtarabileceğim bir güç varken köşeye çekilip ölenlerden ve kaybedenlerden olmak istemiyorum. Burada geçirilen on, yirmi yıllık yalnızlığın ne demek olduğundan, yaşamayı unuttuğun hâlde özlemenin ne demek olduğundan haberin bile yok.”

Başını yerden kaldırdığında gözleri kızarmaya başlamıştı, bana doğru yürümeye başladığında refleksle geriye doğru adımladım ve ikinci adımda görünmez duvara yaslanmış şekilde öylece kalakaldım.

“Dışarı gittiğinde güvende olmayacaksın, seni orada koruyamam.”

“Korumana ihtiyacım yok. Eğer bildiklerim yüzünden çok sevdiğin şehrin ve işini riske atacağımı düşünüyorsan zaten mesuliyet almadın. Al canımı. Beni de kurtar kendini de.”

“Artık yapabilirim mi sanıyorsun?”

Burun buruna geldiğimizde ayakkabılarımızın ucu birbirine çarptı. Başını bana doğru eğdiğinde artık aramızdaki mesafe bir nefesten azdı.

“Yine mi sahte sözler, sahte duygular...” Şehir sessiz ve ıssızlaştığından beri bu yakınlık beni korkutmaya başlamıştı.

“Her şeye rağmen gidecek misin? Terk mi ediyorsun burayı? Ben kalmanı bu kadar isterken?” Bir eli belime yerleştiğinde irkildim. Yine soğuktu.

“Yalnız kalmaktan mı korkuyorsun, Deniz? Kendine bir oyuncak daha yarat. İstersen bana benzetebilirsin.”

Başını sağa sola salladı. “Gitmekte bu kadar kararlıysan... yapacak tek bir şey kalıyor.” Kaşlarım çatıldı. “Bunun için seni kaybetmeden tek bir şansım var.”

“Neyden bahsediyorsun?” Beni kendine yapıştırdığında ellerim omzuna yerleşti. Bir süre o şekilde bekledi. Çekilmek isteyip istemediğimi görmek istiyordu. Bir yanımdan gerçekten ondan hemen uzaklaşmak ve buradan ayrılmak istiyordum ama bir yanımdan buradan çıktığımda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da biliyordum.

“Victoria, şehrin ışıklarını kapat.” Şehir bir saniye sonra ışıklarını kaybetti. Midem büzölmeye başlarken nefesim boğazıma yapışmış gibi hissettim. Bu “heyecan” adı verilen saçmalığı en son lisedeyken hissetmiştim.

Kapalı alan tamamen karanlığa büründüğünde camların arkasında kalan yerlerden yansıyan gün batımı bize doğru belli belirsiz bir şekilde süzöldü. Verdiğı ışık bir mum kadardı ve şehrin geri kalanı da içerisi gibi karanlığa gömölmüştü.

“Sana fırsat verdim, bana bunun için kızamayacaksın.” Sözü bittiğı anda burnu burnuma çarptı. Bir eli belimdeyken diğeri ensemden nazikçe kavradı ve dudakları benimkini buldu. Tüm vücudunun aksine dudaklarından yayılan bir ateş vardı ve tüm bedenimi alevler içinde bıraktı. Öpüşü yoğun ve gerçektir.

Burada geçirdiğim süre boyunca gerçek olan tek şeydi. Ellerim titrek bir hâlde omuzlarında duruyordu. Vücudu benimkini baskılıyor, beni duvarla arasında sıkıştırıyordu. Üst dudağıımı kavrayıp emmeye başladığında bir eli ensemden çekilip omzunda duran elimi tuttu ve kendi ensesine doğru götördü. Şimdi, teni şimdi sıcaktı.

Kaç dakika sürdüğünü bilmediğim uzun öpüşü nefessiz kaldığımız için sonlanırken dudakları aramızda bir nefes-

lik mesafe kalacak şekilde ayrıldı. Nefesinde kahve kokusu vardı ama dudakları tatlı bir tat bırakmıştı. “Bunun için de çözüm bulacağım.”

“Ne için?”

Sessizce güldü. “Öpüşürken nefessiz kalmamak için. Bizi ayırmasın diye.”

“Bir daha olacağını nereden biliyorsun? Fikrim değişmedi, beni bıraktığın an gideceğim.” Etrafta kimse yoktu ama fısıldıyorduk. Neden fısıldadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Önce bana bir cevap ver,” derken yandaki kapı açıldı. Victoria tekrar kırmızı renkte yanıp söniyordu. Deniz ona bir saniye için bile bakmadı. Yüzümü ona çevirdiğimde dikkatle beni seyrediyordu.

“Sor, sonra bırak beni.” Söylerken benim bile canım yanmıştı ama o duygusuzca yüzüme bakmaya devam ediyordu.

“Dudaklarım da tenim kadar soğuk muydu?” Buna cevap vermem benim için mümkün olmayan sayılı şeylerdendi çünkü soğuksa bile benim sıcaklığım ikimizi de ısıtacak kadar yüksekti. Benim kalp atışım ikimizinkinden daha yüksekti.

Yüzümü yere eğdiğimde elini çeneme yaslayıp kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı.

“Deniz Bey.” Victoria’yı hâlâ duymuyordu. “Sizinle konuşmak isteyen biri var.”

Deniz cevap alamayacağını anladığında yanağıma yaklaştı ve sessiz karanlık odada kalp atışlarım konser vermeye başladı. “Belki de fazla kısa olduğu için anlayamadın.”

Yüzünü geri çektiğinde bu kez mimikleri daha da soğumuştı. Victoria'ya döndü ve dışarı doğru yürümeye başladı. Şehrin ışıkları yavaş yavaş tekrar yanmaya başladı.

Kendime gelmek için beklediğim birkaç dakikanın ardından elimi kalbime koyarak koridora çıktım ve yanan ışıkları takip edip açık alana vardım. Deniz sınırın hemen önündeydi ve kapı aralanıyordu. Hızlı adımlarla oraya doğru ilerlerken açılan o kapının önünde hiç tanımadığım birisi vardı. Takım elbisesiyle dursa da arkasında bir orduya sahipti.

Kalp atışlarım adımlarım koşmaya döndüğünden mi, yoksa korkudan mı tekrar yükseldi bilemiyordum ama sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Onlara yaklaştığım anda bana doğru gelen Benjamin'i fark ettim. Şehrin dışındaki kişi her ne dediyse Deniz'i güldürdü.

"İnternet ve elektriğe dayalı her şeyi kontrol edebileceğimi biliyorsunuz." Adamın yüzünde sinsî bir sırıtış belirdi. Sanki Deniz'den tam olarak beklediği cevabı almıştı.

"Biliyoruz, bu yüzden eski model bir silahla geldik." Belinden özel tasarım bir tabanca çıkarıp Deniz'e doğrulttu ve bir saniye bile beklemeden ateş etti. O an her şeyden yavaş gibiydi. Hiçbir şeyi düşünmeden, kendimi bile düşünmeden oraya doğru koşmaya yeltendim. Sanki saniyeler saatlere dönmüş gibiydi. Kurşun Deniz'e doğru yaklaştı ve kolumdan tutulmamla aynı saniye içinde Deniz'e isabet etti ancak Deniz sadece sendeledi.

Kıyafetinin görseli bozularak zırh görüntüsüne dönüştü. Elini omuzlarına atıp yelege çıkardı ve onların ayak ucuna fırlattı. "O hataya bir daha düşer miyim sandınız?"

Kapıyı kapatmak için harekete geçirirken, "Merhamet yok," dedi adam.

Deniz de gülümsedi. “Anlaştık, merhamet yok.”

Kapının kapanmasına küçücük bir an kalmışken bir kurşun sesi daha duydum. Deniz’in yüzü bana döndü, kurşunun yönü bu kez ona değildi. Kolumu tutan el beni arkasına çektiğinde Deniz varlığımızı fark etti ve kurşun önümdeki bedene isabet etti. Tam alnının ortasından çıkan dumanı gördüm. Beni engelleyip önüme geçen kişi Benjamin’di.

Alnının ortasındaki metal parçayı, gözünün kırmızıya dönüşmesini gördüğümde çılgılık atarak geriye doğru gitmeye kalkıştım ve yere kapaklandım. Ellerim yere sürtünüyordu. Geriye doğru kaçtım çünkü tam ayak ucuma yüzü bana dönük şekilde düştü. Gözleri kırmızıya dönüşmüştü, alnı tamamen mekanik bir görüntüye dönerken vücudu titremeye geçti. Kurşunu görebiliyordum. Deniz önümde eğilip ona baktığında gözlerindeki renk soldu.

Deniz başını bana doğru çevirdi. “O... o bir...”

Çenemin titrediğini fark ettiğinde gözlerini yumdu. “Sorun değil, düzeltirim.”

“Benjamin... robot muydu? Nasıl?”

Dudaklarını yalayıp iki elini saçından geçirerek yüzünü sıvazladı. “O benim en üst düzey robotumdu.”

“Larissa? O da mı?”

Başını sağa sola salladı. “Parmaklarımı kaybettiğim çalışmada Benjamin... öldü, Hazel. Annesi Larissa’yı istememişti. O sırada henüz insana benzetme kısmı kalan bir robot üretiyorduk. Benjamin robotu kendi olarak tasarlamıştı, sadece bundan haberi yoktu. O çocuğu anne babasız bırakamazdım. Dışarıda geleceğini bildiğim savaş varken de güvenip kimseye bırakamazdım.”

Elimi alnıma koyup az önce gördüğüm, yüzünün yarısı parçalanmış robotu unutmaya çalıştım. Deniz bana elini uzattı. Hâlâ bacaklarımdaki gücü hissedemesem de ondan destek alarak ayağa kalkmayı başardım.

“Larissa biliyor ama değil mi?” Dışarıdan bir darbe daha geldiğinde ikimiz de yukarı doğru baktık. Bakışlarımız tekrar birbirimize döndüğünde başını olumsuz anlamda salladı.

“Dalga mı geçiyorsun?” Sesim beklediğimden yüksek çıkmıştı.

“Ergenliğine girmek üzere, nasıl söyleyebiliriz? Bir şeylerden şüphelense de henüz idrak edemiyor.”

Gözlerimin neden dolduğu hakkında bir fikrim yoktu. “Bariyer... aşılabılır mı?” Bakışlarım tekrar yukarı kaydı.

“Hasar görüyor ama aşılması çok zor.” Elini uzatıp koluma destek olur gibi yerleştirdi.

“Nasıl bu kadar hızlı saldırabilirler? Hazırlıklı gibiler.”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Öyleler. Muhtemelen bunu çok önceden planladılar. Sadece öngöremedim, benim hatamdı.”

“Neden göremedin?” diye sorduğumda gülüşü masum bir hâl aldı.

“Aklımı kaybettim. Başka açıklaması yok,” dedi Deniz. Aramızda geçen bir saniyelik boşlukta omzumun üstünden arkama dönüp baktım. Benjamin yerden bir anda kaybolmuştu. Yüzünü hatırladığımda içimden bir titreme geçti.

“Nasıl bu kadar insan gibi...” Devamını getiremediğimde başıyla onu takip etmemi işaret edip laboratuvara doğru yürümeye başladı. Onu takip ederken bir kez daha titredim.

Hâlâ şoktan tam olarak çıkabildiğimi sanmıyordum çünkü tepki veremiyordum.

Ellerimle yüzümü sıvazlayıp dağılan saçlarımı arkama attığımda, “O Asil ve Victoria’dan sonra üzerinde en çok çalıştığım işim olduğu için ayırt etmesi zordu. Larissa’nın anlamaması için bu şarttı,” dedi Deniz. Larissa’nın bunu öğrendiğinde yaşayacağı hayal kırıklığı ve acıyı gözümde canlandırdığımda kalbim sıkışmış gibi oldu. Böyle bir savaşın içinde olmak ve ailesinden kimsenin olmadığını öğrenmek için çok küçüktü.

Çalışma alanımızın bahçesine vardığımızda, “Irmak insan ama değil mi?” diye şüpheyile sordum.

Kıkırdayarak, “Kanlı canlı,” cevabını verdi. Az önce kurşun yemiş ve tehdit edilen birine göre fazla rahattı.

Alnıma yapıştırılan bandı çıkardığımda bana ters bir bakış attı. Yarım saat önce buradan gitmek istiyordum, şu an ise buradan gitmenin imkânsız olduğunu çok net anlayabiliyordum.

“Eve gidip uyumak ister misin? Hâlâ yaraların var.” Hem alnımı hem de sarılı bacağımı işaret etti. Bu sırada bir atış daha şehri nerdeyse sarstı. Korkuyla sıçradım.

“Uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Kolunu kaldırıp bir şeylerle ilgilendi. Ardından bir sürü robot merkez binasından buraya doğru gelmeye başladı. Sayıları göz korkutucuydu. Ardından Victoria motorla buraya doğru yaklaştı.

Tam önümüzde durduğunda araçtan indi, rengi hâlâ kırmızı yanıyordu. “Tüm gece koruma sağlayacağız, talimatlarınızı aldım.”

Deniz motora binip bana döndüğünde ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimin olmadığı belli şekilde ona bakmaya devam ettim.

“Seni eve götüreceğim.”

“Şehir saldırı altındayken nasıl uyuyabilirim?” *Hele ki yalnız...*

“İrmak ya da Larissa’nın yanına götüreceğim seni. Bin şu motora.” Derin bir nefes alıp buradan, en azından sınırın dibinden uzaklaşmak için motora bindim.

“Onların yanına götür de üçümüz birbirimize sarılıp titreyerek uyuyalım.” Bu söylediğime sırtıttığına emindim.

“Onlar şehrin tam ortasında, o yüzden korkmalarına sebep olabilecek hiçbir şeyden haberleri yok.” Muhtemelen ses engelleyiciler sınır hariç her yere kuruluydu ama eve ses gelse de gelmese de uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Huysuz şekilde mırıldandığımda, “Pekâlâ,” dedi ve motor yukarı doğru süzölmeye başladı. Gerçek mi sahte mi bilmediğim rüzgâr yüzümü okşuyor, saçlarımı uçuşturuyordu. Ellerimi Deniz’in beline sardığımda bir kez daha ne kadar sert bir vücudu olduğunu hissettim.

Tanıdık yollardan geçtikçe sesler uzakta kalmaya başladı. Hiçbir silahın sesi, vuruşun şiddeti, bariyerin titreyişi buradan hissedilmiyordu. Ruhum bile duymuyordu ama bu beynimi kandırmaya yetmezdi.

Yanağımı Deniz’in sırtına yasladığımda derin bir nefes aldı ve göğsü yükselip alçaldı. Etraf giderek daha da tanıdık bir hâl alırken kendi evim görüş alanıma girdi. Fakat onun

önünde durmadan geçip karşıda kalan Deniz'in binasının önüne geldik. Hâlâ durmadan sürüyordu ama yönü değişti. İleri değil, daha yukarı doğru baş aşağı vaziyette sürmeye devam etti. Düşme korkusuyla ona daha sıkı tutundum ama o anda motordan çıkan bazı kemerler bacağımı tamamen motora sardı. Düşmem zaten imkânsızlaşmıştı.

Camın üstüne degen motorun tekerlekleri yansıyor-
du. Camı yol yapmış, yukarı doğru sürüyordu. Bilinçsizce dişlerimi sıkarken bulutların arasından geçtik. Gökyüzüne uzanan sivri uç şimdi görünüyordu. Gittikçe gökyüzüne yaklaşıyorduk. Bu eşsiz güzellik bir anda tüm savaşı, tüm tehditleri aklımdan sildi. Deniz sivri uca gelmeden en üst katta durduğunda cam içeri doğru açıldı ve bizi odanın içine, olmamız gerektiği şekilde aldı. Artık baş aşağı değildik. Kemerler bacağımdan ve ayağımdan çözüldü. Deniz motordan inerken ben de heyecanımı atamamış şekilde araçtan indim. Bu kat tamamı ile tek başına bir odaydı.

Siyah renkte, neredeyse üç ya da dört kişilik diyebileceğim kadar büyük bir odaydı. Böyle bir yatağı ilk kez görüyordum. Siyah saten nevresimler takılıydı. Odada başucunda yanan lambaderlerden başka neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece ayna yatağın çaprazında duruyordu.

Bu boş odaya bakarken şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı ki onu güldürdüm.

Motorun üzerinde beliren Victoria, motorla birlikte gözden kaybolurken cam geri kapandı. Ancak gökyüzü hâlâ karşıdaydı ve yıldızlar gökyüzünde dans ediyordu.

“Burada uyuyabilirsin.”

“Sen?” Odanın neden boş olduğunu parmağını şıklattığında anladım. Tüm duvarlar çalışmalarla doluydu ve bir anda belirmişti. “Ne zaman Irmak’ın yanına gittin?”

Bu, ona bir şey hatırlatmış gibiydi. Boynunu eğip kütletti ve ağzında bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen küfür savurmuştu. “Hemen geleceğim.”

“Gitme.” Ona doğru bir adım atıp duraksadım. Bu hareketime benim kadar şaşırmış şekilde kaşlarını havaya kaldırdı. “Neden bir gün düzgünce uyuyup dinlenmiyorsun? Belki zihnin daha hızlı çalışır?” Bunlar benim hiç söylemeyeceğim şeylerdi ama giderse uyuyamayacağımı biliyordum.

“Başka yatak yok.”

“Farkındayım,” derken ses tonumu sabit tutmaya özen gösterdim. Yatak oldukça büyük olduğu için birbirimize yapışmadan uyuyabileceğimizi düşünüyordum. En azından varlığını hissettiğim için biraz rahatlayabilirdim.

Boğazını temizleyip ensesini kaşırken, “Başka türlü uyuyamayacaksın, değil mi?” diye sordu.

Başımı olumsuz şekilde salladım.

“Pekâlâ.” Parmağını tekrar şıklattığında içeriden buraya doğru iki tekerlekli askılıklar geldi. Birinde kadın pijamaları, diğerinde erkek pijamaları yer alıyordu.

Evimde giydiklerimin aynısıydı. Deniz beklemeden üzerindeki gömleği çıkardığında kolunun altından başlayan İspanyolca dövme gözüme çarptı. “Dilek hakkını bunda kullandığını biliyorsun, değil mi?”

Unuttuğum şeyi bana hatırlattığında neden bu isteğimi kabul ettiğini anladım. Bana doğum günüm için söz vermişti. “Evet.”

Kolunun altından aşağı italik yazılmış dövmeyle tekrar bakarken ona birkaç adım daha yaklaştım. *Quien supera mi inteligencia, me supera*, yazıyordu. “Bunun anlamı ne?”

Kısa kollusunu üzerine geçirmeden önce duraksadı. “Zekâmı alt eden, beni alt eder.’ Anlamı bu.”

Gülerek, “Gerçekten kendini dâhi sanıyorsun,” dediğimde sırttı.

“Zekâmı seviyorum, hayatta kalmamı sağlıyor.” Kıyafetini üzerine geçirdi. Ardından bana dönüp, “İzlemek keyifli mi?” diye sordu. Eli belindeydi ve altını değiştirecekti. “Odan mı çıkayım?”

“Burada mı kalacaksın?” İşte burada ilk kez şaşırdığım bir durum vardı. “Yok mu araya bir cam falan? Şıklat bir daha parmağını?”

“Tek yetkili ben miyim, neden sen yapmıyorsun?”

Parmağımı kaldırırken bir yandan da şüpheyle ona bakıyordum. Şıklattım ama hiçbir şey olmadı. “Çocuk mu kandırıyorsun?”

“Hayır, şehirle bütünleşmediğin için yapamıyorsun. Şehri ilk kurduğumda duygularımı ve beynimin çalışma koordinasyonunu şehre yükledim, o yüzden yönlendirdiğim ya da yoğunlaştığım düşüncelerimi daha hızlı yapabiliyorum.” Parmağını kaldırıp şıklattığında duvardan ince bir cam aramıza girdi ve görünmezlik modu aktifleştirdi.

Görmeyeceğini bilsem de cama dik dik bakıp üzerimi değiştirdim. Tekerlekli askılar odadan çıkarken cam indi ve sadece pijamayla karşısında dikildim. Ne gözlüğüm vardı ne de saçım topluydu. Cildim temizdi, üstümde de sadece saten beyaz bir pijama takımı vardı. O ise bana zıt olmak

istemiş gibi siyah bir eşofman altı ve siyah bir kısa kollu ile karşımda duruyordu.

Onu ilk kez bu kadar rahat bir hâlde yakından görüyordum ama sanki hâlâ iş kıyafetiyle duruyormuş gibi hissediyordum.

“On yaş gençleştin.”

Söylediğine cevap vermeden yatağa doğru adımlarken bir anda belime yerleşen el beni durdurdu. “Bekle.”

Arkamı dönmeye çalışmadım çünkü buna gerek yoktu. Çaprazdaki aynada ikimizi görebiliyordum. Ben beyazlar içinde olduğum yerde duruyordum, buğday tenli eli belimdeydi ve başı hemen üzerimden aynaya yüzüyle birlikte yansıyor. Geniş omuzları benimkinin üzerinde kabarmış şekilde belirgindi.

Yutkunup bir şey söylemesini beklediğim sırada onun da gözleri aynaya kaydı ve yansımamıza baktı. Yüzünü anlamadığım bir ifade kaplamıştı. “Zarar gördüğün için özür dilerim.”

Tamamen unuttuğum boynumdaki ize gözüm kaydı. Yavaş yavaş siliniyordu ama hâlâ oradaydı.

“Senin suçun değildi,” desem de öyle olduğunu ikimiz de biliyorduk.

“Bu bir daha tekrarlanmayacak.”

“Bunu bilemezsin, bunun sözünü de veremezsin.”

Beni bir anda kendine döndürdüğünde ellerim aramızda kaldı ve göğsüne yaslı hâle geldi. “Bilirim, sözünü de verebilirim.”

Açıklama beklediğimi bilmesine rağmen yapmadı ama gitmeme de izin vermedi. “Eğer burayı senden alırlarsa, olur da bunu başarırlarsa ne olacak?”

“Bize mi, şehre mi?”

İkimizden sürekli biz diye bahsetmesi gözüme batmaya başlasa da, “Şehre?” diye sordum.

“Victoria ve şehir kendini imha etme özelliğine sahip. Eğer bir komut verirsem bir dakika içinde kendilerini imha edecekler, yani bu şehir hiçbir zaman benden başkası tarafından yönetilemeyecek.”

Başımı söylediklerini anlamış şekilde salladım. Bir elini kaldırıp saçlarımın arasından geçirdi. “Bu şehri bırakabileceğin hiçbir anı düşünemiyorum, her şeyini feda ettin. Yine edersin.” Dalgın cümlemi söylerken saçma bir duyguyla gü-lümsedim. Bana gözleri parlak şekilde bakıyordu.

“Her şeyi değil.” Bana bir adım yaklaştı.

“Ya burası hiç olmasaydı, acaba kader yine bizi birleştirir miydi?”

İşaret parmağını kaldırıp daire şeklinde salladı. “Eğer bu dünyayı yaratmış olmasaydım, senin için yepyeni bir dünya daha yaratırdım.” Nefesimi o kadar ağır verdim ki saniyeler değil dakikalar sürdü. “Sana zarar veren o adam karşıma bir daha çıkarsa, onu öldürürüm.”

Gözlerimi göğsünden gözlerine çıkardığımda aklım karışmıştı. “Bana neden bunu söylüyorsun?”

“Eğer onu hâlâ seviyorsan, bunun beni engellemeyeceğini bilmen için söylüyorum.” Aklım daha da karışmaya başladı. Her şeyi işe bağlayan adam şu an konuyu özel hayata mı bağlıyordu?

Buna ihtimal bile vermeyerek, “Bu kez konuyu nasıl işe bağlayacaksın?” diye mırıldandığımda belimdeki elini sıkılaştırdı ve çenesi alnıma değdi. Yüzünü eğdiğinde artık gözlerimiz ve dudaklarımızın arasındaki mesafe parmakla ölçülebilir seviyedeydi.

“Zihnimi çözmeye mi çalışıyorsun? Yanlış yöne gidiyorsun, Hazel.”

Yanağımı içerden ısırdım. “Ne yöne gitmem gerek? Senin ne düşünüp ne hissettiğini anlamam için nereye bakmam, nereye koşmam gerek, Deniz?”

Bana umutsuz bir şekilde baktı. Dudaklarını daha da yaklaştırıp tam dudaklarımın üzerine getirdi. “Zihnime ulaşamazsın.”

“Öyleyse kalbine girmemeliyim çünkü kalbine girersem zihnine hükmederim.” Gözleri dudaklarıma kaydığında beni öptüğü anı hatırladım. Tüm bedeni buz gibi olmasına rağmen dudaklarının nasıl alev sıcaklığı taşıdığını ve beni sarıp sarmaladığını.

“Bunu istiyor musun? Kalbime girmeyi istiyor musun?” Onun da aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyordum. “Tüm bu teknolojiyi, bu tehlikeleri daim kılacak bir hayatı gerçekten istiyor musun?”

“Deniz’i alana bunlar bedava sanırım?” derken dudaklarım kıvrıldı. Onun dudakları da benimkini kıskanmış gibi kıvrılmıştı. “Ülkenin içinde koca bir şehir, koca bir kafes gibi hissettiriyor bazen. Kafese yerleştirilmiş bir sürü oyuncak, bir sürü görsel şölen var...” Tüm dikkatini bana vermiş, hiçbir kelimeyi kaçırmamak için özenle dinliyordu.

“Bir de kendini dâhi sanan bir adam.” Derin bir iç çekerken gözümü dudaklarından alamadım.

“Kuş gibi uçabildiğin bir kafestesin,” dedi.

“Kafesin sahibi sensin,” dedim.

“Aynı zamanda gerçek olan tek şeyim.” Dudakları daha da yaklaştı, artık dudaklarımız birbirine değiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde onun dudakları benimkinden daha sıcaktı ama bana zulüm çektirmek istermiş gibi hâlâ benimkini sarmalamamıştı. Sanki zincire vurulmuş, onları kırmak için bekliyordu. Kalp atışlarını bu sessizlikte duyabiliyordum.

“Onu öldürmenin önemi yok, kalbimde olan o değil.” Gözleri dudaklarımdan gözlerime çıktı. “Formüllerin cevabı veriyor,” derken ellerimi yavaşça boynuna doğru uzattım ve ensesinde ellerimi birleştirdim. Gözleri bir anlık arkaya kaydı. Aynadaki yansımamızı izliyor olmalıydı.

Tekrar bana döndüğünde başını biraz daha eğdi ve dudakları sonunda tüm bedenimi yakabilecek bir sıcaklıkla benimkilere sarıldı. Öpüşü sabırsız, sert ama bir o kadar da tatlıydı. İki eli de sahiplenirmişçesine belime sıkıca sarılıydı ve bırakmayacağı aşikârdı.

Karşılık verdiğimde öpüşü derinleştirdi. Birleştirdiğim elleri çözüp biriyle ensesini, diğeriyle de indirdiğim çenesini okşamaya başladım. Hoşuna gittiği dudağımın içinde çıkarıldığı mırıltısından belli oluyordu. Üzerime yüklenişi beni geriletmeye başladığında ona daha sıkı tutundum.

Sırtım sonunda duvara değdi, bu kez hâkimiyeti daha belirgindi. Eli belimden ayrılmazken dudakları yavaşça ayrıldı. “Yarın ilk işim, bu sorunu çözmek.”

Kendimi tutamadan kahkaha attım.

“Bu gülüşü daha önce nasıl görmem?” Büyülenmiş gibi gözlerini hafifçe kısarak yüzümü incelediğinde tüylerim ürperdi. Bir eli çeneme çıkmış, yüzümü okşamaya başlamıştı.

“Dışarıda kıyamet kopuyor.” Büyülü anı tehlikeli kılan gerçek aklımın hâlâ köşesindeydi ve dilimden dökülüvermişti.

“O ne ki? Kıyamet benim içimde kopuyor.” Yüzünü tekrar bana yaklaştırıp dudaklarını benimkine bastırdı. Bu kez yumuşak ama okşarmış gibi öpüyordu.

Ellerimi omzuna yerleştirdiğimde bacaklarımın altında bir güç hissettim ve havalandım. Kucağındaydım, beni döndürüp yatağa götürürken bir saniye bile öpmekten geri kalmamıştı. Yavaşça yatağa bıraktığında saçlarım etrafa dağıldı. Üzerime eğildi ama yatağa çıkmadı.

Kendimi geriye çektim, başım yastığın hemen üzerindeydi. Yutkunup yatağa geldiğinde bu kez ilk öpen ben oldum. Teni ilk kez sıcaktı ve dokunduğum yeri alev alev yakıyordu.

Benden tekrar ayrıldığında kolunu kaldırıp yüzünü benden ayırmadan, “Victoria, binamın erişimini engelle. Bu gece kimse beni rahatsız etmesin, şehir yıkılsa bile gecemi bölmeyin,” dedi ve erişim engelini aktifleştirdi. İki kolunu sağıma ve soluma yerleştirdiğinde bu kez gerçekten kafesteydim.

Yüzünü bana eğip dudaklarıma tekrar kapandığında bir elim saçlarına, diğeri ensesine uzandı. Ne kadar öpüşmüştük bilmiyordum ama ağır ve temkinli davranıyordu. Bir eli belimi okşuyordu, kıyafetim göğsüme kadar kalkmıştı

ama tenimde yeni geziniyordu. Tüylerim ürperse de tenim onun dokunuşuna alışmaya başlamıştı. Tek eliyle düğmeleri açmaya başladığında elimi ensesinden kıyafetine attım ve yardımıyla çıkarıp köşeye fırlattım.

Dövmesi hemen elimin altındaydı. Orada aşağı yukarı hareketlerle gezindiğimde artık benim de üstümde sadece iç çamaşırım vardı. Dudaklarının hedefi sapıp boynuma yöneldiğinde nefesim kesildi. Narin öpücükler yoktu, doğrudan yemek istermiş gibi dişlerinin arasında emmek vardı.

Ellerimi ürkekçe omzuna yasladığımda yüzümü yana dönmüştüm ve dudaklarım aralık kalmıştı. Aynadaki yansımamızı gördüğümde görüntü tenimi daha da yaktı. Elleri belimden yukarı doğru süzölmeye başladı. Bedeninin ağırlığını bana vermeye başlamıştı ve ona dair ne varsa artık hissedebilir vaziyetteydim.

Hiçbir hava hissetmiyordum ama bedenimin ihtiyacı değişmiş gibi hissediyordum. Boynumu sağdan sola keşfettikten sonra nazik öpüşlerle köprücüğümüne inmeye başladı. Ellerimi saçlarına yerleştirip dışarı sesli bir nefes verdim. Duraksadı, sessizlikte nefesim yankılanmıştı.

Tekrar yutkunduğunu duydum, çenesini sıkıldığını görebiliyordum. Omzundaki elim titredi. "Sakin ol, bebeğim, daha seni titretmeye başlamadım."

Dudaklarım aralık kalırken başını kaldırıp gözlerime baktı, hareleri açlıkla parlıyordu. Bana korkmam gereken bir bakışla gülümsediğinde göğsüm aldığım derin nefesle kalkıp indi. Göz kapaklarım yorgunluk ve hazla karışık bir duyguyla ağır ağır kapanıp açıldığında, dudakları tekrar tenimi bularak aşağı kadar narin öpücüklerle inmeye başladı.

Kafes içinde bir kuş vardı ve o kuş eziyet görüyordu.

Hiçbir şey hızlı olup bitsin istemiyordum ama yavaş oluşu da beni öldürüyordu. Katlanılmıyordu. Dudakları göbek deliğime indiğinde duraksadı ve derin bir nefesi üfledi. Sıcak nefesi belimde hissettiğimde ikinci kez nefesim kesildi ve heyecanla karışık korku bedenime hükmetti. Elimi saçlarına uzatıp onu tuttum. “Şşt, şimdi değil. Biliyorum.”

Yüzünü ben hareket etmeden tekrar yukarı kaldırdı. Ellerimi kolunun altından geçirip sırtına uzattım. Sarılır pozisyonuma ayak uydurarak ağırlığını vermeden üzerime uzandı. Boynuna onun narin öpücüklerini andıran bir öpücük bıraktım.

“Bu geceyi sevdim,” diye fısıldadıktan hemen sonra bir öpücük daha bıraktım. “Güzel,” dedikten sonra bir kere daha öptüm. Kahve gibi kokuyordu. “Bir gece.” Bu kez omzunu öptüm.

“Bir gece değil, binbir gece.” Yüzünü gömdüğü boynuma bir öpücük daha bıraktıktan sonra, “Bunun gibi binbir gecemiz daha olacak,” dedi.

7. BÖLÜM

ŞEHRİN SAHİBİ

DENİZ ARAS

Herkesin nefret ettiği şeye sonunda bağımlı olduğunu çok iyi biliyordum. Buna rağmen şimdi en iyisi olduğum her şeyden zamanında nefret ettim. Şu an olduğum yerden, beni babamdan ayıran sebeplerden, yalnız geçen günlerden ve beni paramparça eden şeyden. Yine de gözümü bile kapatmak istemiyorum çünkü bunu yaparsam gözümü bir daha açamamaktan korkuyorum. Her şeyimle yok olmaktan, arkamda bir şey bırakamamaktan, sevgiyi tadamamaktan.

Şimdi ise yıllar sonra, bir daha uyanmamak üzere uyunmak istiyorum sevgiyi tatmadan çünkü sevgi beraberinde hüznü de getirecek, bazı anlarda ölümü ve sonsuz bir acıyı.

Ona karşı duygularım fazla değişkendi.

Birincisi yalandı. İkincisi plandı. Üçüncüsü doğru olandı.

Sonra biz kaybettik, zaman kazandı.

“Victoria, şehre yağmur yağıdır.” Gözümden düşmek üzere olan bir damla yaş başımdan aşağı yağmaya başlayan yağmura karıştı. Damlalar sıcaktı çünkü kış geliyordu ve burada her şey ısıtmaya dayalı hâle getirilmişti. Yazın serinleten, kışın ısıtan bir ayara sahipti.

Başımı göğse kaldırdığımda kirpiklerimin arasından dudaklarıma atlayan damlaları hissettim. Gece boyu yatağın ucunda uyuduğu ve düşmesinden korktuğum için tetikleydim, sonra yıllardır kaçtığım uyku beni zincirlere sarmış, uyandığımda kollarımdaki kadını benden almıştı.

Uzun yıllar daha uyuyabileceğimi sanmıyordum. Bir daha uyumak bana kesinlikle yasaktı. Ellerimi yüzümden geçirdim. “Bana gidişini göster.”

Victoria önce gün ağardığında Hazel’in onu çağırdığı anı gösterdi. Ben yatakta yatıyordum ve üzerim örtülüydü. Duvardaki çalışmalarımın üzerinde Hazel yeni dosyalar açmıştı, saatlerce çalışmış görünüyordu. Arada gelip saçlarımı okşuyor, ardından tekrar işe dönüyordu. Uzun bir süre sonra Meva ile yaptığı bir görüşmeyi gördüm, Meva’nın ulaşamadığı şeyler için üzülüyordu. Victoria’ya gidip kendisinin bulması gerektiğini söylemişti. Boynunda benim parmak izimi taşıdığı kolye sallanıyordu.

Camın arkasındaki gölgesini uzun bir süre izlemiştim, bir süre beklemişti de. Dönmesi için dualar ettim ama dönmedi. Sonra araca binip duygusuzca gitti.

“Gitmesine izin verdiniz.” Elimle gözlerimi ovuşturup yaslandığım ve gittiği yere baktığım bölgeden başımı çevirdim. Benim acil çıkışlar için hazırladığım özel kapıda onu bekleyen araç, onu bir saniyede evine bırakabilecek bir

uzay hızı aracıydı. Victoria'ya giderse diye emrettiğim bir hazırlıktı ama gideceğinden haberim yoktu. Kalacağını düşünüyordum, uyandığımda onu göreceğimi, belki de tekrar öpeceğimi ya da tüm günümü onunla bu odada geçirebileceğimi, hatta tüm savaşı siktir edebileceğimi düşünüyordum. Derin bir nefes alıp aracın yok oluşunu seyrettim. Bu araç kendim ve Larissa için hazırlattığım bir araçtı ama gitme ihtimaline karşı ona tahsis edilmesini sağlamıştım. Yoksa kapıda hâlâ bekleyen saldırıyı yükselten kişilere profesörümü yem etmeye hiç niyetim yoktu. Eğer benden nefret edeceğini bilmesem onu burada zorla da tutardım. Sırf güvenliği için... hayır, sırf bencilliğim için.

Eğer nefretinin sonunda bende olduğu gibi bir bağımlılığa dönüşeceğini bilsem yine zor kullanırdım. "İzin verdim." Haberim olmasa bile izin vermiştim çünkü tüm yetkiyi vermiştim. Yetkisini elinden almadığım sürece onu burada hiçbir şekilde tutamazdım.

"Buna pişman olacaksınız," dedi Victoria.

"Şimdiden oldum," derken uzun zaman sonra ilk kez ona karşı ne kadar açık konuştuğumu fark ettim. Duyguları yüklü birkaç robotumdan biriydi ama en iyi olanıydı.

"Dış devletler ortaklığı bitirir bitirmez cihazlarımızı imha etti." Başımı aşağı yukarı sallayıp cebimden bir sigara paketi çıkardım. Çakmakla ucunu yakıp paketi cebime çakmakla atarken başımı kaldırdım. Şehrin her yerinde hâlâ o vardı. "Kaldırmamı ister misiniz?"

"Sakın."

Yanımda yapay bedeniyle dururken kollarını birbirine kavuşturdu. "Keşke beni engelleme yetkiniz olmasaydı."

Ona dönmeden binada boydan boya Hazel'in konuşmasına dair videoyu izlemeye devam ettim. Mimiklerini, gülüşünü, bozulan topuzunu, sallanan küpesini, gömleğinin açık iki düğmesinin altında kalan eski yuvarlak kolyesini. "Neden?"

"Çünkü ona ilk başta güvenmediğinizden olsa da sonradan kopamadığınız için uzaktayken bile bir ekranda onu izlediğinizden bahsederdim. Evine gittiğinde onu izleyemediğiniz için ne kadar asabileştiğinizi ve paket bitirdiğinizi, o burada olduğunda ise çalışmalarını ne kadar aksatıp sadece onu kontrol ettiğinizi. Hepsini söyledim."

"İyi ki engelleme yetkim var o zaman," diyerek dalga geçtim.

Kendine sahte bir sandalye inşa edip oturdu. "Şimdi ne yapacağız?"

Eğer düştüğünü ve sana acımalarını söylersen sana bir tekme daha atarlar. Eğer çok iyi olduğunu söylersen, seni öldürecek bir yara açarlar.

Bu babamın bana söylediği bir sözdü, bu nasihati aklımdan hiç çıkmıyordu ve anlamını kavrayalı sadece birkaç yıl oluyordu.

"Sanırım yollarımızı ayıracağız, Victoria."

Elini çenesine koyup dudak büzdü. "Onun yanına gitmemi istiyorsunuz."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Görünme, yanına çip al ve tehlike sezdiğin an bazı insanları dönüştür."

Victoria elini açtığında beş özel çip avucunda belirdi. "Bu insanlar içinde Meva da var mı?"

“Eğer çok zorda kalırsan, onun haricinde o kadına da dokunmanı istemiyorum. Sana yaptığım eldivenleri tak.” Onun için eli bıçak gibi her türlü silaha dönüşen mekanik bir eldiven tasarlamıştım ve o eldiveni savaş anında beni koruması için saklıyordum. Sanırım artık can güvenliğim yoktu çünkü tüm güvenliği Hazel için kullanıyordum.

Babamı uyandırmak için son eksik belgeleri bulmaya gittiğini iletmiş, bana dijital bir not bırakmıştı. Tıpkı cevabın adımı verdiği formüllere benziyordu. Ne kadar iş için gittiğini ve en kısa sürede döneceğini söylerse söylesin gecenin hemen öncesinde yaşadığımız tartışmayı, bana bakışını ve söylediği sözleri hâlâ anbean hatırlıyordum. Her hatırladığımda kalbim göğüs kafesimin içinde büzüşüyordu. İşte bu yüzden dönmemesinden korkuyordum çünkü dönmezse onu gidip zorla alır ve gelirdim. Bunu bencillğimden değil, onun hayatını önemsedğimden yapardım. Dışarısı güvenli değildi, onun için hiç ama hiç değildi.

“Anlaşıldı, profesörün bilgisayar ekranına gireceğim. Ancak orada saklanabilirim ama eldivenleri nasıl iletebiliriz bilmiyorum.”

Biten sigarayı yere attım ve yeni çıkmaya başlayan sakallarımı sıvazladım. “Ben çözerim.”

Victoria kalktı ve ekranların olduğu yere doğru ilerledi. Önce nokta tanesine dönüştü, ardından bilgisayara doğru ince çizgi hâlinde giriş yaptı. Laboratuvarın üçüncü katına asansörle çıkıp yüzünün yarısı parçalanmış Benjamin’i, arkasında parmak izi okuma sistemi bulunan bölgesinden parmak izimi okutup açtım.

O günkü kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Önlüğünün cebine uzanıp boşaltmak isterken küçük siyah kadife bir kutu buldum. Açtığımda üstündeki ışık yandı. Benim için yapmasını istediğim Hazel'in parmak izini taşıyan gümüş yüzüğe bir süre derin derin baktım. Sertçe yutkunurken elimi uzatıp aldım ve yüzük parmağıma taktım. O benim izimi narin ince boynunda taşıyordu, bense onun izini yüzük parmağımda taşıyordum. Ona bağlı gibi, onun kölesi gibi ve hatta artık beni yöneten oymuş gibi.

Benjamin'in materyalleri hareket ettiğinde dikkatimi elimdeki yüzükten çektim. "Profesör hasarsız kurtuldu, görev başarılı." Yüzü dikleşirken gözlerinin arkasındaki kırmızı ışık açığa çıktı. Küçük, sadece elleri olan robotlar bana Benjamin'in yedek parçalarını sırayla getirirken elime ameliyat aletlerini andıran ince aletleri alıp parçaları tekrar titizlikle yerleştirdim. "Larissa'ya döndüğünde, ona güzel bir hediye hazırladığın için gelemediğini söyleyeceksin." İç mekanizmasını tamamlamak neredeyse üç saat sürdü. Larissa için hazırladığım sürprizi, yani onun gibi gerçek çocuk görünümlü robotları ve onun istediğini yapan oyuncakları yüklediğim çipi kontrol edebilmesi için Benjamin'e yükledim ve dış görünüşünün parçalarına geçtim. Şimdi yüzünü kusursuz hâle getirmek kalmıştı ve bu en zoruydu.

İki saate yakın süredir onunla uğraşırken dışarıdan gelen yeni başlayan saldırılar ışık sistemimize vurdu ve şehir mavi tondan mora döndü. Camdan içeri yansıyan ışıklar değiştiğinde önemsemeden işime devam ettim. Üçüncü vuruş daha sertti, şehir dört saniye kadar sallandı ve Hazel'in görüntüsü gitti. Elimdeki metali fırlatıp aşağı indim.

Koruma kalkanının ikinci katı zehirliydi. Temas edenlerin temas noktası yanar ve çürürdü. İkinci katman devreye girdiğinde dışarıdan yansıyan çığlıkları duymamak için son ses müzik açtım ve sesin dışarı gitmesine izin verdim.

Tekrar yukarı çıktığımda Benjamin kalan parçalarını kendi düzeltiyordu. Son parçayı taktığında tekrar eski hâline döndü. Daha önce tam dört kez parçalanmıştı ama en kötüsü tüm metal parçalarının birbirinden ayrılıp duvarlara çarparak yerde yuvarlanmasıydı. Onu toparlamak tam bir yılımı almıştı. Larissa o dönemde babasının yurt dışında bir iş için uzun süre kalması gerektiğini sanıyordu.

Gerçeği öğrendiğinde vereceği tepkiden ve bana karşı değişecek bakışlarından korkuyordum. Henüz çok küçük bir çocuk olsa da benim için en değerli insanların başında geliyordu. Buraya girmemesi için ona kızıp bağırdığımda bile bana küsmemişti. Eğer burada olursa ona bir zarar gelir ya da Benjamin'e bir zarar gelir ve robot olduğunu anlar diye ödüm kopuyordu.

Şehir saatlerdir uğradığı yağışa rağmen canlılıkla çalışmaya devam ederken Benjamin'in son kontrollerini yapıp Larissa'nın yanına yolladım. Irmak'a gönderdiğim e-postadan sonra şehrin parçalarını kendi bölümümden kopararak araya koruma bariyeri çektim. Sadece Benjamin'le Selis'in geçiş izni vardı çünkü onlara ihtiyacım olacaktı.

Bilgisayarımın başına geçip kurduğum yeni sistemin yanına yeni bir sekme açtım, sekmenin arkasına sakladığım kodu girerek gizli dosyayı açtığımda iki tane iki kişilik araç tasarımı ve aletleri belirdi. Yukarıda görünmezlik modu açık tek katlı bir bagajda yatıyordu. Bunu ortadan kaybolduğum zaman diliminde tasarlamıştım. Uçabiliyor, saldırı ve savun-

ma yapabiliyor, hatta yaşayabilmemiz için yiyecekle içeceği uzun vadede çürümeden tutabiliyordu. Sadece enerji deposu kısıtlıydı, onu arttırmaya uğraşıyordum. Eğer olursa, savaştan çıkamazsak yanıma alacağım üç kişi için bunlar önemli detaylardı.

Sıkıntıdan eriyene, parmaklarım uyuşana ve gözlerim zorlukla kapanana kadar bırakmadan saatlerce üzerinde çalışmaya devam ettim. Araştırdım, ekleme çıkarma yaptım. En sonunda gün bitti. Ertesi gün göz altım çökmüş, öfkeden parçaladığım kıyafetimin şekli kaymış ve saçlarım dağılmış hâldeydim. Önceden zaman çok çabuk geçerdi ya da bana öyle gelirdi ama şu an hiç geçmiyormuş gibiydi.

Benjamin geçiş iznini kullanarak şafak saatlerinde yanıma geldiğinde çalışma hızım arttı. Ona masayı devredip yeni işe geçmeden kendime birkaç dakikalık izin verdim. Victoria'nın görüntülerine ulaştım. Hazel evindeydi. Arkadaşıyla salonda durmuş, elinde sözlükle odada tur atıyordu. Hâlâ formülü mü çözmeye çalışıyordu bilmiyordum ama öyle görünüyordu. Üzerinde uzun kollu dar bir elbise vardı ve dizlerine kadar iniyordu. Saçını gelişi güzel, komik bir tipte toplamıştı. Gözünden aşağı kayan gözlüğünü yukarı çekti. Pek ses yoktu, sadece görüntü vardı ama o da yeterdi. Öksürüyormuş gibi elini yumruk yapıp dudaklarına götürdü. Dalgınlıkla şehrin ısınısını yükseltmeye kalkıştığımda burada olmadığını hatırladım.

Gittikçe aptallaşıyordum, belki de yaşılanıyordum. Hâlbuki ben gençlik nedir onu bile bilmiyordum.

Elimi enseme atıp kaşıldım. Neden bu üstle geziniyordu ki üşüyorsa? Gideli saatler olmuştu ve hemen hastalık kapmıştı. Huzursuz, fevri bir hareketle ekranı kapatıp masada

duran küpü aldım ve çalışma alanına geri dönerken elimde çevirip durdum. Küplerden biri çıkıp yuvarlandı. Ona bakarken ansızın kendimi gördüm. Elimdeki küpe baktım, çalışmıyordu. Küpü kenara bırakıp ellerimi masaya yasladığımda camdan yansıyan görüntüme baktım. Yıllardır bu şehir için her şeyimi vermiştim, bu şehir olmadan yaşayabileceğim başka hiçbir yer olmadığını biliyordum ama şu an sanki bu şehrin, geçen yılların hiçbir önemi yokmuş gibi hissettiriyordu. Artık şehre baktığımda tek sevdiğim şey her yerde onu görebilmemdi ama onun haricinde şehir canlı canlı önümde yansa bile umurumda olmaz gibi geliyordu. Şehrimi artık sevmiyormuşum gibi hissediyordum, buna sebep olan o muydu bunu da merak ediyordum ama savaş bu kadar yakınken, duygularım bu kadar zirvedeyken bile yapacağım tek şey vardı. *Sevdiklerimi korumak, içeride ya da dışarıda.*

Bana dışarıda sevdiğim biri olup olmadığını sormuştu. Keşke deseydim. Keşke ona, eğer gidersen olacak deseydim.

HAZEL ALVERS

Duygularına karşılık bulamadığında duygularını gömebilirsin ama başarıya ulaşamadığında çabanı gömemezsin.

Bu yüzden ne olursa olsun, işim olduğu için değil, hayatta kalmak için başarıya ulaşana dek ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım.

Duvarın arkasında beklediğim süre boyunca kendimle arkama dönüp son kez bakmamak için çok savaştım ve kazandım ancak hiç kazanmış gibi hissetmiyordum. Bana en

çok ihtiyacı olduğu an onu terk ediyordum ama bunu yine onun için yapıyordum. Bu savaşta tek kalmaması için yapıyordum, tüm yükleri omzuna alıp o yüklerin altında ezilmesin diye yapıyordum.

Buraya ilk geldiğim gün bana gitmek istemeyeceğimi söylediğini anımsadığımda yüzümde buruk bir gülümseme yer aldı. Doğru söylemişti, gitmek istemiyordum. Artık kendimi buraya ait biri gibi hissediyordum, *ona ait gibi hissediyordum*.

Derin ve gerçek bir nefes aldım. Etraf boştu ama çıktığım yerin bilinmeyen bir kapıdan olduğunu, bu yüzden etrafın güvenli olduğunu biliyordum. Zaman kaybetmeden dışarıda bekleyen araca binip başımı arkama yasladım. Araç çıkışta ne kadar hızlı yer almıştı bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Bana anlattığı her şeyin beni olumsuz etkileyebileceğini biliyordu, bu yüzden hazırlıklı olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp üç saniye sonra açtığımda havadan aşağı doğru inişimiz gerçekleşiyordu. Eğer gözlerimi kapatmasaydım korku beni esir alırdı biliyordum çünkü havada süzülürken kalkana vuran silahı ve ortaya çıkardığı turuncu ateşleri gözüm kapalıyken bile duyabiliyor, karanlıktaki parlamadan anlayabiliyordum.

Aracın kapısı açıldığında beklemeden inip tekrar havalandırmasını bekledim. Havalandı ve bir saniye sonra nokta kadar küçülüp kayboldu. İçerisi sıcaktı, orada üzerime ekstra bir şey aldığım sadece bir gün olmuştu. Burada ise araçtan indiğim an donuyordum. Bir süre aracın arkasından baktım, üşüsem bile hareket edememiştim. Sonra uzuvlarım uyuşmaya başladığı için acele adımlarla içeri girdim.

Saatler sonra içimde beliren yabancılık duygusuna alışmaya başladım. Sanki yıllardır orada gibi hissediyordum. Üşümem geçmişti; odada dört dönüyor, formülleri bulmak için acele ediyordum. İşimden vazgeçmemiştim, ondan ve o şehirden vazgeçmiştim, hem de onların tarafını seçtiğimi söyledikten hemen sonra.

Meva mutfığa kaçmış beni salonda bir başıma bırakmıştı. Televizyon ekranına göz ucuyla baktım. “Deniz mi gelmeni söyledi?”

Kendimi koltuğa atıp televizyonun kenarındaki ince mor çizgiye dikkat kesildiğimde ekranda Victoria belirdi. “Nereden anladınız?”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. “Işık saçıyorsun.”

Elini dudaklarına götürüp kıkırdadı ve “Sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedi. Gözlerimi kısıp bacak bacak üzerine attım. “Sadece sizin güvende olmanızı istiyor.”

“Tehdit kim acaba?” diye mırıldandığım sırada Victoria ortadan kayboldu ve adım sesleri kulağıma geldi.

Meva elinde pastayla yanıma oturdu. “Doğum gününü kutlayamadık.”

Yanan mumlar yüzüne yansıyor. Gülümseyerek pastayı bana doğru uzatırken yanan mumlara baktım ve dolan gözyaşlarımın akmasını kendimi sıkarak engelledim.

Zihnimde hâlâ şehrin her yerinde benim olduğum o an canlanıyordu. Havada, kollarım onun beline dolanmış, kalbim güm güm atıyordu. Mumları üflemeden önce gözlerimi kapattım. Ellerimi birbirine kenetlerken içimden geçen tek dilek şuydu:

Lütfen ona bir şey olmasın, eğer sonu ölümse Azrail onun canı yerine benimkini alsın.

Mumları üflerken gözlerimi açtım. Meva kalkıp gülümseyerek, “Hemen geliyorum,” dedi ve tekrar mutfağa gitti. Victoria hiçbir fırsatı kaçırmadığı gibi bunu da kaçırmadan tekrar ekranda belirdi. “Ne dilediniz?”

“Söylersem olmaz.”

Dudak büzüp hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. Kâğıtları elime alıp bulduğum kelimeleri yavaşça birleştirmeye başladım. “İşi bitirdiğinizde döneceksiniz değil mi?”

“Döneceğim, Victoria. Orası benim...” *Orası benim evim.*

Devamını bekliyormuş gibi bana bakıyordu ama devam etmediğimi görünce üstelernedi. Işığı yüzüme yansıtıyordu. Tam bir şey söyleyecekken ters bir bakış atıp tekrar kayboldu. Meva elinde iki tabakla gelerek tekrar yanıma otururken istemsizce bıyık altından güldüm. Eğer Benjamin kadar kursuz bir vücudu olsaydı, gerçeğe o kadar yakın olsaydı burada bizimle olabilirdi.

“İş yerinden bana nedense bir hafta izin verdiler. Bunun patronunla ilgisi var mı?”

Elimdeki kalem havada asılı kaldı. “Onun birçok şeyle ilgisi var.”

Ağzına attığı pastayı çiğnerken gözlerini kısmış, sorgu moduna çoktan girmişti. “Hadi bana biraz patronundan bahset, genç miydi?”

Kâğıdı ve kalemi yanıma bırakıp tabağı kucağıma aldım. “Bahsetmeme gerek yok, kendisini zaten tanıyorsun.” Kaşları hayretle kalktı. “Deniz Aras, ismi tanıdık geldi mi?”

Yediği pasta boğazında kalırken girdiği öksürük krizi beni güldürdü. Sanırım dün gecedен biraz bile bahsetsem bu onu son görüşüm olurdu. “Şaka herhâlde bu.”

Başımı sağa sola salladım.

Orta sehpadaki suyu alıp kızarıklığı geçene kadar içti, sonra ellerini yanaklarına yerleştirerek, “Yıllar önce birinciliği elimizden aldı ve şimdi bize mi ihtiyacı var? *Karma always come back,*” diye dalga geçti.

Eline şakasına vurup kolumu uzattım ve başımı koluma yasladım.

“Eee, nasıl görünüyordu? Evli miydi?”

“Hımm. Hayır.” Evlenmek ve o mu? Eminim parmağına yüzük bile takmazdı.

“Demek bir şansın var.” Göz bebeklerim büyüdü, mimiklerimi dikkatle inceleyip kahkaha attı. “Güldüğüme bakma, gayet ciddiym ve seni çok özledim.” Kollarını boynuma doğru uzatıp kendini üstüme bıraktı.

“Ben de ve sen yine kilo mu aldın?” Yüzünü boynuma gömdüğü için söylediklerini pek anlamasam da beni onaylıyormuş gibi görünüyordu.

“Bu kadar kaytarma yeter, işe dönmeliyiz.” *İşimi çabuk bitirmeliyim ki evime çabuk dönebileyim. Ona çabuk dönebileyim.*

Neler diyordum ben böyle? Başımı sağa sola sallayıp kendime gelirken Meva’yı üzerimden kaldırdım. Hiçbir şey yemeyip içmeden saatlerce kendimizi kaptırarak çalıştık, geriye sadece iki sayfayı çözümlmek ve çözümlediğimiz harfleri birleştirmek kalıyordu. Buradan çıkıp birkaç yere uğramam bizi hızlandırmıştı çünkü Meva’ya vermedikleri bazı bilgileri ben alabilmişim.

Neredeyse yirmi dört saati kahve, sigara ve elimizde gezen böreklerle atlattık. Sıfır uykuyduk, sonunda Meva kelimenin tam anlamıyla bayılmıştı ama ben hâlâ ayakta idim. Elbisemi çıkarmıştım, bu soğuşa rağmen atlet ve eşofman idim. Boğazım kuruduğu için arada öksürüyor ama yine de idare ediyordum.

Tüm sayfalar bitmiş şekilde önümde yer alırken oturup tek tek hepsini bir yapboz parçası gibi birleştirmeye başladım. Bu konuda Victoria bana yardım ediyordu. Otuz dört sayfanın üçüncü sayfasını tamamen çözüp birleştirdiğimde kemiklerimin bile sızladığını hissederek kendimi tekrar koltuğuşa attım.

“Artık dinlenmeli ve uykunuzu almalısınız.” Victoria ayakta bana bakarken masadaki kâğıtları havada canlandırdığı tahtaya yansıtmuş şekilde duruyordu.

“Uyuyamıyorum,” diye mırıldandım.

O yatakta yattıktan sonra diğer hiçbir yatağın rahat gelmeyeceğini biliyordum. Belki de en son uykumu Deniz’le geçirdiğim için uyuyamıyordum.

“İstediğiniz orkestrayı açabilir ya da odayı karanlığuşa çevirebilirim.”

Sözlerine gülerken kanepeye uzanıp ellerimi yanağuşımın altında birleştirdim. “Nasıl yapacaksın? Burada havayı kontrol edemezsin.”

Bu kez gülen o oldu. Sesi fazla zarıftı. “Havayı kontrol etmeyeceğuşım, sadece perdeleri çekeceğuşım.” Pekâlâ, gayet makul bir cevaptı.

O gidip eline taktığı metal bir eldivenle perdeleri çekerken onu takip ettim. Kendi ışığıının opaklığını kıstı ve oda

karanlık bir hâl aldı. “O eldiven de nereden çıktı?”

“Deniz Bey gönderdi, bu olmasa dokunduğum şeyler saydamlığım yüzünden içimden geçiyor olurdu. Camdan gönderilen *drone* ile aldım.”

Ne ara kaçmıştı da alıp gelmişti haberim bile yoktu. Fazla düşünmeden gözlerimi yumup uyumaya çalıştım ama hâlâ uyuyamıyordum. Aklım hâlâ fazlasıyla doluydu. Tekrar önüme dönüp gözlerimi açtığımda, “Victoria,” diye seslendim. “Bana şehri gösterir misin? Canlı olarak.”

Başını aşağı eğip formül yazılı tahtanın üstüne yeni bir sekme açtığında şehrin görüntüsü oraya yansıdı. Şehir fazla aydınlık değildi ve yağmur yağıyordu. Deniz ekran başında oturmuş, elleri başının iki yanında öylece karşıya bakıyordu. Bir konuda kendini suçluyormuş ya da pişmanlık çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra müzik sesi geldi ve giderek yükseldi. Yabancı *slow* bir müzikti.

Kanepeye daha çok gömülerek onu izlemeye devam ettim, uyku yavaş yavaş bedenimi sarmalıyordu. Müziğin arkasından sesini duymaya başladım ama ne dediğini bilmiyordum. Anlamak çok zordu çünkü sesi bir uğultu gibi geliyordu. Sonunda tamamen kopmak üzereyken duyduğum bir cümle bedenimi sarstı ve gözlerim açıldı. Kalp ritmimle nefes alış hızım taklalar atıyordu ancak iyi yönde değildi.

“Bana şehrimden nefret ettirdin.”

“Şehre süregelen saldırılar hâlâ devam etmekte, uzun süredir sonuç beklediğinizi biliyoruz. Şimdi size gönül rahatlığıyla kapıların ilk katmanını fizikçilerimiz sayesinde aştığımızı söyleyebilirim. Bundan sonra yapabilecekleri pek bir şey yok. Şehrin işgal altında kaldığının en büyük kanıtı, ortağı olan kadın profesörünün şehirden ayrılmasıdır. Yalnız başına ne kadar dayanabileceklerini görmek istiyoruz ve bunun çok uzun sürmeyeceğini de çok iyi biliyoruz.”

Gözümdeki gözlüğü çıkarıp köşeye öfkeyle fırlattım. “Çıkarıcı sürtük.” Dağınık topuz yaptığım saçımı açarak ellerimi içinden geçirdim. Uçları dalgalı olan koyu kahve saçlarım sırtıma doğru dağınık şekilde süzüldü. Masanın üstü kâğıtlarla, duvarlar Victoria’nın yansıttığı formüllerle doluydu. Hepsi çözümlenmiş, yarısı da birleştirilmişti.

Televizyona şehrin dış hatları verildiğinde odada tur atmayı kesip ekrana odaklandım. Bariyer çatlamaya başlamıştı. Dışarıdan birbirinden farklı beş türde silahla farklı bölgelere atışlar yapılıyordu. “Söyledikleri gerçek mi? Şehir düşüyor mu?”

Victoria başını olumsuz yönde salladı. Ekranda bir adam belirdi, daha önce yüz yüze gelmediğim biriydi. “Evet, gördüğünüz üzere bu sorunu da şimdiden çözdük diyebiliriz. Karşı tarafla uzlaşsaydık konu ne bu kadar çirkinleşecek ne de uzayacaktı. En sonunda kendi silahıyla vuruldu. Onu kendi silahıyla vurduk.”

Victoria ekranın önüne geçip işaret parmağını dudağının üstünde gezdirdi, sonra da beline yerleştirdi. “Onları kandırıyoruz, bizi bizim silahımızla vurabilmeleri için ya bizim salak ya da onların çok akıllı olması lazım. İki ihtimalin de

olması mümkün olmadığına göre.” Kollarını iki yana açıp zafer bizdeymiş gibi gülümsedi.

“Her şeyi gördüklerini sanıyorlar aynı benim gibi ama göremediğimiz çok şey var. Değil mi?” diye sordum.

“Siz onlardan değilsiniz, Profesör. Lütfen bir daha böyle konuşmayın. Sizi onlardan yana göremeyiz. Belki benim yüklenenler dışında bir duygum olmadığından bu duruma duyarsız kalabilirim ama Deniz Bey kalmayacaktır.”

“O da ne demek?” Kaşlarım çatılmıştı, bu bir gözdağı mıydı?

Televizyonu daha fazla izlemek istemediğim için kapattım. “Şehri bölgeler hâlinde ayırıp kilit altına aldı.”

Söylediği dikkatimi çekse de soru sormadım. Sayfaları çözümlediğim sürece sessiz kalmıştı. Sormamak için direndim ve bu direnişim bir saate yakın sürdü. Sonunda pes ederek ona döndüm ve “Açıkla,” dedim.

Gülümseyerek bana bakıp, “Eğer olur da aşılabilirse, diğer duvarlar onların diğer bölgelere girmelerini engelleyecek ve her parçada kırmızı alarm çalacak. Her bölmeye yerleştirilen araçlar var ve tek geçiş izni olan araçlar onlar.”

Bu demek oluyordu ki içeri girebilmeyi başarırlarsa ilk yakaladıkları Deniz olacaktı. Bunun için ilk feda ettiği de kendiydi. Sadece onların araçlarının çıkış izni olması havadan onlara saldıramayacakları anlamına geliyordu. Elimle çenemi ovuşturup yanına oturdum.

“Benim ona bir katkım yok, Victoria, orada da olsam burada da olsam tarafsız olduğum sürece onun için bir şey değişmeyecek.”

Bana haksızmışım gibi bir bakış attı. Ona dönüp elimi çenemin altına yerleştirdim. “Aksine en büyük değişim siz döndüğünüzde başlayacak.”

Buna da aynı bıkkınlıkla, “Açıkla,” dedim.

“Deniz Bey hiç kendi için savaşmadı. Sebeplerinin sevdikleri olduğunu savundu.”

Söylediğine gülerek, “Ne yani, benim için mi savaşacak?” diye alayla sorduğumda sessiz kalıp tekrar haksız olduğumu hissettirdi. Evet, daha önce bana bunu ima etmişti ama güzel geçen bir geceden sonra bu kadar atağı sadece benim için yapmazdı.

“Savaş kaçınılmaz bir sondu. Sizin için savaşmayacak, sizin için direnecek. Siz ona direnmesi için çok daha sağlam sebepler vereceksiniz. Babasını uyandırdığınızda ve yanında olduğunuzda.”

Kaşlarım hayretler içerisinde havalandı. Odanın tüm perdeleri çekiliydi. Buradaki güneşin ne kadar göz aldığını unutmuştum, bu yüzden şimdi rahatsız edici geliyordu. Alışkanlıklarımın değişmesi de beni ve çalışmamı etkiliyordu. O yataktan sonra başka hiçbir yatakta uyuyamıyordum mesela. Hiç rahat gelmiyordu. Dışarı çıkmayı gözüm hiç almıyordu. Çıktığımda neredeyse koşarak dönüyordum ve dikkatimi en üst seviyede tutmaya özen gösteriyordum. Hemen alt katta yatan son model bir aracım vardı ama o bile yavaş geliyordu çünkü ben orada uçmayı öğrenmiştim. Onunla uçmayı, istediğimi yapmayı ve yaşamayı.

Sanki beni sıfırdan bir oyuna sokmuşlardı ve her şeyin en mükemmeli olduğundan hiçbir şeyi değiştirme gereği bile olmadan ona alışmışım.

Deniz ilk kez bir konuda haklıydı, eğer bir daha oraya dönersem geri çıkamazdım.

Victoria'ya cevap vermek yerine, "Şu an ne yapıyor?" diye sorarak konuyu değiştirdim. Ona karşı açtım.

Gözünden çıkan ince bir çizgi havaya ekran yansıttı. Evinde Benjamin ile birlikte çalışıyordu. Benjamin'i dediği gibi kusursuzca düzeltmiş görünüyordu. Elimi enseme atıp ovuştururken gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmamaya dikkat ettim.

Bir sürü yazılar, formüller, fizik kuralları karalamaları üzerinde Benjamin ile durmadan çalışıyor gibi görünüyordu. En sonunda kalemle bir şeyin üzerine çarpı çizdi ve o çalışma doğrudan silindi. Sonra bir anda arkasına dönüp elindeki metal mıknatıslı kalemi bize doğru fırlattı. Yerimde sıçrarken görüntü sonlandı. Nefes nefese Victoria'ya döndüm.

Tek gözünü kısıp, "Bu ara biraz öfke problemleri yaşıyor. Siz ona aldırmayın," dedi. Bunu çok normal bir şeymiş gibi söylüyordu. Belki de onu izleyenin de dışarıdan biri olabileceğini düşünüyordu. Oturduğum yerde duramadan kalkıp üzerimi değiştirdim. Bunun böyle olacağı yoktu, evime döneli günler olmuştu ama evime dönmüş değil de evimden kopmuş gibi hissediyordum.

Yanıma hiçbir şey alma gereği duymadan salona dönüp tüm ekranları birbirinin yanına sıraladım. "Victoria, hadi bana yardım et. Şu formülleri çözüp eve dönelim."

Victoria ağzı açık bana bakarken kenarda duran kâğıttan bir parça koparıp Meva'ya bir not yazdım ve gökyüzü kararana kadar yemek bile yemeden formüller üzerinde çalış-

tım. Victoria'nın yardımı sayesinde birleştirmek daha kısa sürdü. Günler sonrasında formülleri tahmin bile ettiğimden hızlı bitirdim. Tabii bu süreçte yardım da almıştım ama ona rağmen hızlı çalışmıştım. Normalde bu aylarımı almalıydı.

Demek ki tetikleyen bir şeyler olmalıydı.

Birleştirdiğim formülleri tek dosyada toplayıp kendime e-posta attım ve Victoria'nın zihnine kopyaladım. Üzerime hızlıca kabani geçirdikten hemen sonra evden çıktım, buraya gelirken beni bırakan ışınlama özelliği olan ışıklı araç kapıda duruyordu. Victoria'ya içimden teşekkür ederek açılan kapıdan içeri girdim ve kabanımın önünü açtım. Kapı kapandığında araç havaya doğru yükseldi. "Işınlanma modu aktif." Araç sallanmaya başlayıp beni öne attığında midem çalkalandı. Geriye yaslandığımda yine başım dönmüştü. Sanırım buna hiçbir zaman alışamayacaktım.

İşimi düşündüğümünden hızlı bitirmem içimi ferahlatıyordu. Neyin ne zaman olacağını bilmediğimizden sürekli diken üstündeydik ama şimdi en azından bizim elimizden tutacak, bunları öngörebilen birini yanımıza çekmek bizi öne atacaktı. Onlar bir adım önde olsalar da Deniz babasını uyandırdığında on adım öne geçecekti.

"Uyuduğun zamanların hıncını alma vakti, Görkem Aras," diye mırıldandım. Buzlu camlar uzakta sislerin arasında belirdiğinde araç kalabalıktan kaçınıp şehrin etrafından dönmeye başladı.

Yüzümü cama yaklaştırdığımda şehrin etrafı alevlerle sarılı sayılırdı, hiç bu kadar kalabalık bir ordu görmemiştim. Şehrin yukarıdan yuvarlak bir bölmesi açıldığında içeriden küçük bir araç çıktı ve bir anda etrafa ateş etmeye başladı.

Cama elimi yaslayıp daha dikkatli baktım, bizi teğet geçerek etrafı turlamaya ve saptanan yerlere ateş etmeye başladı. “Kapı bir, iniş gerçekleşiyor,” anonsu araçta yankılandıktan sonra yavaşça aşağı doğru inmeye başladık. Arkamızdan gelen gürültülü bir atış, ateş eden araca isabet edip onun çakılmasına neden oldu.

Yere sonunda indiğimizde açılan kapıdan destek alarak ayağımı yere bastım. Topuğumun sesi yankılandı. Önüm boştu ama ileride hâlâ yere dayatılmış silahları kullanan insanlar vardı. Durumun birkaç günde bu kadar ciddileşebileceğini düşünmemiştim. Vakit kaybetmeden şehre doğru hızlı bir adım attım, kapının hemen açılacağını düşünmüştüm ama ben kapıya bile yaklaşmadan önümdeki toprağa bir el ateş edildi. Korkuyla durup arkamı döndüğümde askerlerle birlikte duran Seda ve birkaç milletvekili bana doğru gelmeye başlamıştı. Seda televizyonda bize nefret kusan kadındı.

“Geri dönmeye mi karar vermiştiniz, Profesör?” İçimden sağlam bir küfür savurup korkumu gözlerimin ardına sakladım. Askerlerin elindeki silahlar doğrudan bana dönüktü. Arkasından parlayan bazı ışıklar dikkatimi çekti. Hâlâ mekanik formda olan bir robot topluluğu arkasında duruyordu. Gözlerinden yansıyan mavi çizgisel gözleri beni ürküttü. Gözümü aşağı doğru kaydırdım, hepsinin bileğinden sonrası el yerine bıçak ve kanca gibi iniyordu. Korkuyla sertçe yutkundum.

“DENİZ BEY! BAKIN ZİYARETİNİZE KİM GELMİŞ? MİSAFİRİNİZE KAPINIZI AÇMAYACAK MISINIZ?” Bağırışı ıssız sokakta yankılandı. “Ah, gerçi siz misafir değildiniz, öyle değil mi? Oldukça önemli biri gibi görünüyordunuz.” Baş işareti yaptığında robotlar emri almış gibi harekete geçti ve etrafımı daire şeklinde kuşatmaya başladı,

ardından hepsinin elindeki keskin aletler bana dönük hizada yerini aldı.

“Bunu yaptığınızda şehrin kapısı açılacak mı sanıyorsunuz?” Seda tek kaşını kaldırdı. İlk gördüğüm andan beri bu kadından hiç hazzetmemiştim zaten ama maalesef ki görüne göre burada onun sözü geçiyordu. *Şimdilik.*

Robotlar bana bir adım daha yaklaştığında vücudum gerildi. Hâlâ soğukkanlı durmaya çalışıyordum ama daha ne kadar durabileceğimi bilemiyordum. Bıçağın biri yavaşça boğazımdan yukarı çıktığında gözümün hemen önünde, iki kirpiğimin arasındaydı. Ucu doğrudan gözümü ortadan hedef alıyordu.

Victoria’ya seslendiğimde şehrin öbür ucundan duyuyordu ama içimden seslendiğimde yanı başımdayken bile duymıyordu. *Lanet olası robot!*

Seda gözlerini benden alıp çaprazıma doğru çevirdiği anda şehrin kapısı oval şekilde açıldı ve bir eli cebinde, diğer eli sigara tutan Deniz Aras ağır adımlarla dışarı doğru yürüdü. “Merhaba, Seda.”

Yüzünden keyifli bir ifade süzülüyordu. Dudakları çarpıkça gülümsedi ama gözleri bir an bile bana dönmedi. “Demek doğru tahmin etmişim.”

Seda’nın gözleri bana döndü. Ona ters bir bakış atıp duruşumu dikleştirdim. “Kadına zarar gelme düşüncesi bile seni o deliğinden çıkardı.”

Deniz tehditkâr bir tonla kahkaha attı. “Zarar gelme düşüncesi mi? Öyle bir ihtimalin olduğuna inanıyor musun?”

Boynumu kütletip gözlerimi sabırla yumdum. Daha fazla kıpırdamam bana doğrultulan ucu sivri bıçakların doğrudan saplanması demektir.

“Victoria, neden onlara kendini tanıtmıyorsun?” Bir anda gözüme doğru uzanan bıçakla aramda mor ışıklar saçan bir beden belirdi. O bıçak şimdi Victoria’nın gözünden bana doğru uzanıyordu. Victoria’yı gören tüm insanlar şaşkınlık tepkisi vererek bir adım geri çekildi.

Victoria kıkırdayarak elini beline yerleştirdiğinde rahat bir nefes verdim. “Çocuklar, geri çekilin. Atanız geldi.” Robotların gözlerindeki mavi ışıklar yavaş yavaş mora döndü ve silahlar bize değil dışarıya doğru döndü. Şimdi hepsi sırtını bana çevirip beni korumaya almış gibi bir pozisyondaydı. Victoria içlerinden geçip onlara doğru giderken biri ateş etti ama ateş Victoria’dan sekip önümdeki robota saplandı.

“Benden korkuyor musunuz? Halbuki gerçek bile değilim.” Tekrar kıkırdarken onlara doğru koşmaya başlaması paniklemelerine sebep oldu. Arkamdan bir rüzgâr estiğinde bir hareketlilik belirdi, döndüğümde kapı benim olduğum taraftan açıldı ve bir anda biri beni kolumdan tutup içeri çekti. Benjamin’in kusursuz suratı bana bakıyordu. “Tekrar merhaba, *Senorita*.”

Elimi nazikçe kaldırıp öptüğünde dudaklarının soğukluğu ilk kez beni titretmedi. Kirpiklerimi birkaç kez kırıştırtıp, “Benjamin,” diye mırıldandım.

“Seni özledik.” Elimini bırakmadan büyük ekranların olduğu yere doğru beni çekmeye başladı. Ekranda çevrenin tamamını gören dört koca ekran vardı. Robotların her biri şehrin etrafına bariyer gibi dizildiğinde Deniz arkasından gelen küçük bir aracın içini açtı ve metal topa benzer şeyler çıkardı. Avucunda havaya atıp tutarken bir yandan da gözü dönmüş bir adam gibi gülüyordu. “Bu gece burayı karanlıkta bıraktınız?!” diye bağırdı ama cevap gelmedi. Yakından

harekete geçip uzaklaşan birden fazla araç vardı. “Bu kadar erken mi gidiyorsunuz, sizi misafir ederim diye umuyordum!” Elindeki toplardan birini uzağa fırlattı ve düştüğü yerde toprak havaya kalkıp alev renginde bir ışık saçtı. İkinci topu da peşinden fırlattığında araçlar zikzak yaparak son hızda buradan kaçıp kurtulmaya çalışıyordu.

Sertçe yutkunup Victoria’nın olduğu yere döndüğümde onun da arkasına robotların her birini toplayıp buradan yavaşça uzaklaştığını gördüm. “Nereye gidiyor?”

Benjamin üzerindeki beyaz önlüğü düzeltip sahte sakallarını kaşıdı. “Ülkeyi sarmaya gidiyor.”

“Orduyla mı?” Benjamin sorumu onaylar şekilde mırıldanarak doğruladığında hiçbir şey anlamamış bir ifadeyle ekranı izlemeye geri döndüm. Benim gördüğüm sayı elli civarıydı ama şehrin diğer kapılarından çıkan ve arkalarından giden ordu sayılamazdı. Tahmin bile edilemezdi. “Ülkeyi ele mi geçirmeye çalışıyor?”

Ellerimi önümdeki masaya yaslayıp ekrana yaklaştım. Bariyer gökyüzünden açıldığında başımı yukarı kaldırdım, bulutların arasından yüzlerce araç dışarıya doğru gidiyordu. Dışarıdaki insanların hiç görmediği, sadece filmlerden aşına olduğu araçlar birbirinden farklı renkte ve silahla donatılmış şekildeydi.

Benjamin, “Çoktan geçirdik,” derken ekrandaki Deniz önlüğünü çıkarıp ince, siyah bluzu altına giydiği siyah kumaş pantolonun üstüne araçtan çıkardığı kabanı geçirdikten sonra önünü ilikledi ve robotlar yolun bir kısmını ona açarak öncülük etmesine izin verdi. “Deniz’in senden bir isteği var, *Senorita.*”

Gözümü ekrandan alamıyordum. Dalgın bir sesle, “Nedir?” diye sorduğumda bileğimden tutup beni kendine çevirdi. Surat ifadesi oldukça ciddiye.

“Babasını uyandırmanı istiyor. Hem de hemen.”

Göz bebeklerim büyürken nefes alışım sıkıştı. Ellerini yanaklarıma yerleştirip beni kendime getirmek için birkaç kez sarstığında sonunda hareket edebildim ve duruşumu düzeltip kaşlarımı çattım. “Önce ne planladığınızı söyle.”

Benjamin elini saçlarına atıp karıştırdı. Her seferinde bu kadar insani davranması beni şaşırtıyordu. “Bu gece tüm bağlantıları çekeceğiz, internet veya internetsiz çalışan tüm elektronik bağlantılar bize geçecek. Onları devre dışı bırakacağız çünkü tarama yapmamız gerek. Bu gece önce ülkeyi saracak, sonra da bilgilere el koyacağız. Bunu yapmak zorundayız.” Bir yerden sonra tamamen koptuğumu anladığında bu kez elleri omuzlarıma yerleşip dostane şekilde sıktı. “İçeriden dışarı bilgi sızdıran bazı kişiler var, Hazel. Onları bulamazsak gizledikleri plan ve saldırıları da tahmin edemez, önleyemeyiz.”

Başımı sağa sola olumsuzca sallayıp bu fikri reddettim. “Herkesin elinden haklarını ve bilgilerini almaktan bahsediyorsunuz.”

“Sadece bazı kelimelerle görseller taranacak o kadar. Şifreli konuşma ve kodlar için tasarlanan bazı mekanizmalarımız var.” Sesi yatıştırıcı ve yumuşak bir tona düştü.

“Şu ana dek bizim bir yabancı olduğumuzu, tüm hayatın boyunca dışarıdaki insanları daha iyi tanıdığını biliyorum, Profesör. Biz gerçek bile değiliz, birçoğumuz en azından ama bu kez bize güvenmek zorundasın. Deniz’e güvenmek

zorundasın. Her ne kadar güvenini kırmış olsa da.” Kararsız bakışlarımı dikkatle incelerken sabırla beklemeye devam etti. Bu, alelacele karar verilecek bir durum değildi ve buna hazırlıklı değildim.

“Ya tarafım doğru değilse,” diye mırıldandım.

“Sence tarafın yanlış olsa, yıllarını heba etmiş bu adam sana hayatını bağladığı şehrini, kalbini ve aklını verir miydi? Düşün, Profesör, doğru düzgün düşün. Eğer yanlış bir şey görürsen şehirdeki tüm faaliyetleri tek bir cümlele sonlandırabilirsin. Sana kendisiyle eşit bir yetki verdi, seni yanında istedi. Bir suça ortak etmek için mi, yoksa direnmek için mi?”

Bu kadar soruyla cümlelerin içinde aklım tek bir yerde takılı kaldı. Bu tamamen saçmalıktı, böyle bir zamanda ve böyle bir yerde, savaşın tam eşiğinde ve ana merkezinde kıyametler koparken takıldığım yer tamamen bir saçmalıktı. “Kalbini mi?”

Benjamin duygusal bir şekilde gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı. “Evet, kalbini. Neden bu geceyi atlattıktan sonra bu sorunun cevabını kendisinden istemiyorsun?”

Bu geceyi atlatmak bana sonsuz bir zaman dilimi gibi hissettiriyordu. “Şimdi, tarafını son kez seçmen gerekiyor. Karşımızda mısın, yoksa yanımızda mı?”

Elimi alnıma atıp ovuştururken onu dikkatle inceledim. Ne yapmam gerektiğine hâlâ berrak bir kafayla karar veremiyordum ama hislerim doğru tarafı seçmemi söylüyordu. Onun tarafını seçmemi söylüyordu. Elim kolyeye atıp ovuşturdum, kopmamasına özen gösteriyor olsam da hâlâ hırçınca çekiştiriyordum.

Ekranlardan birinde büyük bir patlama gerçekleştiğinde yerimde sıçrayıp korkuyla Benjamin'in elini tuttum. Deniz'le Victoria'nın yürüdüğü yolun daha ilerisine atılmıştı. Robotlar devrildi ama yanmadı, hatta hasar bile almış sayılmazlardı. Etraflarındaki tüm mağazaların camları kırılmış, mankenleri harekete geçmişti. Onlarla ilerliyorlardı. Sokakta sadece silahlar ve robotlar vardı, sokağa çıkma yasağı gelmiş olmalıydı.

Kalbim göğüs kafesimi parçalarken hızlı bir şekilde düşündüm. Eğer babasını uyandırırsam yetkilerin elimden gitme ihtimali vardı, bu da eğer yanlış bir şey olursa müdahale edemeyeceğim anlamına geliyordu. "Babası uyansa bile, yetkilerimden vazgeçmeyeceğim."

Benjamin ekrandan bana dönüp memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Zaten kimse böyle bir şey istemedi."

Çaprazımızda kalan kapının hemen ardında babası kapsülün içinde uyuyordu. Uyanıp uyanamayacağı hâlâ belli sayılmazdı. Gözüm kapıya takılı kaldığında Benjamin kapıyı açtı. Köşede duran önlüğü hızlıca kapıp üzerime geçirdikten sonra hızlı adımlarla içeri doğru yürüdüm, bir yandan da Benjamin'e dönüp geri geri yürürken, "Biz çıkmadan kimse odaya girmeyecek. Deniz bile, anlaşıldı mı?" diye keskin bir tonla sordum. "Buraya tek giriyorum ama tek çıkmayacağım."

Açık kapıdan girip parmak izimi okuttum ve kapıyı kapattım. "Ben Hazel Alvers, şehrin yasal ortağım. Odaya girişi an itibariyle yasaklıyorum, benim parmak izimi algılamadan bu kapı açılmayacak." Kapının yanındaki kare camda kırmızı bir uyarı görseli belirdi. Hemen altında *Yetkili Hazel*

Alvers yazıyordu. Kırmızı ışık orada uyarı niteliğinde yanmaya devam ederken önlüğümün yakasını düzelterip kapsüle yüzümü döndüm ve köşede duran bilgisayarı açıp e-posta hesabıma girerek formülün çözümlerini tek tek karşımda olacak şekilde açtım. Buradaki raflarda gerekli gereksiz tüm malzemeler vardı.

Önce kapsülü analiz ettim. Babasının bedeni sıvı nitrojen içerisinde özenle korunuyordu. Bazı düğmelerle haşır neşir olarak önce kapsüle kurduğu şifreli kilidi çözdüm. Odadaki ışığın parlaklığı en üst seviyedeydi. Dikkatle ve titizlikle tek tek bana bıraktığı çözüm yollarını takip ettim. Bileğimdeki saate baktığımda kırkuncı dakikada kapsülün sıvısı yavaşça boşaldı.

Kapsülün arkasındaki boş olan genişlik tüm sıvıyı vücuttan çekip aldığı anda kapsül açıldı ve vücudu tutan metal parça öne doğru hareket etti. Yarı yatar yarı ayakta bir pozisyonda duruyordu. Tenine dokunduğumda neredeyse hipotermi geçiren biriyle aynı soğukluktaydı ama artık soğuk tenlere alışkındım. Raflardan birinden aldığım ekipmanlarla nabzını kontrol ettiğimde hâlâ atıyordu. Nefes alışverişini kontrol etmek için elimi burnunun önüne doğru uzattım ama hiçbir belirti yoktu. Yine de nefes aldığını biliyordum. Yaşıyordu. Kalp atışını kontrol ettim. Belli bir süre sonra kalp yavaşlar, metabolizma değişirdi. Dakikada altı defa atıyordu, nefes alışverişini takip ettiğimde onu da dakikada iki ya da üç kez başarabildiğini fark ettim. Bu normal bir canlanma adımıydı olduğunu gösteriyordu. Adam gerçekten tek başına kendini farklı bir formülle dondurmaya başarmıştı. Onunla tanışmayı ve bu konu hakkında detaylı konuşmayı çok istiyordum.

Bağladığım ekipmanları çıkarıp ortamın ısınısını biraz daha yükselttikten sonra ışığın parlaklığını olabildiğince kısıtım çünkü gözleri kamaşacaktı. Bazı yan etkiler duyu veya organ hasarına sebep olabiliyordu. Raftan termometreyi alıp vücut sıcaklığını ölçmeye başladım ama cihaz bana hiçbir sayısal değer vermemişti. Bu cihazlar insan sıcaklığını ölçmek için tasarlandığından bu derece düşük sıcaklığı ölçemeyecek kadar hassas olmalıydı. Odanın sıcaklığını tekrar düzenledikten sonra vücuda sıvı girişini sağladım ve metabolizmanın düzelmesi için elimden geleni yaptım.

Saatler düşündüğümünden çabuk ilerlemişti ve şimdiye dek kimse odaya girme girişiminde bulunmamıştı. Dışarıda neler olup bittiğini merak etsem de çıkıp sormadım, Victoria ben evden çıkar çıkmaz geldiğimi haber vermiş olmalıydı. Üzerimdeki yükün beni yavaş yavaş ezmeye başladığını hissettim.

Burası güvenli bir alandı. Tüm yapılması gereken müdahaleleri yaptığımda geriye beklemek kaldı. Vücut ısısı hâlâ ölçülemese de yavaş yavaş ısınmaya başladığı temasla anlaşılabiliyordu. Köşeye kıvrılıp ayaklarımı kendime çekerek başımı duvara yasladım. Bacaklarım ve başım inanılmaz ağrımaya başlamıştı. Işkın loş bir seviyede olması da uyku isteğimi arttırıyordu. Yavaş yavaş başım dönmeye ve oda hareket etmeye başladı. Bunun bir nedeni de açlıktan olmalıydı. Bu kargaşada ne yemeği ne de uykuyu düşünebilmişim.

Derin bir nefes alıp yenilgiyle gözlerimi yumdum ve tekrar açamadım. Göz kapaklarım âdeta zincirlenmiş gibi beni doğrudan uykuya doğru savurdu. Gerisini pek hatırlamıyordum. Ortam benim uyku sürem boyunca oldukça sessiz ve

karanlık sayılırdı. Sadece bedene bağlı bazı cihazlar nabız, tansiyon ölçümü ve nefes kontrolü yapıyordu. Onların sesi bana ninni gibi gelmişti.

Gözümü açtığımda gece yarısı çoktan sabah olmaya doğru koşuyordu. Gözlerimi ovuşturup saçımı saldım ve başımı ovalayarak etrafa bakındım. Hâlâ her şey bıraktığım gibiydi. Görkem Aras geniş kalıbı ve üzerinden çıkarmadığı önlüğü ile yatıyordu. Onu kapsülden ilk çıkardığımda formasının üzerindeki logosu bile buz tuttuğu için okunmuyordu. Şimdiyse nabızı normale yaklaşmış, tansiyonu ve metabolizması normale dönmüş görünüyordu. Yere elimi yaslayıp ayağa kalktığımda tekrar başım döndü ama daha iyi hissediyordum. Raftaki cihazları kontrol edip gerekli olanları ayıklamaya koyulduğumda dışarıdan sert bir darbe sesi geldi. Ya yine bombalanıyor ya da bombalıyorduk. Kapıya birkaç saniye bakıp tekrar önüme döndüğüm sırada bir farklılık bedenimin titremesine sebep oldu. Elim aletlerin üzerinde durdu, gözlerimi yukarı doğru kaldırdım ama arkamı dönmedim.

Elimin yanında duran içini yeni doldurduğum şırınga kolumun altından uzanan bir el tarafından tutulduğunda sıçrayarak arkamı döndüm. Görkem Aras ayakta, tam karşımda kanlı canlı dikiliyordu. Sadece teni normal insandan daha beyaz görünüyordu. Kirpiğinde ilk gördüğümde oluşan küçük buzcuklar erimişti. Kirpiklerinin gürlüğü ve kıvrıklığı dikkat çekiyordu. İğneyi damarını bulup kendine saplarken bana çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Verdiğin sıvı yetersizdi, Profesör.” Ben hâlâ dilimi yutmuş gibi şaşkınca ona bakıyordum. “Eğer bu iğneyi daha önce yapsaydın iki saat daha erken uyanacaktım.”

Adımları bana doğru gelirken ellerimi arkamdaki rafa yasladım. Koluna sapladığı şırıngayı çıkardı ve rafa koyup burun buruna geldiğimizde adımlarını durdurdu.

“Beni alelade uyandırdığınıza göre bir aksilik olmalı. Ne oldu?”

Bu kadar çabuk düzelmesine mi, yoksa yıllar sonra uyan-
dığında sorduğu sorunun ilk bu olmasına mı şaşırmalıydım
bilemiyordum.

“Savaş.”

Kaşları çatılırken ifadesi sertleşti. “Kimle kim arasında?”

“Deniz ve... hükümet arasında.”

Bunu beklemiyor olsa gerek, şoka uğramış bir suratla
gözlerime baktı. “Bugünün tarihi ne?”

“11 Kasım 2026.”

Elini ensesine atıp bir küfür savurdu, daha sonra öksürük
krizine girdi. Köşede hazırda duran sulardan birini alıp ona
uzattım. Tek dikişte tüm şişeyi bitirip avucunda büzüştürdü.
“Ne kadar sürdü, çalışman?”

“Bir ay bile sayılmaz.”

Bu kez inanamaz gözlerle bakıyordu. “Bu kadar kısa sü-
rede?”

Omuz silkip, “Bana da sürpriz oldu. Deniz’in size ihtiya-
cı vardı,” dediğimde bakışları yumuşadı ve “Oğlum,” diye
mırıldandı.

Gözleri kapıya doğru dönüp adımları da onu takip etti-
ğinde elini kırmızı ışıklı yere okuttu ama kapı açılmadı. Ar-
kasından gidip diğer şırıngayı avucumda sıkıca tutarak onu

kendime çevirdim ve kolunu tutup damarını hissettiğim yere diğer şırıngayı yerleştirdim. “Eğer dinlenecek vaktiniz yoksa biraz destek gerek.”

Şırıngayı içine boşalttıktan sonra köşeye fırlatıp avucumu okuttum. “Yetkili Hazel Alvers.” Kırmızı ışık yeşile döndü ve kapı açıldı. Açılan kapıda ilk karşımda gördüğüm Larissa’ydı ve ağlıyordu. Koşar adımlarla omuzlarından tutup önüne çöktüm ve onu kendime çevirdim. “Larissa, ne oldu?”

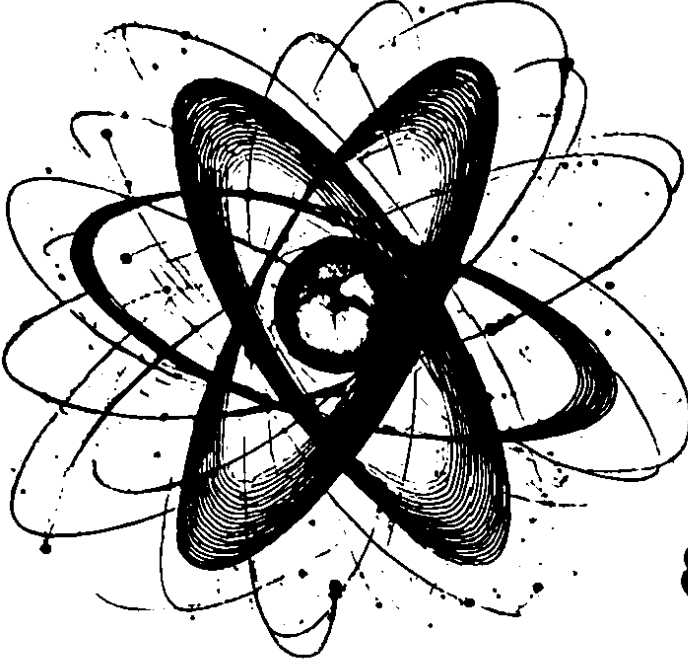
Larissa hıçkırıklarla ağlarken Görkem Aras bize doğru geldi ama şefkatten çok garip bir şüpheyle bakıyordu.

“Babam...” Hıçkırıklarının arasından tek anlaşılan buydu. Başımı kaldırıp ekranlara baktım, Benjamin hiçbirinde yoktu ve şehrin ayrıldığı bölgelerin arasında hâlâ bariyer vardı.

“Larissa, bariyerden nasıl geçtin?” İzinli araçları kullanma yetkisi sadece Benjamin ve Selis’te vardı. Aklıma düşen şüpheyle aynı saniye içinde Görkem Aras beni kolumdan çekip kaldırdı ama yeterli olmamıştı. Larissa’nın yüzü aniden değişti ve bir robota dönüştü. Eli bir bıçak şekline bürünüp üzerime doğru geldiğinde Görkem Aras’ın beni çekmesiyle bıçak karın bölgeme değil bacağıma geldi. Delik açılan yarımın acısıyla gür bir çığlık atarak geriye doğru yalpaladım. Görkem Bey koltuk altlarımdan sürükleyerek beni geri çekti ama robot elini diğer eliyle kestiği için bıçak bacağımda kalmıştı. Akan kanın sıcaklığı bacağımdan ayağıma doğru hızla yayılıyordu. Bir çığlık daha attığımda gözümünden yaş geldi. Bıçak oldukça büyüktü ve canımı yakıyordu.

Gözyaşlarımin arasında Larissa'nın kılığına girmiş robotun gözlerinin kırmızı renkte parladığını gördüm. Başını yana doğru eğip, "Görkem Aras. Dünyaya tekrar hoş geldiniz, biz de sizi bekliyorduk," dedi robot. Görkem Aras köşede duran demir bir parçayı alıp Larissa'nın kılığına girmiş robotun tam kalbine fırlattı ve robotun gözleri solarken bedeni devrilmeye başladı. O an bile sayıkladığı bir şey vardı.

"Biz de sizi bekliyorduk."

8. BÖLÜM

ŞEHRİN KAPILARI

Kül olmuş bir şehir, bir adam tarafından alınıp yıllar sonrasına dönüştürüldü. Şimdi aynı şehir tekrar kül olmanın ucundan döndü ve bunu yapan buraya sahip olan adamdı.

Günlerdir bombalar havada uçuşuyor, soluduğumuz hava bile değişiyordu. Koskoca hükümet karşısında tek bir adam, bir başına duruyordu.

Babasını özleyen bir çocuk, yalnızlıkla sınanmış bir genç, işkolik bir adam. Deniz Aras bir dâhiydi ve bunu kimse reddedemezdi. Yıllardır üzerinde çalışılan, hayalleri kurulan her şeyin en iyisini gençliğini heba ederek yapmıştı. Kendi şehrini yaratmış, başarısını saklamıştı, aynı kendisini de sakladığı gibi. Sevgiden yoksun, bağlardan bihaberdi. Şimdi öğrendiği yaşam duygusunu sindirmeye çalışırken gerçekte kurduğu sahte hayat arasında sıkışıyordu.

O planlı bir adamdı ama tüm planı şaşmıştı. Benim yüzümden.

Şimdi ordunun öncülüğünden çıkıp gelmişti ve bu yine benim yüzümdendi. Benjamin başımda dikilip robotların uyguladığı çıkarma işlemini takip ediyordu. Metal parça bacağımdan dikkatle çıkarılırken Benjamin bana bir uyuşturucu karışım hazırladı. Acıyı hissetmemem için beni uyuşturmaya çalışıyordu ama acı hâlâ çok taze ve can yakıcıydı.

Gözlerim ışıklardan kamaşmıştı. Metal parça bacağımdan çıkarken bir kesik daha açıldığını hissederek çığlık atıp sedyede dönmeye çalıştım. Tam o sırada biri beni omuzlarımdan tutup sabitledi ve kapı açıldı. Deniz koşarak gelmişti, saçları dağılıp önüne düşmüştü ve nefesleri düzensizdi. Larissa'nın kılığına giren robot Benjamin tarafından imha edilmişti ve muhtemelen haberi de Deniz'e o vermişti. Deniz boş kalan sol yanıma doğru koşup elini alnıma yasladı. Gözleri bir saniye bile yerinde durmadan hareket ediyordu.

Vücudumun tamamını gözüyle tarayıp alnını alnıma yasladığında gözyaşlarım yanaklarımı ısıtmıştı. Açılan yaraya müdahale edildiğinde göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaştı ve artık acı hissedilemez oldu.

Duyduğum son sesler Deniz'e aitti. Hareket eden elleri öylece üzerimde kalırken son duyduğum söz, "Sen yaşa diye savaş çıkmalıysa çıksın," idi.

Sesler bunun ardından yok olmuştu ama karanlıkta dans eden ışıkları görüyordum; bir anda yıldızlar beliriyor, sonra onlar da kaybolup yerini kuzey ışıklarına bırakıyordu. Onun ardından her yerde kendime dair anılar gördüm. Sanki hayatım bir film şeridi gibi önümden geçiyordu. Sonra o da yok oldu, göz kapaklarımda bir ağırlık belirdi. Uğultulu sesler kulağımı çınlatıyordu. Gözlerimi açamasam da yüzümü buruşturdum. Dudaklarım biri tarafından aralandı ve dudakla-

rımdan içeri su sızdı. Kirpiklerimi zorlayıp gözlerimi açmaya çalıştım ama başaramadım. Dudaklarıma yasalı su çekildi. “Sanırım kaderimizde birbirimizin refakatçisi olmak var ha, Profesör?” Sesi alaylıydı ama hâlâ gözümü açamamış, kendime tam anlamıyla gelememiştim. Bir süre karanlık beni yine misafir etti, sessizlik de ona eşlik ediyordu.

Kendimi zorlayıp acıya direndiğimde sonunda kirpiklerimi hareket ettirip göz kapaklarımı kaldırabildim. Etraf fazla bulanıktı ama saniyeler geçtikçe netleşiyordu. Başımı hafif kaldırdığımda sarılan bacağıma bakıp etrafa döndüm. Deniz köşede duvara yaslanmış, üzgün bir yüzle beni izliyordu. Kendini suçluyor olmalıydı. Ona baktığımda elini diğer koluna doğru uzatıp kavradı ve kollarını birbirine bağlamış gibi bir görüntüyle beni izlemeye devam etti. Bu sırada yüzük parmağına taktığı gümüş yüzüğü parlayarak dikkatimi çekti. Parmak izi şeklindeydi. Kaşlarım çatılır gibi oldu. Boğazımı temizleyip, “Neler oldu?” diye kısık sesle sordum.

“Kapı açıldığında içeri sızan birkaç robot yakalanıp imha edildi.”

Odada olduğunu yeni fark ettiğim Benjamin yaklaşıp elimi tuttu. “Geçmiş olsun, *Senorita*.” Omzunun arkasından Deniz’e dönüp alayla, “*Mi Amor*, çok korktu,” dedi.

Deniz onu duymuyor gibiydi. “Merak etme, yakın zamanda iyileşeceksin, hasarlı bölgelere eklemeler yaptık.”

Benjamin bana dönerken bıkkın bir sesle, “Ne olduğunu öğrenmek bile istemiyorum,” dedim.

“Tamam,” dedi gülerek.

Doğrulup önlüğünü düzelttikten sonra, “Victoria döndü, yerleştirmeler bitmiş,” diyerek Deniz’in yanına geçti. Deniz,

ona merakla bakan bana açıklama yapmak istermiş gibi gelip yanımdaki koltuğa oturduğunda tüm dikkatim ondaydı.

“Tüm şehirlere kalkan kurulması için birer robot gönderdim. Dışarıda herkes bizim ülkeyi kuşattığımızı zannediyor. Bu sadece dikkat dağıtıcı bir hareketti. Asıl amacım bu savaştan hasarsız çıkmak ve...” Başımla devam etmesini işaret ettim. “Ve yeni bir çağa geçmek; kontrolün elimizde olduğu, insanların yaşamını kolaylaştırıp doğruya çevirecek bir çağ. Teknolojik bir çağ.”

Kaşlarım hayretle havalandı. “Yani insanlıktan vazgeçmedin?”

Buruk bir tebessümle, “Senden vazgeçmedim,” dedi Deniz. “Bir kadın sayesinde insanlıktan vazgeçmedim.”

Benjamin yalandan boğazını temizlediğinde ortamın yumuşak havası bir anda dağıldı. Yine de Deniz’in bakışları bir an bile üzerimden ayrılmadı. “Ne zaman başlayacaksın?”

“Bunu öğrenebilmem için babama ihtiyacım var.”

Kaşlarımı çatıp etrafa baktım. “Baban... o nerede?”

Elini yanağına götürüp yeni çıkan sakallarını ovuşturdu. “Henüz senden başka onu gören yok.”

Anlaşılmaz cevap beni bozguna uğrattı. Koca şehir tamamen izlenirken nasıl saklanabilirdi ve neden saklanmayı tercih ediyordu? “Sanırım planı olan tek biz değiliz.”

Dış kapı açıldığında Victoria önde, Meva arkasında belirdi. Victoria’nın içinden geçerek koşar adımlarla yanıma geldiğinde korktuğu her hâlimden belliydi. Onu buraya getirmeleri beklediğim bir şey değildi. Kolları bana gevşek bir şekilde sarıldı. “Meva Hanım’ı dün getirttik ama şoktan çıkamadığı için ancak bugün yanınıza gelebildi.”

Victoria'ya teşekkür edip Meva'nın sarılışına karşılık verdim.

“Çok korktum, öldün zannettim.” Alnıma öpücük konduğunda, “Bir şeyim yok,” dedim ama hâlâ bacağımdaki keskin ağrıyı hissedebiliyordum.

“Meva sana bir süre refakat edecek.” Deniz kalkıp üzerini silkeledi ve Benjamin'in yanına geçti. Gitmeleri gerektiğini biliyordum ama bu kadar erken de beklemiyordum. Deniz bana yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurduğunda Meva'nın gözleri resmen pörtledi. Bu hâline inanıp inanmamak arasında hâlâ kendi içimde verdiğim savaştan bir sonuç çıkaramamıştım.

Deniz gittiğinde ve kapı kapandığında Meva hâlâ pörtlemiş gözleriyle, “Sana soracağım milyonlarca soru var ama bunu sormadan geçemeyeceğim, ne gördüm ben az önce?” diye sordu.

“Hımm, teknolojik bir şehir?”

Koluma şakayla karışık vurup kızar gibi parmak salladı. “Bir de dediğimde inkâr ediyordun. Ne zamandır birbirimizden böyle şeyleri saklıyoruz? Ayrıca, Benjamin gibi birinden nasıl olur da hiç bahsetmezsin bana, iyice kendine Müslüman oldun.”

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra, “Düşünme bile, o insan değil,” dedim.

“Ne demek değil?”

“Basbayağı değil, o son teknoloji bir robot.” Meva hayal kırıklığıyla bana baktığında kahkaha atmak istedim ama canımın daha fazla yanmasını istemediğim için yanağımın içini ısırarak kendimi durdurdum. Sanırım ona çoktan olayları

anlatmışlardı. Bu yüzden şoktan çıkması bir günü bulmuştu. Bir sorunun daha geleceğini belli eden suratıyla bana dikkat kesildiğinde aklımdan ne geçiyorsa dinlemeyi reddedip köşede duran tekerlekli sandalyeyi işaret ettim. “Beni ona oturtur musun?”

Kararsız bir şekilde baksa da kararımдан dönmeyeceğimi anlayınca kalkıp isteksizce sandalyeyi önüme kadar getirdi ve kalkmama yardım ederek beni oturttu. Sandalye doğru- dan ekranda yönlendirdiğin şekilde ilerliyordu. Tekerden gelen ışıkları kapatıp kapının önüne kadar ilerledim, Meva sessizce arkamdan geliyordu ama aklımda dönen soruları buradan bile duyabiliyordum. Sadece şu an zamanı olmadığı için cevaplamak istemiyordum.

Kapı açıldığında önden odadan çıkarak asansörün önüne doğru ilerledim ve yukarıda olan asansörü çağırdım. “Ülkede neler oldu?”

Saçlarını kaşırken dudağını büküp, “İnternet bağlantısını sabote ettiler. Komple internetimizin fişi çekildi yani.”

Asansörün kapısı açıldığında içeriye geçip ilk geldiğimdeki katı, dokuzuncu katı tuşlayıp arkama yaslandım.

“Şimdi ne olacak, Hazel?”

Sesli bir nefes verdim. Camdan asansör dokuzuncu kata geldiğinde arkası dönük üç adam bize doğru döndü. “Hiç bilmiyorum, Meva, hiç bilmiyorum.”

Meva biraz ürkek adımlarla arkamda kalmaya devam etti. Deniz iki adamın tam ortasında duruyordu, önündeki ekranda küçük *drone*’lardan gelen görüntüler vardı ve ülkenin her bir yerinde geziyordu. Ekranların hepsi yeşil renkteydi. Işığın üstünde gökyüzünü kubbe gibi saran bir katman

vardı. Her kameranın altında şehirlerin plakası yazıyordu.

“Benjamin, sen Meva’ya şehri gezdirip biraz bilgi ver.” Benjamin başını aşağı doğru eğip onu onaylayarak Meva’yı eliyle çağırırken gözlerim Deniz’inkilerden bir dakika bile ayrılmadı. Asansöre bindiklerinde göz ucuyla gördüğüm açıdan çıktılar.

“Dinlenmen gerekiyordu.”

Omuz silkerek ağrımı görmezden gelmeye çalıştım ve yanına doğru ilerledim.

Ekranın solunda bazı vektörler vardı, robotlar için kullanılan sistemsel uyarılarla birlikte parlıyordu. Gözlerimi etraftan tekrar onun mavi gözlerine çevirdiğimde bana doğru yaklaşip önümde eğildi ve boylarımız birbirine yaklaştı.

“Son yaklaşıyor, değil mi?” diye sordum kısık bir sesle.

Sesimin titremesine aldırmadan dudak büzdü. “Öyleyse yeniden başlarız.” Sessiz kaldığımda şüpheli bir tonda, “Başlamaz mıyız?” diye tekrar etti.

“Benjamin bir şey söyledi.” Konuyu değiştirmeme ve cevap vermememe takılmadan devam etmem için başını salladı. “Bana tek verdiğin şeyin şehrin anahtarı olmadığı hakkında.”

Gözleri kısılırken fısıltıyla, “Yetkisini elinden almalıydım,” diye mırıldandı ama o da bana cevap vermedi.

“Neden ikimiz de aynı anda cevap vermiyoruz?”

Teklifime başta gülse de sonra, “Tamam,” diyerek kabul etti.

Parmağımı kaldırıp üçten bire doğru yavaşça indirmeye başladım. İşaret parmağımı da indirdiğimde cevabımızı aynı anda verdik.

“Başlarız.”

“Her şey.”

Benim cevabıma sadece gülümsedi ve elimi tuttu. Bense anlamamış şekilde, “Her şey mi?” diye sordum.

“Evet, ben cevabımı verdim. Nasıl yorumlayacağın sana kalmış.” Beni yine kızdırdığı için keyifli görünüyordu.

“Verdiğin formülleri çözdüm, aslında cevabımızı ilk kez vermiyoruz.” Yanağımı içten ısıırıp konuyu kapattım. Ona verdiğim formüllerin cevabı olan harflerin anlamı derindi.

Ona verdiğim on üç harfli cevap olan formüllerdi.

Tek tek cevabı “*S e n i S e v i y o r u m*”a çıkıyordu.

Sessizlikten rahatsız olmuş şekilde kıpırdanınca dikkatimi tekrar ona yönelttim.

“Larissa seni görmek istiyor, aşağıdan ayrılmadı.” İsmi duduğum an bedenimden geçen titremeyi kontrol edemedim, o da bunu fark etti. “Görüşmek zorunda değilsin. Seni uyuttuğumuzu ya da dinlendiğini söyleyebiliriz.”

Onu görmek beni yine ürkütecekti ama buradaki insanların arasında en masum olanıydı. “Onun bir suçu yoktu.”

Bunu bildiğini ima etti ama yine de kararı bana bırakıyordu. “Beraber gidebiliriz istersen?”

Fazla düşünmenin korkumu arttıracığını bildiğim için düşünmeden, “Olur,” cevabını verdim ama asansöre giderken bile bundan pişman olmak üzereydim.

Asansör açıldığında ve bindiğimizde ikimizden de çıt çıkmadı. Sadece kapı açılmadan bir saniye önce, “Gerçeği öğrendi,” dedi Deniz.

Larissa babasının yıllar önce öldüğünün ve yerine bir robotun geçtiğini öğrenmişti. İçime dolan hüznle açılan kapının önünde onunla göz göze geldim.

“Hazel!”

Asansörden çıktığımız anda koşarak bana sarılmak istedi ama boyu tam yetişemiyordu, biraz öne doğru eğildiğimde tenime değen sıcak teni içimi rahatlattı. Gözleri kıpkırmızı, yanakları al al olmuştu. Başını omzuma yerleştirdiği an tekrar ağlamaya başladığında içim cız etti.

Gözyaşı omzuma doğru düşüyordu. “Seni de kaybettim sandım.”

Bu kadar kısa sürede bana bağlanmasını yalnızlığına yoruyordum. Burada Irmak’la Deniz’den başka gerçek olan kimsesi yoktu.

“Keşke doğum günümde babamın ölmemiş olmasını dileseydim. Çok pişmanım.”

Elimi kaldırıp saçlarından geçirdim. “Bu bir şeyi değiştirmezdi, tatlım.”

Bana ne, diyormuş gibi vücudunu salladı. Deniz de onun için oldukça üzgün görünüyordu. Larissa başını kaldırıp gözlerini sildikten sonra yanaklarıma öpücükler bıraktı.

“Yürüyebilecek, değil mi?” diye sorarken Deniz’e döndü.

“Birkaç güne,” dedi Deniz.

İçime taktıkları parça her neyse muhtemelen hasarı kapatmıştı ama o yaranın hemen kapanmayacağı belliydi. Yine de topallayarak da olsa yürüyebilirdim.

“Çok acıyor mu?”

Başımı sağa sola sallarken yanaklarını okşadım. “Sen beni düşünme. Ben yetişkinim, iyileşirim.”

“Ve yalan söylersiniz.” Bu kez bakışlarına kırgınlık yerleşti. “Bana yalan söylediniz.” Gözleri tekrar sulandı. Akan yaşlarını silip kollarını birbirine kavuşturdu.

“Bunu sonra uzun uzun konuşacağız, güzelim, sana nedenlerimi tek tek açıklayacağım ama şimdi olmaz. Şu an yaklaşan bir savaş var ve buna hazırlanmamız gerekiyor. Beni anlıyor musun?” Bu onu dindirmemişti ama Deniz’in ciddi suratına karşı çok da sert kalamıyordu.

Larissa uslu bir hâlde başını salladı. “Peki bu gece bana masal okur musun?”

“Okurum,” dedi Deniz gülümseyerek.

Larissa’nın tepkisine bakılırsa Benjamin’i bir süre görmek istemiyordu ve bunu çok iyi anlayabiliyordum. Biri si babasına yıllar sonra kavuşmuştu, biriye babasını yıllar önce kaybetmişti. İkisini yan yana gördüğümde kalkıp sarılmak istedim ama o sırada ayağım bana koca bir nah hareketi çekti.

Derin bir nefes verip sandalyeye sindim. Larissa bana bir öpücük daha vererek onu bekleyen araca doğru gitti, burada fazla kalamazdı. Araçta Selis’i de gördüm, bana gülümse-dikten sonra önüne döndü. Ardından araç hareketlendi ve saniyeler içinde ortadan kayboldu.

“Nasıl öğrendi?”

Deniz bana dönüp önlüğünden çıkardığı cep saatini açarak saati kontrol etti, ardından kapatıp tekrar cebine attı. “Benjamin’in son parçası kapıyı açtığımızda hasar görmüş, sonra bakarım diye sallamıştım ama Larissa’nın yanında o parça düşmüş.”

“Son parçası neydi ki?”

Hafif güler gibi oldu. “Kulak kısmı. Larissa kulağı koptu zannedip eline almış ve...”

“Onun mekanik bir parça olduğunu gördü.”

Beni doğruladıktan sonra alnını kaşıdı. “Aslında oradan çevirebilirdik, kulağı kazara koptu biz ekledik gibi ama kulağının olduğu bölgeden gözüken mekanik parça ve ışıkları da fark etmiş. Zeki bir çocuk.”

Yaşadığı şoku ve paniği hayal bile edemiyordum. Korkmuş, hemen Deniz’i yanında istemiş olmalıydı çünkü ona ne kadar bağlı olduğunu ilk günden beri görebiliyordum. Bunca işin arasında bunun da olması Deniz’i biraz daha sarsmış olmalıydı.

“Sence büyüyünce ne olacak?” Odağını dağıtmak için konuyu değiştirdim.

“Bir bilim insanı, aynı bizim gibi.”

Gülerek, “Öyle mi söyledi?” diye sordum. “Hayır ama aldığı tüm dersler içinde en iyi olduğu dersler fizik ve matematik. Selis bazen kendi başına problemler yazabildiğini söylüyor. Daha çok küçük ama neredeyse orta son düzeyinde sorular çözebiliyor.” İşte bu şaşırtıcıydı ve beklenmedikti.

“Ona bir kere doğum gününde küp vermiştim. Çözmesi tam bir haftasını almıştı. Şimdi el pratikliğiyle bir saatte çözebiliyor. Satrançta Benjamin’i on beş dakikada alt ediyor. Ayrıca buraya gelmesinin bir sebebi de neler yapabildiğimizi görmek. Hayal gücü çok geniş.”

Larissa’nın dışarıdan hiç de öyle olmadığını düşünüyordum. Şimdiye dek bana hep duygusal yaklaşmıştı, bu yüzden hiç gelecek, okul veya başka bir şey hakkında ko-

nuşmamıştık ama hayalinin ne olduğunu bir gün gerçekten öğrenmek istiyordum. “Peki ya olur da dışarı gitmek isterse ilerde, evden eğitim onu nasıl kurtaracak dışarıda? Hiçbir sertifikası, belgesi olmayacak.”

Bunu çoktan düşünmüş gibi rahattı. “Bir tanıdığım sayesinde hallediyorum. Lise ve üniversiteyi açıktan da okur, sınavlara online girer ama zaten böyle bir şey olmayacak.”

İçim bir nebze de olsa rahatlamıştı. Nedenini ise bilmiyordum. Bu konuları konuştukça Deniz’in daha çok uzaklara daldığını fark ettim ve yalandan boğazımı temizledim. Sesim artık daha belirgin çıkıyordu. Dikkati bana tekrar dönünce ilgisinin dağılması adına, “Orduya ne oldu?” diye sordum. Öyle bir orduyu nasıl sakladığını ve bu kadar hazırlığı ne zaman yaptığını merak ediyordum. Belki de ilk günden beri hazırlıklıydı.

“Gizleniyorlar. Tetikte beklemelerini emrettim.”

Yine manken kılığına girip girmediklerini düşündüm. Sanırım aynı numara ikinci kez işe yaramazdı. “Onları imha edebilirler mi peki?”

Bu soruyu cidden sorup sormadığımı merak eder şekilde bir bakışla karşılık verdi. “Üçüncü dünya savaşı insanlar arasında değil, Hazel, robotlar ve zekâlar arasında.” Cebinden çıkardığı paketten aldığı dalı dudaklarına yerleştirip ucunu yaktı. “Ve bu konuda üstünlük bende.” Kendinden emin duruyor ve konuşuyordu. Her zaman öyleydi.

“Bu şehri ben kurdum ve benden başkasının yıkmasına izin vermem. Ne bir dâhi ne bir komutan ne bir silah. Beni, bizi ve bu şehri yıkamaz çünkü benim ordum silahlarla öle-

cek türden bir ordu değil.” Sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra havaya doğru dumanı üfledi. Daha önce zekâsından etkilenmiştim, sonrasında korkmuştum ve şimdi hem korkuyor hem de etkileniyordum.

“Bir yanıma gelir misin?”

Bu yaptığımdan çok pişman olabilirdim, kendime ya da ona veya bu şehre sabaha kadar sövebilirdim ama onun da daha önce dediği gibi bazen sadece bir kez şans olurdu.

“Seve seve.”

Önümde diz çöküp imalı bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çıkardı. Dudaklarında çarpık bir gülümseme oldu. Ne yapacağımı anlamış gibiydi. Ellerimi omzuna yerleştirdim.

“Victoria, sadece bu katın ışıklarını kapatır mısın?” Işıklar anında kesildi ve sadece dışarıdan yansıyan ışıkların süzüldüğü ince parlaklıklar kaldı.

Omzuna koyduğum ellerimle ondan destek alarak kendimi ona daha çok yaklaştırdım ve dudaklarım dudaklarının hemen üzerindeyken, “Bunun için seni kaybetmeden tek bir şansım var,” diye fısıldadım.

“Öyleyse sana daha çok şans vermeliyim.”

Sol elini enseme uzattığı anda beni kendine çekti ve dudaklarımız birleşti.

Nefessiz kalmamak için bir çözüm üretmiş miydi merak ediyordum çünkü beni fazla yoğun öpüyordu. Eli ensemi nazikçe okşuyor, dudağımın alt ya da üst ayırmadan her bir parçasını emiyordu. Alt dudağımın arasından dişi geçtiğinde dudaklarının içinde inledim. Dişleri fazla düz ve keskindi.

Eli yavaşça ensemden belime doğru kayıp beni daha çok kendine çektiğinde ikinci eli de belime sarıldı ve öpüşme bölünmeden beni kaldırıp çaprazındaki masaya oturttu. Hâlâ tenlerimizi birbirine değdirmekten çekinmiyordu. Ona yapışmış bir vaziyette olmama rağmen sanki beni içine almak istermiş gibi bir şiddette hâlâ kendine daha çok çekmeye çalışıyordu. Ellerim omzundan göğsüne doğru düştüğünde bir tırnağım gömleğinin düğmesine takıldı. Birkaç kere çekiştirdiğimde koptu ve nefessizlik bizi tüketirken dudaklarımız isteksizce ayrıldı. Bir avucu yanağımı kavrayıp okşarken parmağındaki yüzük ikinci kez dikkatimi çekti. Boynumda takılı olanın aynısı gibiydi ama yüzük hâliydi. “Bu yüzük...”

“Senin parmak izin var.” Cevap vermek için bir saniye bile beklememişti.

“Benim mi?”

Başını aşağı yukarı sallarken onaylar şekilde mırıldandı. “Hazel, şimdi sana bir şey daha söylemek istiyorum ve bunun için de seni kaybetmeden tek bir şansım var.”

Elimi korkuyla kaldırıp dudaklarının üzerine koydum. “Söyleme.”

Elimin altında sesi boğuk gelse de konuşmaktan vazgeçmedi. “Söylemem lazım.”

Başımı sağa sola sallayıp, “Sakın söyleme. Ben de sana daha fazla şans vereceğim. O zaman söyle.”

Eğer söyler de ölürsen bu anı unutamam.

Elimi dudaklarından çeker çekmez tekrar dudaklarına yapıştım. Bu kadar sert bir şekilde öpeceğimi düşünmemiştim ama başı geriye doğru savrulmuştu.

Onun hakkında şimdiye kadar tek bir şeyi bile doğru bilmediğimi hissettim. Sevgisini görememiştim, ona sahtesin demiştim. Yalnızlığını görememiş, onu terk etmişim. Şimdi her dokunuşunda ve öpüşünde aslında öyle olmadığını anlıyordum. Yine de onun söylemek istediğini ben de ona söylemek istiyordum.

Ben Deniz Aras'ı seviyordum.

“Hazel.”

Burada geçirdiğim günlerden en tuhaf olan günü yaşıyordum. Her şey fazla gerçek geliyordu. Tenimi ısıtan bir güneş vardı ve fazla sıcaktı. Bir yandan da sert bir rüzgâr esiyordu.

“Hazel, uyan.”

Biri bana sesleniyordu ama ne dediğini fazla duyamıyordum.

“Hazel, kalkman gerek.”

Güneş artık tenimi yakmaya başlıyordu. Yürüyebiliyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Etrafımda da kimseyi göremiyordum, sadece sesler duyuyordum. Bir şey ötüyordu, biri bana sesleniyor, etrafta bazı hareketliliklerin uğultusu duyuluyordu.

Biri beni omuzlarımdan tutup sarstı ve dünyam döndü. Güneş titremeye, bulutlar yer değiştirmeye, ayağımın altındaki yer sallanmaya başladı. Hâlbuki ben çocukların çizdiği güneşli ve bulutlu bir yoldaydım. Çevremde hiçbir şey yoktu.

“HAZEL UYAN!”

Tanıdık bir ses zihnimin içinde yankılanırken dünyam daha şiddetli sallandı. Sonunda hayal bir anda yok oldu ve gözlerimi açtığımda kendimi laboratuvardaki sedyede uyurken buldum. Deniz uyandığımı görür görmez beni kucağına alarak bu alandan çıktı.

“Neler oluyor?” Yeni uyanmış olmama rağmen gözlerim tekrar kapanmak istiyordu.

Yüzüme doğru birkaç kez öksürdü ve Benjamin’in getirdiği maskelerden birini yüzüme geçirdi. Diğerini kendi yüzüne geçirdikten sonra Benjamin maskeli yüzüyle bize işaret verip onu takip etmemizi ima ederek önden ilerlemeye başladı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Deniz’in omzunu sıkıp başımı salladığımda bana doğru eğildi, sesi maskeden dolayı oldukça boğuk çıkıyordu. “Savaş... başladı.”

Kapıda bekleyen geniş aracın içine Deniz önce beni bindirdi, ardından yanıma oturdu. Aracın kapısı kapandı. “Benjamin?”

“O kimyasallardan etkilenemez.” *Robot olduğu için...*

Şehrin tüm renkleri bir anda kırmızıya dönmüştü. Binaların rengi, kalkanın rengi... Ayrıca alarm birden fazla kez tekrarlanıyordu. En son ışınlanma modunda Benjamin hasar görmüştü çünkü saldırı altındaydık. Durum hâlâ öyleyken bir kez daha ışınlanamazdık, bu yüzden son hızla dikkatle şehrin diğer ucuna doğru gidiyorduk.

Evlerimizin önünden geçtiğimiz an aradaki kalkan tekrar yükseldi ve ışıkları yalnızca yeşil yanan bir bölgeye ulaştığımızda kalkan indi, içeri girdik, ardından kalkan tekrar yükseldi.

Burada üst üste kurulu üç bariyer gökyüzünü sarıyordu ve en üstteki çatlamış görünüyordu. Aracın durduğu bir laboratuvarın önünde indiğimizde maskeleri çıkardılar ama bende hâlâ derin bir hâlsizlik vardı. Deniz belimden destek vererek beni tutup maskemi çıkardı.

“Beklediğimizden daha güçlüydü.”

Irmak elinde suyla uzaktan hızlı adımlarla bize yaklaşıyor, Larissa da arkasından koşuyordu. Deniz, Irmak’ın elindeki suyu alıp bana uzattı. Dikkatle suyu içtim, biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım ama hâlâ etraf biraz dönüyormuş gibi geliyordu.

Önümüzde açık birden fazla kameranın her biri renk renk ayrılmış, üç boyutlu hâle getirilmişti. Şehirleri oyun küpü gibi şekillendirmişti.

Larissa ekrandan başını çevirip, “Benjamin nerede?” diye sordu. Onun robot olduğunu öğrendiğinden beri baba diye seslenmediğine emindim.

“O, oradaki işleri yürütmeye devam etmeli, tüm enerji yükü oradaki kaynakta.”

Bakışları yere düştü. Omuzları da onu takip etti.

“Ona bir şey olmayacak, tatlım, o bizim etkilendiğimiz şeylerden etkilenemez.” Deniz omzundan tutsa da ellerini ittirip kaçtı. Düşüncesiz davrandığımızı düşündüğüne emindim ama öyle olmadığımızı ona inandırmanın bir yolu da yoktu.

Irmak onun peşinden koşar adımlarla gitti. Bense zor ayakta duruyordum çünkü bacağımda hâlâ taze bir yara vardı. Gökyüzünün ayarlanabilen görüntüsü yavaş yavaş turunculaşmaya başladı, bir gün doğumu gibiydi ama ek-

rana baktığımda diğer şehirlerde de öyle olduğunu fark ettim. Saldıkları gazın verdiği tepkimenin sebep olduğu bir görüntüye benziyordu. Deniz’le Irmak ekranda beliren birkaç görüntüyle oynamaya başladılar. Bariyerleri inceledi ve yinelediler. Bu ne kadar sürecekti bilmiyordum ama Victoria yanımda aniden kırmızı renkte belirdiğinde bunun çok yakında olacağını tahmin ettim.

Elini ekrana uzattı ve başkenti yaklaştırdı. “Saldırı başladı.”

Bulutların arasında uçan bazı mini uçaklar görünüyordu. O uçaklar bir anda uzay gemisi büyüklüğüne geldi ve şehrin farklı noktalarına kondu. Açılan kapıdan çıkan elleri silahlı robotlar etrafa dağılmaya başladı. Sayıları çok fazlaydı. Bariyer havaya katılan gazı engellemişti ama bunu engellemezdi.

Deniz’in tetikte beklettiği robotlar bileğindeki mekanizmadan sinyal gönderdiği an ağaçların arasından, mağazaların içinden ve kapalı olan her yerden çıkıp koşmaya başladı. İki tarafın da elinde silahlar vardı ve sayı olarak da birbirlerine yakınlardı.

“Gittikçe artıyorlar,” dedi Irmak. Sesinde endişe vardı ve dudaklarını kemirmeye başlamıştı.

Deniz yan taraftan gizli bir dosya açtı ve destek ekipman dosyasına tıklayıp bir sinyal gönderdi. Ona dönüp, “En iyilerini sona mı sakladın?” diye sorduğumda Deniz sadece çarpık bir şekilde gülümsedi.

Ardından en büyüğünü, yani boyu üç metreden uzun ve geniş kalıplı robotu öne sürdü. Robotlar başımızın üstündeki gökyüzünden uçan araçlarla şehirlere dağıldılar. En büyü-

ğü başkente indiğinde arkada bir süre bekledi. Diğerleri gibi koşmadı, hareket de etmedi.

Deniz, Victoria'nın getirdiği kutudan bir gözlük, iki de eldiven alıp takmaya başladı. Onu o kontrol edecekti. Deniz gözlüğü takıp mekanizma aktifleştğinde robot başını kaldırdı ve gözleri kırmızı renkte parladı. Eldivenin avucunda tuşlar vardı. Deniz birine bastığında robot koşmaya başladı. Ardından Victoria bir kutu daha getirdi, onda da bazı ekipmanlar vardı. Yine koca bir gözlük ama eldiven yerine iki oyun koluna benzeyen şey vardı.

“Hava saldırısına kim müdahale etmek ister?”

Irmak bana döndüğünde başımı eğip ona kutuyu işaret ettim. Ekipmanları aldı ve gözlüğü taktı. Küçük bir robotun elinde patlayıcı gibi gözüken ince bir silah vardı. Irmak tuşa bastıkça havada uçuşan araçlar hasar görmeye başladı. En sonunda büyüklerden bir tanesi devrildi ve büyük toz yığını onların robotlarının bir kısmını savurdu.

“Benim de yapabileceğim bir şey yok mu?” diye sabırsızca mırıldandım.

“Şimdi değil.”

Ellerimi dudaklarıma uzatıp oynarken bir yandan da ekrandan gözümü alamıyordum. Uykum bir anda kaybolmuş, ağrılar saklanmıştı. Adrenalin beni bir şeyler yapmam için dürtüyordu ama yapabilecek bir şeyim yoktu. Ne henüz iyileşmişim ne de bu iş hakkında bir bilgiye sahiptim. Arkamdan gelen bir sesle yüzümü çevirdiğimde Meva korkuyla, nefes nefese yanıma çöktü ama hiçbir şey söylemeden benimle birlikte Deniz'le Irmak'a döndü. Deniz'in babası hâlâ ortalarda yoktu, merakla dudaklarımı kemirdim.

Deniz ve Irmak robotlar paramparça edilene dek durmadılar. Başkente saldıran tam beş bin robot varken diğer şehirlerde biner robot vardı. Turuncuya bulanana hava yavaş yavaş kırmızılaştı. Bazı robotlar evlerin önünde nöbet tutuyor, kimsenin dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı.

Şu an savaş tamamen robotlar arasında dönüyordu; onlarda kontrol uzaktaydı, bizde ise oldukça yakındı. Havadan süzülerek gelen bir araç bariyerden geçip tam yanımıza indiğinde araçtan Benjamin çıktı ve koşar adımlarla bize doğru geldi. “Etrafı sardılar, sadece diğer yerlere değil, buraya da saldırıyorlar.” Boynundaki teni hasar görmüş, altındaki ışıklı mekanizma ortaya çıkmıştı.

Deniz gözünü gözlükten ayırmadan, “Ne buldun peki?” diye sordu.

“Buraya gelen siyasetçiler, aslında onlardanmış.”

Ayağımın ağrısını görmezden gelerek Benjamin’e doğru topallayarak yürüdüm ve masaya yaslandım. “Bu da ne demek?”

Deniz bunu bekliyormuş gibi, “Dışarıda da içerde de savaştığımız kişiler aynı kişiler demek,” cevabını verdi.

“Bağlantılarına ulaştım. Ellerininde toplam yüz bin robotluk bir ordu var.”

Cevabından ne kadar korksam da, “Bizde kaç... kaç tane var?” diye sordum.

“Seksen bin.” İşte bu ilk kez ciddi oranda korku hissetmeme sebep olmuştu.

“Ama şöyle ki onların tek ordusu robotlardan ibaret. Bizim kendimizce geliştirdiğimiz başka silahlar da var.” Deniz robotun kolunu döndürdüğünde robot taramalı silah gibi

etrafa ateş açmaya başladı. Konuşmadan tamamen kopmuş, savaşa odaklanmış görünüyordu.

“Nasıl silahlar?”

“Gökyüzünden salınabilecek ve robotları parçalayabilecek bir bomba, ayrıca yerin altında gezinip seçtiğin yerden saldırı gerçekleştirebilen yılanlar tasarladık. Bunlar yerin altından çıkarak içine doğru sürünüyor ve ana mekanizmalarını parçalıyor. “

“Bombaları çıkarmak için ne bekliyorsunuz?” Benjamin bana cevap vermedi. Boynumu yana eğip kütlettim. “Victoria, bana bombayı kullanabileceğim ekipmanları getir.”

Birkaç dakika sonra yeni bir kutu bana uzatıldı. Benjamin, Deniz’e baktı ve bizle ilgilenmediğini görür görmez beni omuzlarımdan tuttu. “Deniz’den sonraki yetkili sensin, beni dışarı gönder.”

“Hayır, gönderemem.”

Elimdeki kutuyu alıp kenara bıraktı. “Orada daha çok iş yararam, Hazel, beni dışarı gönder. Eğer içeri girerlerse çıkartamayabiliriz.” Bu bir riskti ama Deniz’in bana öğrettiği en değerli şey, risksiz hiçbir şey olmayacağıydı.

“Seni göndermiyorum, Benjamin, şimdi git ekipmanlarını al ve saldırmaya başla.” Ona bir şey olursa ve biz kurtulsak Larissa’ya söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ayrıca Benjamin burada da orada olduğu kadar iş görürdü.

Kutuyu açıp içindeki ekipmanları taktığımda bir hava aracının içinde kendimi görüyordum. Ellerimi havaya kaldırdım ve gözümün önünde beliren nişangâhla bizden olmayanları ayırt edip nişan alarak atış yaptım. Bu bilgisayar oyunu oynamak gibiydi ama sorun şuydu ki ateş ettiğim tüm

silahlar gerçektir. Yaptığım ilk atışta bu kadar büyük bir patlama beklemiyordum.

“Victoria, giriş çevrelerinde yeni bir koruma bariyeri oluştur, bir kafes gibi olsun. Bariyer açıldığında içeri girenlerden sonra kapanacak ve şehirle bariyer arasındaki ince kafeste girmeye çalışan herkes sıkışacak. Bunu yapabilir misin?”

“Elbette, Profesör.”

Daha önce bana bu tarz oyunlar oynatan babam bu anları görüyor mudur acaba diye düşünmeden edemedim. Daha önce oyun oynarken hiç eğlenmemiştim, şimdi ise garip bir şekilde sanki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi eğleniyordum ve bu tuhaf bir şeydi.

Birçok yer toz duman içinde kalsa da hâlâ merkeze ya da evlere doğru ilerleyememişlerdi. Bu şu an için içimi rahatlatan tek şeydi. Derin bir nefes alıp art arda çizgi gibi bombaları belli bir açıyla bıraktım, bizden de giden belli bir kısım oldu ama onlar daha kötü durumdaydı. Tam karşımdan büyük bir hava aracı bana hızla gelirken ve çarpmaya yakınken o anda başka biri ona ateş edince hava aracı düştü. Deniz tam zamanında müdahale etmişti.

Benjamin, “Artık eşit sayıdayız,” dediğinde elimden kumanda, gözümden de gözlük alındı.

“Neler oluyor?”

“Elimizden geleni yaptık, tüm şehirler için. Sıra kendi şehrimizde.”

Bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bariyer tamamen indi ve şehrin elektriğinin yarısı kesintiye uğradı. Irmak dönüp, “Tek Vuruş’u tasarladın mı?” diye

sordu. Gözlüğünü yeni çıkarıyor, bir yandan da bize doğru adımlıyordu.

“Evet ama adı Tek Vuruş değil. Çift Vuruş.”

Kaşlarım çatık hâlde, bakışlarım ikisinin arasında sekti.

“Öyleyse ver onu, sizi kollayayım.”

Deniz Benjamin’i reddetti.

“Bahsettiğiniz şeyin tam olarak ne olduğunu söyleyecek misiniz artık?”

İkisinin de bakışları bir anda üzerime toplandı. “Tek Vuruş Görkem Aras’ın taslak olarak tasarladığı bir silahtı fakat çok riskli olduğu için kullanıma açmayı düşünmüyorduk. Durduğu yerde bir çember kuruyor ve kalan her elektronik şeyin enerjisini içine çekiyor. Bu teknoloji koca bir şehir bile olsa.”

Burnuma pis kokular geliyordu. “Peki bunun eksi yönü ne?”

Deniz ağzını bile açamadan Irmak düşünceli bir ifadeyle saçlarını kaşıyarak, “Tüm enerji kişinin vücuduna da yayılıyor. Bu da ölümün eşiğine gelebileceği ya da öleceği anlamına geliyor,” diye açıkladı.

Ortalarına geçip sesimi yükselterek, “Ve bunu bir insan mı kullanabiliyor sadece? Nasıl sadece insanın kontrol edebileceği şekilde tasarlarsınız böyle bir silahı?” diye sordum.

İkisinden de bir ses çıkmadı. Tam yanımda Victoria belirdi. “İnsan dokusuna yapışması gerekiyor, gücü tutabilmek için silahın bir dayanak noktası olmalı. Bu dayanak noktası bir canlı olmadıkça silah gücü ememez.”

“Çünkü gücü insana yayacak ve öldürecek, öyle mi? Ya gücü tamamen çekmeden öldürürse?”

Bunu kimse düşünmemiş gibi sessizlerdi. Öfkeyle elimi saçlarıma daldırıp toparlayarak etrafta tur atmaya başladım. “Görkem Aras nerede?”

Deniz başını çevirip gözlerini kaçırdı. Kaçtığını mı düşünüyordu, yoksa saklandığını mı? Neden saklanıyordu?

Benjamin havaya gerginlik katan konuda bir şey söyleyemiyordu çünkü silah ona tutunamazdı.

“Nasıl bir anda içeri girebildiler?”

Deniz yanağını ısırды, ilk kez duyduğu suçluluğun doğru olduğunu hissediyordum ve bu histen korkuyordum. “Dışarı gönderirken verdiğim açıktan yararlandılar.”

Irmak ve Larissa birbirine baktı, arkamı döndüğümde Meva artık orada yoktu. Benjamin bana merakla bakıyordu.

“Ben kullanacağım, başka bir seçenek yok.”

Kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Kan beynime sıçradı. Deniz’e doğru adımlayıp onu öfkeyle yakasından tuttum. Şaşkın bakışları öfkeli bakışlarımdan ürküyormuş gibi görünüyordu. “Öldürmek mi istiyorsun kendini? Ben de varım, ne demek başka seçenek yok?”

Kendimi ölümün önüne atmamışım gibi rahatça konuşmam beni bile korkutmaya başlıyordu ama kendime hâkim olamıyordum.

“Seni tehlikeye atar mıyım ben?”

“Beni mi düşünüyorsun? Kendini düşünmeden ölüme atarken ne olacağımı düşünmüyor musun peki?”

Victoria’nın rengi tekrar kırmızılaştı. “Kafesi aşmak üzereler.”

Deniz yakasını tutan ellerimi tutup, “Vakit yok, tatlım,” diyerek ellerimi nazikçe yakasından indirdi ama bırakmadı.

Benjamin'e döndüm, gözlerimin dolduğunu sağ gözüm-den bir yaş akınca tenime vuran sıcaklığıyla fark edebilmiş-tim. "Bir şey yap."

Benjamin, Victoria'ya döndü. "Çift Vuruş'u çıkar."

Victoria Deniz'e dönüp onay bekledi.

"Çıkar silahı, Victoria."

Deniz'in verdiği onayla Victoria nokta tanesine bürünüp kayboldu. Benjamin'in de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Peki kullandıktan sonra ne olacak, her şey bitecek mi? Her şey bu kadar hızlı mı olacak?"

Irmak ekranın bazı bölümlerini açtı, tüm kapılar imha edilmişti ve içeri saldırıyorlardı. "Başka şansımız yok, Hazel. Biz araca bineceğiz, bizimle gel."

Aklıma Deniz'in daha önce hazırlattığı uzay aracı geldi. Larissa, Irmak ve kendisi için tasarlamıştı. Yüzümü yere eğip başımı olumsuzca salladım. Gitmek gibi bir düşüncem, böyle bir ihtimal bile söz konusu değildi.

Victoria tekrar belirirken hepimizin dikkati anında ona çekildi. "Silah... yerinde bulunmamakta."

Deniz ve Benjamin, "Ne demek bulunmamakta?" diye aynı anda sordu.

Victoria tekrar ortadan kaybolurken Deniz neredeyse bağıarak küfretti ve elini masaya sertçe vurdu. Yerimde sıçradım.

"O silahı bana getir, Benjamin."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda bu kez bakış-larından fişkırان öfke doğrudan beni hedef aldı. "Sen yaralı-sın, istesen de silahı kullanamazsın."

“Senin de vücudunda metal bir parça var?” Cevap vermedi.

“Silahı kullanan illa ölecek diye bir kaide yok, risk yarı yarıya.”

Ellerimle yüzümü sıvazlayıp, “Ölmek yeterli mi yani? Sakat kalabilirsin, bitkisel hayata girebilirsin, ölmekten better olabilirsin. Ne kadarlık bir güç var ortada onu bile bilmiyoruz, sadece bu şehrin gücü bile seni öldürmeye yeter!” dedim.

Irmak ilk kez bana hak verir şekilde başını salladı ama istese bile Deniz izin vermeden o silahı kullanamazdı.

Benjamin gitmek üzere olduğu yoldan geri döndüğünde gözlerindeki renk değişti. “Yetkili Deniz Aras ve Hazel Alvers, yetkileriniz an itibari ile elinizden alınmıştır. Lütfen güvenli bir bölgeye geçiniz.” Şu an tam anlamıyla robot gibi duruyor ve konuşuyordu.

Deniz ile aynı anda kaşlarımızı çatarak birbirimize baktık. “Bu da ne demek?”

“Benjamin, bana aracımı getir.”

Gözünü diktiği yerden ayırmadan, “Talebiniz reddedildi,” dedi Benjamin.

Deniz, “Victoria,” diye seslendi fakat Victoria da gelmedi. Irmak, “Neler oluyor?” diye sorarak tam yanımda durduğunda Deniz ellerini masaya yasladı, başını eğip öfkeyle bağırdı. Kimse neler olduğunu anlamamıştı. Larissa korkuyla Irmak’a sarılı vaziyette duruyordu.

Ekranlar bir anda ortadan kayboldu. Şehrin tüm elektriği aynı anda kesildi. “Şehri ele geçiremezler, bu imkânsız.”

Irmak'a dönüp baktım, karanlıkta bile olsa robotlardan yansıyan ışıklar etrafı az da olsa görebilmemizi sağlıyordu.

“İmkânsız değil...” diye fısıldadı Deniz. Kimin ele geçirdiğini anlayan sadece ikimizdik.

Korkuyla titredim. Etraf giderek soğurken etrafımız sarılıyor, bomba sesleri daha da yüksek duyuluyordu.

“Irmak, Larissa'yı al ve hemen git.” Larissa'nın tüm ağlamalarına ve karşı çıkmalarına rağmen Deniz de bana hak verince Irmak, Larissa'yı kucağına alıp bizden uzaklaşmaya başladı.

Dakikalar süren sessizliğin ardından Deniz'in arkasında bir gölge belirdi. Deniz'e doğru adım attım ama bir ışık bana doğru süzüldü. Bir silah lazeriydi. “Kıpırdama, Profesör.”

“Feza.” Yüzü belirginleşirken Deniz doğruldu, teslim oluyordu.

Feza beni duymazdan gelirken Deniz'in ellerine metal bir kelepçe geçirdi. “Geri dönmemeliydin, Profesör.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Yapma,” desem de, “Yapmak zorundayım,” dedi.

Etrafta yardım alabileceğim, engel olabileceğim ya da saldırabileceğim hiçbir şey yoktu. Sertçe yutkundum. “Onu bırak beni al, onu bulamadığını söyle.”

Deniz bana öfkeyle bakarken Feza umutsuzca beni izliyordu. “Onu istiyorlar, Profesör, seni değil.”

Deniz derin bir nefes aldı, göğsü inip kalkarken elleri arkada birleşik kelepçeliydi.

“Şehir zaten düştü, buradan geri dönemezsiniz.”

Ona inanamaz şekilde başımı salladım. Deniz fazla sessizdi, bu beni hem endişelendiriyor hem de şüphelendiriyordu. “Onu alacağım ama seni bırakacağım.”

Bir adım daha attığımda silahını bana tekrar doğrulttu. “Güç merkezine git, eğer merkezi kontrol edebilirsen yetkiyi tekrar ele geçirebilirsin.”

Hem bizi engelliyor hem de yardım ediyordu, kafasının içinde verdiği savaşa minnettar olarak buruk bir tebessüm ettim. “Yetkiyi kaybettik.”

Bana şaşkınca bakakaldı. “Nasıl kaybettiniz, henüz merkeze kimse gitmedi?”

Deniz başını eğmiş vaziyette sessizliğini koruyordu.

“Sizden gitmedi,” diye mırıldanırken bu kez adımlarımı geriye atmaya başladım. “Onu almana izin veriyorum fakat şehirden çıkmama izin vermeyeceğim. Ona ben dönene dek iyi davran, yoksa senin kontrol edilen beynini parçalarım.”

Deniz başını kaldırıp bana parlayan gözlerle bakarken ona bunun son kez olmadığını umut eden bir bakışla gülümsedim.

“Acele et, Profesör, yaratıcımı öldürmek istemiyorum.”

Onlara zar zor arkamı dönüp koşmaya başladım, ayağımın ilk vurduğu anda acı ortaya çıktı. Sonrasında omzumda beliren sızıyı hissettim. Gözlerimden acının getirdiği yaşlar hızla akıyordu, etrafın karanlık oluşu gözlerimin yaşarmasıyla daha da kötü bir hâl aldı. Benjamin ortadan kaybolmuştu, Irmak ve Larissa gitmişti. Meva ortalıkta yoktu. Nefes nefese merkez binaya koşarken kapının parmak izimi okuyup okumayacağını düşündüm. Artık yetkili değildim.

Dakikalarca durmadan koşmamın ardından merkez binasının önüne vardığımda bir saniyeliğine durup nefes aldım. Karanlığın tam içinde merkez binasının ışıkları açıldı. Kapı aralıktı, titrek bir nefes verirken içeri adımımı attım. Binanın dışındaki ışıklar açılrsa da içi hâlâ karanlıktı. Koşar adımlarla kuantum bilgisayarları ve güç hattının olduğu kata kadar çıktım. Asansöre binme riskini şu an için alamıyordum. Merdivenleri üçer beşer çıkıp en geniş kata geldiğimde tekrar durup soluklandım.

Kapı kapalıydı, karanlık koridordan geçip elimi okutsam da açılmadı. Sağlam bir küfür savurarak tekrar vurdum ama açılmadı, ardından dışarıdan gelen ışık bir anda her yeri aydınlattı. Yüzümü cama çevirdiğimde büyük bir ateş topunun buraya geldiğini gördüm. Harelerimin içinde alevin parıltısı belirdi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, aramızda incecik bir cam vardı ve saniyelerim kalmıştı. Biri beni sertçe çekip bir odanın içine aldığı anda kapı anında kapandı, kilit sesini duyar duymaz tüm binayla birlikte sallandık. Üzerime düşen kişiyle odanın diğer ucuna yuvarlandım.

Bina neredeyse devrilecekti. Titreyen ellerimle beni tutan kişiye uzanıp tutduğumda yapılı bir kol hissedip gözümü açtım.

“Siz gençler hep her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz.”

Üzerimden çekilip beni ayağa kaldırırken, “Görkem Aras...” diye fısıldadım.

Üzerini silkeleyip giydiği zırhın önündeki fermuarı çekti.

“Deniz’i aldılar.”

Boynunu omzuna eğip kütlekti. “Gördüm.”

Yanına doğru ilerlerken, “Nasıl engellemezsin?” diye sordum.

“Victoria, herkes şehre girdi mi?”

Victoria eski canlı rengiyle havada süzüldü. “Girdiler, Görkem Bey.” Mor gözleri bana döndü ama hiçbir şey söylemedi.

“Güzel, şehrin bariyerini tekrar kapat.”

Victoria ortadan kaybolurken Görkem Aras bana bir gözlük uzattı.

“Ne yapıyorsun?”

Bir eliyle hâlâ gözlüğü uzatıyor, diğer eliyle ekrana hızlı hızlı bilmediğim dilde bir şeyler yazıyordu. “Oğlumun ve insanların hayatını kurtarıyorum.”

Verdiği gözlüğü gözüme taktığımda şehir eski ışıklı hâliyle göründü. Kapıya ilerlerken beni de bileğimden yakalayıp peşinden sürüklemişti. “Ne yapıyoruz bilgi verecek misin artık?”

Kapı açıldığında eğik kalan binanın koridorunda bir motor belirdi. Deniz’in renkli motorunun aksine camdan ama kırmızı ışıklı bir motordu. Motora binip bana elini uzattığında ona tutunup arkasına bindim.

Bina tekrar sallandı ve yıkılmaya daha çok yaklaştı. Arkasına bindiğim anda, “Yardım etmek istiyor musun?” diye sordu. Elinde bir çip vardı, çipi aldığımda cevabını almış gibi memnun oldu.

“Victoria, profesöre yardımcı ol.”

Elimdeki çip ansızın yok oldu ve öldürücü bir acı ensemden bedenime yayıldı. O anda motor harekete geçmiş,

koridordan dümdüz hızla ilerliyordu. Bina bir kez daha sallandığında devrilmek üzereydi. Bense ensemdeki acıyla Görkem Aras'ın tuttuğum omzunu neredeyse koparırcasına sıkıyordum. Çılgılığım koridoru inletirken camın açılma sesini duydum ve motor binadan gökyüzüne doğru uçtu. Biz çıkar çıkmaz bina devrilmişti, çıkan rüzgâr bizi savurdu.

“Sıkı tutun!”

Ensemdeki acı yavaş yavaş geçmeye başlarken motorun yönü düzeldi. Bu kez yukarı değil, aşağı süratle gidiyordu.

Köşede duran bir sarışın adamın önüne doğrudan indiğimizde adam bize döndü ve yüzü bedenime korku işletti. Bu beni öldürmeye çalışan eski sevgilimdi. Motor bacaklarımın altında ansızın kayboluverdi. Görkem Aras hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladığında elindeki silahla ateş etmeye başladı.

“Merhaba, Emir, beni özledin mi?” Elini ensesine attığı anda Emir'in kafası geriye düştü ve dudakları aralandı. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece gözlüğün sağladığı görüşle içindeki tüm gücün Görkem Aras'ın vücuduna çekildiğini görüyordum.

“Çift Vuruş...” diye mırıldanırken Victoria önümde belirdi.

“Profesör.”

“Victoria.”

Gözlüğü gözümünden çıkardı. “Bana izin verin, birleşelim.”

Görkem Aras diğer herkesle tek başına savaşırken gökyüzünden buraya doğru gelen bir aracı gördüm, Benjamin'in aracıydı ve Görkem Aras'ın olduğu yere ateş ediyordu.

“Bana izin verin, birleşirken benim tüm becerilerime sahip olacaksınız.”

Dikkatimi tekrar Victoria’ya yönelttim. “İzin veriyorum, birleşelim.”

Elini kaldırdı ve tam önüme geçti. Diğer elini de kaldırdığında ben de iki elimi kaldırıp onunla temas ettim. İlk kez onu hissediyordum. Bir anda tüm ışığı çizgiye dönüşüp etrafımı sardı ve ensemde bir acı daha saplandı. Dizlerimin üzerine düşüp çığlık attım. Beynimin içinde renkler patlıyordu; bir sürü yazı, rakam ve şekiller görüyordum. Beynimde zonklayan damarlarımı ve kulaklarımda çınlayan sesleri hissediyordum. Gür bir çığlık daha attığımda gözlerim açıldı, her şey gözüme fazla detaylı gelmeye başlıyordu.

“Eşleşme başarılı,” sesi zihnimde yankılandı. Bu ses Victoria’nındı.

Önümde bir çift ayak belirdi, onun hemen ardından da bir el bana uzandı. Eli tuttuğumda başım dönüyordu. Beynimde hâlâ dönen renkler ve şekiller, kulağımda hâlâ bir çınlama vardı. Görkem Aras beni kaldırdığında gözlerinde memnun bir ifade vardı. Beynim giydiği zırhın en ufak detayına kadar algılıyor, neler içerdiğini ortaya döküyordu.

“Başardın.” Şaşkınca bakıyor olsa da bunu tahmin ettiğine emindim. Başımı zorlukla salladım. “Burası bende.”

Vücudumda bulunan tüm yaraların yavaş yavaş sarıldığını hissettim. “Victoria, hadi gidip Deniz’i kurtaralım.”

Victoria’nın kıkırtısı beynimde yankılanırken aklımdan geçirdiğim Deniz’in motoru uzaktan görüntü. Kalabalığın içinden hızla ve kimsenin onu durdurmasına izin vermeden geliyordu. Motora doğru koşmaya başladığımda üzerine

atlamam için yapmam gereken hareket önden belirdi. Talimatları takip edip atladım, takla atarak motorun bileklerini yakaladım. Artık üzerindeydim. Neredeyse kayar şekilde yönümü çevirerek Feza'yı saptadığım bölgeye doğru sürmeye başladım. Kendimi doğaüstü bir varlık gibi hissediyordum. Tüm duyular, algılar doruklardaydı. Acı ve ağrıya dair hiçbir duygu artık yoktu.

Motor hızlandığında gözlerim iki kişiyi saptadı. Deniz ve Feza'ydı. Hemen önlerinde Seda ve burayı ziyarete gelen iki siyaset adamı daha vardı. Motorun sesini duyduklarında buraya dönmek için başlarını hareket ettirdiler. Motoru durdurup üzerinden indim. Aramızda sadece birkaç adım vardı ve köşedeki camdan yüzüm yansıyor. Gözlerim mor renkte parlıyordu, saçlarımın arasında mavi renkler vardı ve ışık saçıyor. Bu görüntü hoşuma gitti.

Seda bana dönüp kaşları çatık şekilde bakarken gülümseyerek ona adımlamaya devam ettim. Bu sırada Feza'nın silahı tekrar bana yöneldi.

“Merhaba, Seda, ölmeden önce seninle tanışmak isterim.”

Seda o tiksiniç gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. “Öleceğini bilmen güzel, Profesör.”

“Beni tanıyorsun,” derken ben de gülümsedim, ardından elimi kaldırıp boğazına sarıldım ve onu havaya kaldırdım. “Ama beni yanlış anladın. Ölecek olan sensin.”

Feza ateş ettiği anda bedenim kendini bir anda geriye çekti ve atıştan kurtuldu. Seda'nın boynunu olabildiğince sıkarken Feza da Deniz'i yakalayarak silahı onun alına yasladı. Seda'yı köşeye fırlatıp tüm odağımı Feza'ya çevirdim.

“Ona iyi bakmanı rica etmiştim. Yoksa sana ne yapacağımı söyledim, değil mi, Feza?” Feza neler olduğunu anında anladı ama bu kez emre karşı gelemiyordu, bunu görebiliyordum. Bu beni durdurur muydu? Hiç sanmıyordum.

Zihnimden Victoria’ya seslendim.

Victoria, onlara atalarının kim olduğunu göstermek ister misin?

Profesör, hadi onlara şehrin sahibi kim gösterelim.

Fısıldayışı beynimde bir patlama yarattı. Her şey fazla yüksek ve güçlüydü. Gözlerimi Feza’nın gözlerine sabitlediğimde eli titremeye başladı. Victoria tüm yetkisiyle ona hükmetmeye çalışıyordu. Feza direnmeden başını eğdi, bu savaşta olmak istemediği belliydi. Silahı yavaşça Deniz’den çekip kendi alnına yasladı.

“Sana ne yaparım dedim, Feza?” Sesimden öfke akıyordu, kendimi ilk kez böyle görüyor ve duyuyordum.

Feza ne kadar direnme de istemeyerek tetiğe bastığında alnına saplanan elektrik onu yere yıgıdı. Gözlerinin mavisi yanıp sönmeye başladı. Arkamdan gelen bir ses duyduğum anda, Victoria beynime bir uyarı sinyali gönderdi. Büyük bir atış yapılmış, yanımdaki binayı derinden sarsmıştı. Bir anda kendimi kontrol edilebiliyor vaziyette bularak Seda’yı bilinci kapalı şekilde köşeye doğru fırlattım ve motora doğru koşmaya başladım. Deniz de benimle birlikte koşmaya başladı.

Binanın gölgesi üzerimizi kaplamıştı, bize doğru yıkılmak üzereydi.

Deniz motora benden önce ulaştığında ben de arkasına atladım. Yerden değil, ilk hedef olan havaya doğru süzülüyor-

duk. Deniz'e tutunmuyordum, vücudum havada olmamıza ve süratli olmamıza rağmen garip bir dengeye sahipti. Merkez binaya benzer başka bir binaya yaklaştığımızda şehrin tüm ışıkları yavaş yavaş sönmeye başladı. Önce yeşillikler, sonra havada süzülen görseller ve onu takip eden binanın ışıkları teker teker kapandı. Victoria bana etrafı gayet net görebileceğim bir olanak sağlıyordu. Motordan süzülen ince bir ışık da önümüzü aydınlatıyordu. Bir binanın tepesine indiğimizde Deniz motordan ayrılıp bana dikkatle baktı, bedenimde ve yüzümde beliren değişiklikler onu şaşkına uğratmıştı.

Alnından akan taze bir kan damlası vardı, boynu kızarmıştı ve vücudunu taradığımda kaburgasına aldığı hasarlar da azımsanacak değildi.

Sertçe yutkundü ve bana doğru adımladı. "Buradan gitmen gerek, hemen."

Beni kolları arasına aldığımda beynim etraftaki tüm tehlikeleri tanımlamaya çalışıyordu ama çok fazlaydı. Ana odaklanabildiğimde, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Geriye çekilip yüzüme ciddiyetle baktı. "İstesen de istemesen de gideceksin, Hazel."

"Asla, seni bırakıp gitmem."

Alaylı bir tonda güldü, yüzünde ise aksi bir keder vardı. "Burada ölürsem beni ne sen ne de başkası hatırlayacak. Biraz zaman geçmesi yeterli bunun için."

Başımı olumsuz şekilde salladım. "Doğru. Kimse seni sevdiği için hatırlamayacak, ben hariç." Ses tonum oldukça netti. İtiraz kabul etmediğimi belli eder şekildeydi.

“Senin aksine çok fazla kötü şeye sebebiyet verdim. Sen buraya birini kurtarmaya geldin, ben bir kişi için binlerce insanı tehlikeye attım.” O bir kişi onun babasıydı ve ondan yıllarca uzakta kalmıştı.

Beynim tehdit algısından patlayacakmış gibiydi. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Direnmek çok zordu.

Deniz’e doğru bir adım atıp elimi yanağına uzattım ve sevgiyle okşadım. “Hiçbir engel beni seni sevmekten vazgeçiremez, kötülüğün bile.” Bu kötülük tüm insanlığın ölümüne sebep olsa bile çünkü *tüm insanlar bir yana sen bir yana*.

Derin bir iç çekip elini belime yasladı ve beni kendine çekti, o anda sanki ona mıknatıs gibi çekilen dudaklarım olduğumuz yeri, zamanı ve savaşı unutmuş gibi onun dudaklarına sarıldı. Sanki onu tutmak istiyormuş gibi, gitmesini engellemek istermiş gibi, sanki onu yanımdan ayırmayacakmış gibi öpüyordum.

Bir anda zihnimin karmaşası susuverdi ve beni onunla baş başa bıraktı. Tüm ışıklar söndü, sesler sustu. Sadece birkaç saniye boyunca hissettiğim sadece oydu, beni kendimden geçiren de oydu. Öpüşme dakikaları son bulduğunda buraya birinin ateş etmesini beklemiştim. Ölümü onunla dilemiştim.

Öyle olmamıştı; sanki dünyadan soyutlanmış, sadece ikimiz görünmez bir perde arkasında saklanmış gibiydik. Dakikalar uzamaya başladığında bir şeyin farkındalığıyla geriye çekildim. Sorgulayıcı bakışlarıma kıkırdadı. “Buldum, nefesimizin kesilmemesinin yolunu sonunda buldum.”

“Neden, neden şimdi?”

Bu kez o elini yanağıma uzattı ve enseme sarıp okşamaya başladı. “Eğer bu gece ay yerini güneşe bırakır da güneşi göremezsem son hissettiğim sen ol diye, saatlerce veya günlerce, ne kadar sürerse.”

Benim mor gözlerimin ışığı onunkilere yansıyor, bu görüntünün artık o kadar korkunç gelmemesi hoşuma gitmişti.

Eli yavaşça yanağımdan çekildiğinde arkamızda kalan motorun ışığı yandı. Deniz geriye doğru yüzü bana dönük şekilde yürümeye başladı.

“Yalnız mı gidiyorsun?” Ona doğru bir adım attım ve durdum.

“Şehrin kapıları kapalı, artık kimse buraya giremez, aynı şekilde çıkamaz da. Her halükârda karşılaşacağız.” Gülümseyerek geri geri yürümeye devam etti. Motor bana doğru gelip önümde durdu. Victoria gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

Havadan süzülen mavi bir ışının aşağı doğru süzüldüğünü algıladım. Aşağıdaki bir yığın robot ordusuna ateş ediliyordu ve aracın sürücüsü Benjamin’di.

Ülkenin tüm elektriği buraya çekiliyorken zaman daralıyor, tehlike yükseliyordu. Bariyer yanıp sönmeye başladı. Sertçe yutkundum, bu binayı korumamız gerekiyordu ama benim sadece onu korumam gerekiyordu. Victoria beni anlamış gibi hâkimiyetimi eline alıp beni motora bindirdi. Binanın duvarından aşağı doğru son sürat iniş yapıyordum fakat bina neredeyse yüze yakın kat sayısına sahipti.

Sonunda indiğimde uzaklardan bir zırh dikkatimi çekti, elinde daha önce görmediğim garip yuvarlak beyaz bir tabanca vardı. Karşısındakilere ateş ediyor, yanındaki robotlarla birlikte karşısındaki robotların sayısını azaltıyordu.

“Victoria, zırhın görevini bana tanımla.” Robotların birbirine açtığı ateşlerin arasından süzülerek diğer binaya doğru sürmeye devam ettim.

“Zırh belli bir enerji miktarını bir süreliğine taşıyabilecek bir araç. Fakat aktarım yapılması gereken süreyi geçtiğinde ölüme sebebiyet verebilecek bir tehlike içeriyor. Emebileceği güç mik-”

“Eğer süre geçerse, ölecek mi? Kesin mi?” Alnımda biriken boncukları hissettim. Hatta neredeyse hiç hissetmediğim kadar detaylı hissetmiştim.

“Kesin fakat bu güç paylaşılsa, zırh sahibi ölmeden hasarla kurtulabilir. Bu hasarın neye sebebiyet vereceği hakkında net bir sonuç vermek zor.”

Boynumu yana eğip kütlettim.

“Peki bu nasıl mümkün olabilir?” Bu gücü aktarmanın başka bir yolu olduğuna emindim ve Deniz’in de bu yolu kullanacağını biliyordum.

“Tek Vuruş için tek zırh tasarlanmıştı fakat Deniz Bey Çift Vuruş için iki zırh tasarladı. Daha dayanıklı ve kontrol edilebilir düzeyde.”

“İkinci zırh nerde?” Düşündüğüm yerde olmaması için dua ederken gözlerimi yumdum.

“Deniz Bey’le gittiğiniz binada.”

9. BÖLÜM

ÇİFT VURUŞ

Belli bir yaşa gelmemden itibaren, yaşanmışlıkların birikmişliğiyle uzun bir süre duygularıma duyarsız yaşamıştım, sanki heyecan ve korku benim için sadece gençliğin önce bahşettiği, sonra ise geri aldığı bir andan itibarendi. Buraya adım attığımda ise sanki tüm hayatım sıfırdan başlamış gibiydi.

Tüm geçmişim silinmiş, tüm zihnim temizlenmiş, sonra daha da karışık bir hâl almıştı ama yıllar sonra ilk kez bu kadar korktuğumu hissediyordum; ilk defa bu kadar çaresiz, çıkmazda ve kaybetmiş hissediyordum. Sanki biri sözcüğüyle bana ateş etmiş, kurşunu tam kalbime isabet ettirmişti.

Ya çok iyi bir nişancıydı ya da kalbim çok açıktaydı.

Motorun yönünü korkunun ele geçirdiği bir kontrolle tekrar oraya çevirdim. Şehrin de mekanik parçaların da canı cehennemeydi. Hiçbir şey beni şu an yolumdan döndüremezdi.

Victoria dirense bile benim hâkimiyetime karşı koyamadı. Kaşlarım çukur oluştururken, tüm dikkatim buraya gelmeden önce olduğum binaya kenetlenmiş, tüm duyularım oraya yoğunlaşmıştı. Belli bir dereceye sahip zırhlar katta asılı şekilde duvarın arkasından beynim tarafından algılandı. Zaman kazanmak için motorun burun kısmını yukarı doğru kaldırarak göğe yükseldim. Hâlâ havada süzülen araçlarla silahlar vardı ama aralarından sıyrılmak aşağıya göre daha kolaydı.

Derin bir nefes alıp en üst kata doğru hızlandığımda motorun kontrolü gidip gelmeye başladı. Biri beni saptırmaya çalışıyordu. Biraz daha yüklenerek sonunda en üst kata ulaştığımda motorun tüm gücü kesildi ve beni köşeye doğru savurdu.

Bu beni sadece yavaşlatırdı, Deniz de bunu istiyordu.

Dirseğimi yere yaslayıp duvardan destek alarak ayağa kalktım. Deniz'in bedenini saran zırhını görebiliyordum. Gücün diğer kaynağı olmak istiyordu.

Her ne kadar ona doğru koşsam da ilk darbe merkez binadan geldi. Bir ışık huzmesi gibi oluşan patlama tüm şehri sarstı ve beni tekrar yere savurdu. Zırhın enerji yüküne verdiği tepki gözümde her detayıyla canlanıyordu. Ellerimi yere sürüp bu kez daha da zorlanarak ayağa kalktım ama ikinci darbe tam önümden geldi. Kör edici bir ışık doğrudan olduğum yere süzüldü. Ona yardım etmek, içeride sıkıştırdığımız her şeyi ve herkesi yok etmek için gitmiştim, keşke gitmeseydim.

İkinci patlama beni sadece düşürmekle yetinmedi, gözlerim bir daha açılmayacak bir darbe almış gibi alevler içinde yandı ve sert bir güç beni binadan aşağı yuvarladı. Hiçbir gücüm, hiçbir kontrolüm yoktu.

Görüm ve gücümden sonra kalan tüm duyularım da onları takip ederek kaybolmaya başladı. Bu sadece onun ya da başkalarının sonu değildi. Bizim sonumuzdu ama uyanırsak bu, sonumuzun başlangıcı olacaktı.

Karanlığın içinden tonlarca ışık geçiyordu. Hareket etmek istediğimde koskoca yer bana bir kafes gibi geliyordu. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. En kötüsü de uyanmak istemiyordum. Kalbim atıyor mu onu bile bilmiyordum. Ufak bir el boynuma dolanıyordu. Boynumu ıslatan birkaç damla üşütüyordu. Üzerime bir şeyler örtüldü. Kulaklarımdaki tıkanma açıldı ve bir nabız ölçüm cihazının sesi zihnimde yankılandı. Ensemde de derin bir sızı vardı ama zihnimin sessizliği artık Victoria ile bir olmadığımı gösteriyordu.

Yanağımı sıcak bir ıslaklık ısıttı. Kime ait olduğuna dair bir fikrim yoktu.

“Ne zaman uyanacak?” diye sordu tanıdık bir kadın sesi.

“Elimden geleni yaptım. Şimdiye uyanması gerekiyordu.” Bu kadının sesi de bana tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

“Neden yanımıza, güvenli alana gelmedi ki?” Bu ilk soruyu soranla aynı kadındı. Sesi titriyordu, sanırım ağlıyordu.

Bir sigara dumanı uzaktan burnuma geldi. Kalp atışım bir anda hızlandı ve gözlerim ben kendimi zorlamadan açıldı. Camları kırılmış bir binanın giriş katındaydık ve solda harap olmuş şehir görüntüsü vardı. Tüm ışıklar gitmişti, sa-

dece pille çalışan birkaç ışık yanımda yakılmıştı ama görüne göre güneş doğuyordu. Boynumdaki küçük eller Larissa'ya aitti.

Larissa, "Uyandı!" diye kulağımın dibinde bağırdı.

Kolumda takılı bir serum vardı. Bacağım alçıya alınmıştı. Irmak elinde sigarayla ve kızarmış gözleriyle olduğu yerde doğrulurken Meva heyecanla yerinde sıçradı. "Hazel... kendini nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarımı araladım ama boğazım o kadar kuruydu ki konuşamadım. Meva hemen yanımda duran suyu açıp dikkatle bana içirdi. Sudan içerken bir yandan da gözlerim etrafı tarıyordu ama iki kadın ve bir çocuktan başka kimse yoktu.

"Neredeler?" diye sordum ama alacağım cevaptan hiç bu kadar korkmamıştım.

"Bir aydır uyanmıyorsun, Hazel... Şu an-"

"Neredeler?" diyerek tekrarladım sorumu.

Irmak dudaklarını yaladı, sigarayı attı ve sedyemin ucuna oturdu. "Deniz yoğun bakımda, dayım da hâlâ uyanmadı ama yakında uyanacağını düşünüyorum." Gözyaşlarım hızla akmaya başlarken çenem titremeye başladı.

"Uyanacak ama değil mi? Uyanacak de, Irmak... lütfen." Sonlara doğru sesim kısıldı.

"Bilmiyorum, canım, ben de bunu umut ediyorum ama vücudu... tamamen izler içinde. Şimşek gibi, tüm vücudunu saran mavi damar gibi izler var. Vücudunda fazla elektrik yükü var. Hâlâ nasıl hayatta kalabiliyorlar onu bile anlamış değilim."

Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırdım. Larissa da ağlıyordu ama bana göre daha sessizdi.

“Benjamin sürekli başlarında, Victoria da destek oluyor. Lütfen üzme kendini, eminim eninde sonunda uyanacaktır.”

“Ya uyanmazsa?” diye sordum. Bunun cevabını o da veremiyordu. Derin bir nefes alıp sedyeden kalktı.

“Umut etmekten başka bir şey yapamayız. Aslında hâlâ nefes alabilmesi bile mucize, bu kadar direndiyse daha fazlasına da direnir. Bilirsin, Deniz tam bir direnişçidir.”

Başımı aşağı yukarı salladım ama hâlâ sözlerine inanmıyordum. Ellerimi yüzümden çekip kolumdaki serumu çıkardım, bileklerimi yatağa yaslayarak doğruldum. “Onu görmek istiyorum.”

Meva, “Ama tam iyi-” derken Irmak elini kaldırıp onu susturdu. “Bırak görsün, biz hayır desek de dinlemeyecek.”

“Doğru.” Meva yanıma gelip koluma girdi, seke seke yürüyerek koridorun sonundaki odaya gittim. Başka bir sedyede iki erkek bedeni yan yana yatıyordu. Ortalarında Benjamin aletlerde yazan ölçümleri not alıyor, Victoria yarı saydam şekilde görünürken bir yandan da duvara yansıttığı küçük ekranda çalışma yapıyordu.

“Benjamin.”

Benjamin kafasını elindeki dosyadan kaldırdı. “*Senorita*, uyanmışsın.”

Ona doğru gidip elinden dosyayı kaptım. “Durum nedir?”

Victoria sessizce arkama geldi ama bir şey söylemedi.

“Deniz’in durumu ağır görünüyor. Görkem Aras da yakın zamanda uyanır diye tahmin ediyorum.”

Elimi enseme atıp ovaladım. Dosyadaki bulgular pek de iç açıcı değildi. Benjamin dosyayı elimden aldıktan hemen sonra Deniz'in ayak ucuna bıraktı. Onu ittirip üzerini örttükleri pikeyi beline kadar indirdim. Vücudunda gerçekten şimşek desenini andıran damar gibi mavi çizgiler geçiyordu ve her yerindeydi. Boynundan aşağı doğru yayılmıştı. Elimini dudaklarıma götürdüm.

“Bunlar canını yakıyor mu?” Elimini indirip yüzüne uzattım, yanakları buz gibiydi. Her zamankinden de soğuktu hatta. Bu kalbimi sızlattı.

“Hayır, bir şey hissetmiyor.”

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Canım hâlâ acıyor, başım hafiften dönüyordu. Yine de kokusunu içime çekip öbür yanağını da öptüm ve dengemi kaybetmek üzereyken Benjamin'e tutundum. Hırs ve öfke sardı, aklımı başımdan aldı.

“Victoria, benimle gelir misin?”

Benjamin üzgün diyebileceğim bir bakışla bana bakıyordu. Elimini üzerinden çekip topallayarak koridora, oradan da harap olmuş bahçeye çıktım.

“Buyurun, Profesör.” Rengi yavaş yavaş düzeliyordu ama eskisi kadar iyi görünmüyordu.

“Neden böylesin?”

Yanıma gelip benim gibi yere çömeldi. “Enerji akışım düştü, yeterli beslenme kaynağım yok.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Peki ya Deniz'in vücudunda kalanı ememez misin?”

“Maalesef canlı bir şeyden ememem.”

“Ya protez parmaklarından?”

Bunu daha önce düşünmüş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Tehlike içerdiği için yapamam.”

Sesli bir nefes alıp enkaza dönüşmüş yerlere göz gezdirdim. Binaların çoğu çökmüş ya da çatlamıştı, araçlar parçalara ayrılmıştı. “Durum raporu analiz edebilir misin? Ülkenin ölüm ve yaşam oranı kaç?”

“Gerçekten dışarıdaki insanları mı merak ediyorsunuz, yoksa buna sebep olanları mı?”

Sinirle güldüm. “Sebep olanları.” Cevabımı ben vermeden önce bile bilebilirdi.

“Seda Hanım ve iki erkek milletvekili, hatta diğer üçü öldü. Robotlardan da ellerinde sadece Feza kaldı.”

Kalp atışımın tekrar hızlandığını hissettim ama bu kez duygularım çok daha farklıydı. “Zırhlar nerede tutuluyor?”

“Kaldırdık, Deniz Bey’in evinde.”

“Ondaki gücü emmeni istesem ne derdin?”

Başı bana döndü ama mor ışıklı gözleri büyümüştü. “Sizden korkulur derdim.”

Tekrar güldüm.

“Fazla güç kontrolsüzlük getirir diye emmedim ama emrederseniz yapmak zorundayım. Tek geçerli yetki şu an sizde, aklınızdan ne geçiyor, Profesör?”

“Sadece gücünü toparla ve yanıma gel. Fazla olup olmaması benim için önemli değil.” Kollarımı tek sağlam dizime sarıp çenemi arasına yerleştirdim.

Victoria, “Emredersiniz,” diyerek kalktı ve gözden kayboldu. Uzaklara daldığımda gözümde canlanan sahneler duygularımı darmaduman etti. Bana dokunuşu, öpüşü, söz-

leri, fısıldayışları, her şeyi bir anda duygu yüklemesi gibi üzerime çöktü ve altında ezildim.

Buraya gelmeyi kabul etmeyip onu tanımadan ölseydim daha mı iyi olurdu, yoksa ölmeden ölmüş kadar kötü bir hayat yaşamak mı daha iyiydi bilemiyordum. Aralarında bir fark da göremiyordum. Sertçe yutkundum ve yarım saate yakın tek başıma düşündüm.

Ardından Victoria yanımda belirdi, rengi düzelmişti, hat- ta daha parlak, daha göz kamaştırıcıydı.

“Sağlam kalan bir araç var mı?”

“Deniz Bey’in olası bir durumda ülkeden çıkmak için tasarladığı araç var.”

Yerden destek alarak ayağa kalkıp üzerimi silkeledim. “Güzel, onu buraya çağır ve şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Yapay zekâlar çiplere yerleşebilir, değil mi?”

“Evet ama neden...”

“Güzel çünkü seninle birleşmek istiyorum.”

Kaşları çatıldı. Araç uzaktan süzülerek geliyordu. “Anlamadım, Profesör.”

“Seninle birilerini ziyarete gideceğiz. Elimiz biraz kirle- nebilir.” Üzerime baktım, bazı parçalarım yırtılmıştı.

“Kendimi çipe dönüştürmemi ve size takmamı mı istiyorsunuz?” Dudakları aralık kaldı.

“Tam olarak onu istiyorum.” Yere savrulan ucu sivri bir metal parçayı aldım. “Şimdi omuriliğime zarar vermeden çipi yerleştireceğim deliği aç.”

Metali ona uzattım. Tek elinde Deniz’in ona tasarladığı eldiven takılıydı, muhtemelen zırhtan gücü emebilmek için takmıştı. “Bu çok riskli, Profesör.”

“Tüm riskleri göze alıyorum. Dedigimi yap.”

Bana boyun eğerek metali aldı ama hâlâ ürkek davranıyordu. Arkama geçtiğinde derin bir nefes aldım.

Metalin soğuk ucu enseme değdi ve yavaşça derine doğru inmeye başladı. Dudaklarımı ısırarak yüzümü ekşittim. Canım çok yanıyordu. Ağzımın içinde inledim. Metal parça gittikçe derine doğru indi ve yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı. Dudağımdan akan kanların sıcaklığını hissettim. Ellerimi yumruk yapmıştım.

Yedi dakikanın sonunda ensemdede ince bir çizgi oluştu. Metal parça sıcak etimin içinden ayrıldı. “Cımbız almanız gerekecek.”

“Sen kendini hazırla ve gerisini bana bırak.”

Başını aşağı yukarı sallayıp geri geri yürümeye başladı. “Beni tersten düze yan duracak şekilde takmayı unutmayın.” Sözlerini bitirir bitirmez gözden kayboldu.

Kimsenin haberi olsun istemiyordum. Alt kattaki önlüğüyle Deniz’in gömleklerinden birini üzerimdekilerle değiştirip tekrar inleyerek ve sekerek yukarı çıktım. Victoria elindeki çiple beni bekliyordu. Vücudunun içindeki küçük bir mekanizma parçasını tuttu ve bana gösterdi.

“Şimdi bunu çekip o çipe yapıştırmanız gerekecek, ardından çipi dikkatle ensenize tam olarak yerleşecek şekilde konumlandırmanız.”

Tüm gösterdiği şeyleri dikkatle takip ettim. Alnımdan akan teri kolumla silip bayılmadan Victoria’nın içindekini çektim ve çipe yapıştırdım. Çipin ortasındaki kare şey alta doğru çökerek çıktı, Victoria’nın parçası onun yerine geçip çiple birleşti.

Cımbızla yan gelecek şekilde tutup derin bir nefes aldım ve alnımdaki teri bir kez daha sildim. Cımbızı olabildiğince arkama uzatıp kesiği bulduğumda titremeye başlamıştım. Kendimi zorlayıp çipi kesikten içeri doğru itirmeye başladım. Hâlâ gidecek boşluğu vardı, ileriye doğru biraz daha ittiğimde boşluğa tamamen yerleşti. Yutkunup kenardaki duvara tutundum. Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtıktan sonra etraf mor ışıklarla dolmaya başladı.

“Yere düşen eldiveni takarsanız onu bir silaha dönüştürebiliriz, Profesör, elimiz çok da kirlenmesin.”

Bacağımdaki ağrı yavaş yavaş azaldı. Victoria’yla tekrar tamamen birleştiğimizi hissedebiliyordum.

Yerdeki ince beyaz eldiveni elime takıp bekleyen araca doğru topallamadan ilerledim. Kapı açıldı, bindim ve Victoria’nın aracı kontrol etmesine izin vererek arkama yaslandım. Sola doğru gidiyorduk, bu sırada binadan çıkıp az önce durduğum yerde bize bakan Meva, Irmak ve Larissa’yı gördüm.

Birkaç saniye sonra en az bizim şehrimiz kadar harap olmuş şehirlerin üzerinden geçmeye başladık. “İnsanların yüzde otuz kadarı hayatını kaybetti. Kalan yüzde yetmişlik kısmını kurtarmayı başardık.”

“Şimdi ne olacak, her şey bitti mi?”

Victoria aracı döndürdü ve başka bir yola yönlendirdi. “Uzun bir süre, evet, güç kaynağını tamamen çektik. Ne onlarda ne de bizde eskisi kadar enerji olacak. Tabii, zırhlar korunduğu sürece.”

Bu konuda daha fazla konuşup son anlarımızı hatırlamak ve zayıf düşmek istemediğim için tüm dikkatimle öfkemi

varacağımız noktaya verdim. Araç bir parti binasının önünde durdu ve aşağı doğru inmeye başladı.

Bina çatlasa da hâlâ ayakta duruyordu. Rüzgârda savrulan bayrağa ters bir bakış atıp araçtan indim ve içeri doğru çıplak ayak yürümeye başladım.

“Hazır mısın, Victoria?” Önüme çıkan birkaç insanı eldivenli elimle kenara fırlatıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Analiz görüntüsü bir kadın ve iki adamın kimliğini yukarı katta tespit etmişti.

“Sizinleyken her zaman hazırım, Profesör.” Cevaptan duyduğum memnuniyetle kapalı kapının önünde durdum ve nazikçe kapıyı çaldım. Şu an kendimde olmadığımı çok iyi biliyordum.

“Gel.”

Kapıyı neredeyse yumrukluyormuş gibi sertçe açtığımda kapı duvara çarpıp diğerlerini sıçrattı. “Ülkenin bir kısmını öldürecek kadar zeki ama kendi ölümüne gel diyecek kadar aptal olmanız nasıl hissettiriyor?” diyerek içeri adım attım.

Karşımdaki aynada gözlerimin koyu mor renge döndüğünü gördüm ama ışıklı bir hâlde değildi. Bu kez kendi göz rengim gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp içeri doğru yürümeye devam ettim. Üçü ve iki kadın daha ayağa kalktı. “Senin burada ne işin var?”

“Söylemeye değil, göstermeye geldim.” Gözlerimi sarışın kadından ayırmadan tek elimle boğazını yakaladım. İki kadın çoktan kaçmıştı ama onlarla zaten işim yoktu. Tüm gücümü vererek boğazını parçalarcasına sıktım. Eldivenin sıcaklığı güç kaynağı olmasından geliyordu.

“Sevgilimin vücuduna ne oldu biliyor musunuz?” Gözleri pörtlemiş, boynundan yukarı tüm yüzü kızarmaya başlamıştı. Diğer adamlar gitmeye de kalmaya da korkuyordu.

Onlara aldırmadan, “Tüm vücudunda şimşek çarpmış gibi elektrik kaldı,” dedim.

Dakikalar sonra beynimden gelen komutla eldivenden doğruca tenine bir elektrik yayıldı ve tüm bedeni titremeye, boğazı yumuşayıp erimeye başladı. Tüm gücü tükenip bedeni kendini bıraktığında elimi geri çektim. Eti yanarak ayak ucuma düştü. Hâlâ titriyordu ama öldüğünü analizlerden görebiliyordum. “Kısa sürdü.”

Bakışlarımı yerden kaldırıp sıradaki adama döndüm. Cama resmen yapıştı ve ona attığım ikinci adımda aşağı düştü. Çılgılığı bir saniyeyi bile geçmemişti.

Eldiveni bana yaptıkları gibi ucu bıçak olacak şekilde dönüştürdüm ve kapıya koşan adamı ensesinden yakalayıp bıçağı göğsünün ortasına sapladım. Bir metal parçasının etini delmesinin verdiği acıyı iyi biliyordum ve gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim ki çok acıtıyordu.

Ayağımın altında kalan iki cesede baktım, öfkem hâlâ tazeydi ve hiç pişmanlık duygusu yoktu. “Gerçekten... çok kısa sürdü,” diye mırıldandım.

“Ve acınızı dindirmedi, Profesör. Üzgünüm.”

Victoria’ya, “Sorun değil,” diyerek odadan çıktım ve dakikalar önce geldiğim merdivenden inerek tekrar hazırda bekleyen aracıma bindim. Yerde yatan cesede sadece göz ucuyla baktım. Sanırım artık gerçekten duygusuzlaşmıştım. Sadece bunun tekrarlanmaması için gözdağı verebilmiş olmayı umuyordum. Ne kadar ileri düzey teknoloji kullan-

dığımızı ve neler yapabileceğimizi bilmelerini istiyordum. Bir daha bize bu şekilde davranamamışlar, akıllarından bile geçirmesinler diye uğraşıyordum. Uzun bir süre zaten toparlanamayacaklardı. Hükümet ya da dışarıdaki insanlar ne yapacaktı düşünemiyordum.

Uçuşun ne ara geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, göz açıp kapayana kadar gelmiştik. Çok dalgındım, baktığımı görmüyor, dinlediğimi duymuyordum. Araç eve vardığında iniş yaptı ve kapı açıldı. Kendime gelip araçtan indim. Karşımda sadece endişeli bir şekilde beni bekleyen Meva vardı. Eldiveni çıkarıp kenara attım. Bulaşan kan görünmüyordu bile, toprağın arasına düştü ve orada kaldı. Meva gece boyu Görkem Aras'la iş birliği yapmış, onun istediklerini yerine getirmişti ama Görkem Aras'ın müdahalelerine rağmen Deniz'in uyanıp uyanamayacağı hâlâ belli değildi.

“Ah, Hazel...” Koşar adımlarla bana sarıldığında bile bir sıcaklık hissedemedim. En son sıcaklığı sadece Deniz beni öptüğünde hissetmiştim, ondan sonra her şey fazla karanlık ve fazla soğuk gelmeye başlamıştı.

Henüz onunla yaşayamadığım geceler, atamadığım kahkahalar, yiyemediğim yemekler, sarılarak uyuyamadığım saatler vardı. Bunların umuduyla bekleyeceğim yıllar beni daha da yaşlandıracaktı ve hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Şehrin yetkisini bana vermişti, ondan sonraki vasi olmamı ve şehri onun gibi yönetmemi istemişti ama bunu yapamazdım. Onun yokluğuyla bu koca boş şehirde yaşayamazdım ve bunu şimdi fark ediyordum. Ona karşı bedenimin, zihnimin ve kalbimin zaafalarını şimdi fark ediyordum.

“Senden bir şey isteyeceğim ve bunu yapacaksın.”

Meva, “Ne istersen,” dedi ama hâlâ boynumu bırakmamıştı.

“Şimdi Deniz’i görmeye gideceğim, sonrasında kapsüllerin olduğu odaya geleceğim. Sen de benimle geleceksin.” Boğazımı sıkı saran kolları bir anda gevşedi. Şaşkın ifadesi bana bakıyordu. Ne yapmak istediğimi çoktan anlamıştı.

“Hayır... hayır, hayır, hayır. Kendini dondurmayacaksın.” Sözlerinin hiçbir değeri yoktu.

“Az önce katil oldum, bacağымda ve ensemde koca bir delik var. Şu şehre bir bak... nasıl yaşayabilirim?” Şehirden hâlâ dumanlar yükseliyor, ışığa dair hiçbir iz görünmüyordu. Artık her şeyin sonu gelmiş gibiydi. Birçok bina parçalar hâline gelmişti, robotlar artık yoktu, hepsi paramparça olmuştu ve sistem tamamen çökmüştü. Tek ayakta kalan bariyerdi.

“Kendini dondurman acını dindirmez, Hazel. Bunu biliyorsun, sadece erteliyorsun.”

Başımı sağa sola salladım ve “Sadece uyumak istiyorum. Uzunca bir süre uyumak istiyorum,” dedim.

Gözlerini silip ağladığını saklamaya çalıştı. “Sen ne zaman böyle birine dönüştün bilmiyorum ki...” Sesi titriyordu ama hâlâ bir şey hissedemiyordum.

“Ben de bilmiyorum. İnan, ben de bilmiyorum, Meva.”

Bu kez bir şey hissetmek umuduyla ben ona sarıldım. “Lütfen bana yardım et, Deniz’i görecek ve aşağı ineceğim. İndiğimde lütfen orada ol ve ben uykuya dalana dek kimseye bunu söyleme.”

İstemeye istemeye başını aşağı yukarı salladı çünkü verdiğim karardan hiçbir zaman dönmeyeceğimi iyi bilirdi.

Kollarımı ondan çekerek, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Hızlı adımlarımla yanından geçip Deniz’in odasına girdiğimde Victoria doğrudan bir tarama yaptı. Bu hızla iyileşme ortalaması tam otuz yıl görünüyordu. Aralık dudaklarımdan kaçan nefes bile titredi. Yanına ağır adımlarla gidip yüzünü okşadım ve yanaklarıyla alnını öptüm.

En son kulağına doğru yaklaşırken kokusunu iyice içime çektim. “Yıllar sonrası değil, otuz yıl sonrası, sevgilim. Otuz yıl sonra beraber uyanacağız ve öpüşemediğimiz, sevişemediğimiz her anın tadını çıkaracağız. Söz veriyorum, otuz yıl sonra uyanacağım, senin de söz verdiğini duyabiliyorum. Otuz yıl bizim için hiçbir şey, biz yüzyılların içinde yaşıyoruz.” Gözlerimi kapatıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. “İlk kez soğuk buralar.”

Gözümden akan bir damla dudaklarının üzerine düştü. Teni beyazlamış, dudakları morarmıştı; ölü gibi görünüyor ve bu görüntü beni hiç olmadığım kadar korkutuyordu.

Doğrulup Görkem Aras’a baktım. Onun tedavi süreci kırk sekiz hafta görünüyordu.

Çekmecedan aldığım birkaç kâğıt parçasını çıkarıp bulduğum belli belirsiz yazan kalemle favorim olan dondurma yönteminin formüllerini kâğıtlara onun gibi farklı dillerde sırayla yazdım ve her sayfanın köşesine numara koydum. On beş dakika sonra her daim ezberimde olan o formüllerin hepsi kâğıttaydı. *Kurtarma sırası sende, Görkem Aras. Otuz yıl sonra görüşürüz*, notuyla sayfayı bitirdim. Hepsini katlayıp en üste “Görkem Aras’a” yazarak pikesinin altına yerleştirdim.

Benjamin ve Irmak koridora çıktığımda karşımda belirdi. Buraya doğru geliyorlardı.

“Hazel?” Irmak da Meva gibi gelip bana kocaman sarıldı. Aramızdaki bağ hiç bu zamanki kadar sıkı olmamıştı. Böyle bir anda onları yalnız bırakmak bencilceydi ama bu şekilde yaşayabileceğimi de sanmıyordum. Ona son kez veda sarılması vererek, “Onu iyileştir, Irmak, sana güveniyorum,” dedim.

“Söz veriyorum.”

Kollarını çektiğinde ondan ayrılıp Benjamin’e sarıldım ve soğukluğu Deniz’in şu anki soğukluğunu anımsattığı için yanan gözlerimi zapt ederek geri çekildim. “Benjamin, şimdiye dek yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.”

“Her zaman, *Senorita*.” Bana ne olduğunu anlamamış gibi baksa da bir şey söylemedi.

Yanlarından geçip giderken, “Nereye?” diye sordu Irmak.

“Uyumaya, bir süre uyuyacağım.”

Hızlı adımlarla aşağı indim. Laboratuvarda her daim hazır olan kapsüller bulundurulurdu ama tetkik yapmak zorunluydu. Bu konuda Victoria’yı kullanacaktım. Aşağı indiğimde Meva kapsülün önündeydi ve sıvı dengesini kontrol ediyordu. “Hazel... emin misin?”

“Evet, önce ensemdeki çipi çıkarır mısın?” Çekmeceleri karıştırıp alelacele cımbız aramaya koyuldum. O sırada Victoria çekmecelerin içindekileri bana açmadan gösterdi. Üçüncü çekmecedен cımbızı alıp çekmeceyi sertçe kapattım.

“Çip mi? Ne çipi?”

“Sabah taktım, şimdi çıkar onu.”

Cımbızı eline tutuşturup arkamı döndüğümde çığlık attı. “Bu yara da ne böyle? Ensen tamamen kan içinde.”

“Victoria çipte, Meva, ona ihtiyacım vardı.” Biraz öğürse de cımbızın tenimle temasını dakikalar sonra hissettim. İçi-me girdi ve acı tekrar bedenimi dürttü.

İnce bir şey içimden yavaş yavaş çekilmeye başladı. Sonunda tenimden çıktığında acıyla ağzımı kapatıp bağırdım. Canım çok yanmıştı.

Çipi kenara bıraktığı gibi kanını üstümde temizleyip küçük kare mekanizmayı çıkardım. “Victoria?”

Çipten elimi çektiğimde havada durdu ve Victoria’nın bağlantılı vücudu yavaş yavaş bir ip gibi birleşerek karşımda belirdi.

“Victoria, tetkikleri yapmanı istiyorum.” Çip tenimden ayrıldığında acı duygusu, pişmanlık, üzünlük ve daha ne kadar kötü duygu varsa hepsi bir anda bana saldırdı. Elimi kalbime attım ama onu çıkaracak güce sahip değildim.

“Sağlığınız iyi durumda değil, Profesör, iyileştikten sonra bu işlem daha risksiz olacaktır.”

Meva, “Katılıyorum,” diyerek kollarını birbirine doladı.

“Şu an uyutulabilmeye uygun muyum ve uyanabilir miyim ona bak.”

Gözünden çıkan ışınlar vücudumu taradı ve “Uygun,” dedi Victoria.

Üzerimdeki önlüğü çıkardım, saçlarımı düzgünce topladım ve Meva’ya döndüm. “Hazırım ne gerekiyorsa yap.”

“Pekâlâ, ben hazırlanana dek zihnini boşalt ve ölümü düşünme.”

Nabız ve tansiyon ölçülerimi bir yere not alıp kapsülün ayarlarını düzenlemeye başladı. Neredeyse bir saat kadar süren hazırlanma işlemi bittiğinde kapsülün kapağı açıldı. Bedeni tutan metale doğru yaklaşıp kapsülün içine girdim ve vücudumu rahat konumlanacak şekilde ayarlayarak arkamdaki metale yaslandım. Vücudum sarıldı, Meva bana doğru eğilip vedalaştı. “Bu seni son görüşüm olmayacak, değil mi?”

“Merak etme, tekrar görüşeceğiz.”

Sözlerime inanmıyormuş gibi hüznle bana baktı. Daha sonra, “Görüşmek üzere, Profesör, iyi uykular,” dedi Victoria. Gözlerindeki parıltı ilk kez yabancı hissettirmemişti. O gözlerle uzun bir süre görmüştüğüm olmuştu ve artık onun bakışlarını daha iyi anlayabileceğimi biliyordum.

“Seni çok özleyeceğim.”

Meva'ya gülümsedim ve gözümden düşen yaşı sildim.
“Sizi seviyorum.”

Meva konuşmasa da dudaklarıyla, “Ben de seni,” dedi ve tuşa bastı. Kapsülün kapağı yavaşça kapanırken sıvı içine dolmaya başladı. Soğuk su ve etraf bir anda beni titretmeye başladı. Vücudumun şoka girmemesi için birden fazla kez bunun ölüm olmadığını kendime tekrar ettim.

Aklımda sadece onun hüzünle gülümseyen yüzü kaldı. Göz bebeğinde parlayan beyaz bir nokta, adı gibi denizi andıran mavi hareler ve gülümserken beliren gamzesi.

Bu bir ölüm değil, sadece tatlı bir uyku.

Sadece tatlı bir uyku.

Sadece tatlı bir uyku.

Bu bir ölüm değil, sadece tatlı bir uyku.

29 Yıl Sonra

Ölmüş gibiydim. Uykuda olduğumu biliyordum ama her şey ölüme fazla benziyordu. Uyku çok uzun sürmüştü. Her yer fazla karanlıktı ve fazla soğuktu. Hem de yıllardır.

Buna rağmen yıllar sonra ilk kez soğuk o kadar keskin hissettirmiyordu. Hatta ılıyormuş gibi geliyordu. Havanın tenime ettiği teması hissedebiliyordum. Uğultulu sesleri, karanlığı bölen ışıkları hissediyordum. Bir gariplik vardı, bu ölüm değildi ama uyku da değildi. Kirpiklerimi hareket ettirebiliyordum. Sıcak bir el elimin üzerinde geziniyordu.

“Hadi... uyan artık. Özledim seni.”

Beynim yaşam alarmları çalıyordu ama hâlâ sesleri net anlayamıyordum. Kirpiklerimi birkaç kere kıpırdattım, dakikalar sonra ise açmayı başardım. Işık önce gözlerimi kamaştırdı, sonra zamanla görüntü netleşti. Uzun kahverengi saçları olan kadın başını yüzüme doğru eğmiş bana bakıyordu. Üzerinde beyaz önlüğü vardı. “Şükürler olsun,” dediğini işittim ama yine anlayamamıştım.

Sonunda duyularım tamamen geri gelmeye başladı. Üşüyordum, ufak bir titreme geçti vücudumdan.

“Victoria, ısıyı arttır.” Kadının emriyle ısı yükseldi ve benim ısınmaya başladı.

Başımı hafifçe çevirdim. Bal sarısı gözleri, salık bıraktığı açık kahverengi uzun dalgalı saçları olan kadın sevinçle ellerini birleştirdi. Gözleri dolu doluydu.

“Seni çok özledim... Seni gerçekten çok özledim...” Yüzü tanıdık gelse de bu kadını tanımadığıma emindim. Ellerimi sedyeye yaslayıp doğruldum. Bileğimdeki serum yeni çıkarılmış olmalıydı, kolumda iğne izleri vardı. Karşımdaki

kadın bana sarıldığında kokusu etrafımı sardı ve bu koku da oldukça tanıdıktı.

“Larissa,” diye fısıldadım.

“Benim.” Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı, bana sarıldığında kollarım havadaydı. Şok içindeydim, kocaman kadın olmuştu, o küçük kız üzerinde önlük taşıyordu.

Hemen arkasında Victoria belirdi. “Aramıza tekrar hoş geldiniz, Profesör.”

Larissa’nın sarılışına karşılık verirken omzunun üstünden görünen Victoria’ya, “Hoş buldum, Victoria,” dedim. Bakışları onu son gördüğüm kadar parlaktı ve muzip bir ifadesi vardı.

Larissa yavaşça geri çekildi. “Ya... Deniz... o?”

“Dışarıda sigara içiyor, uyanmanı bekliyordu.”

Larissa’nın ellerini tutup yanıma oturttum. Çok güzel bir kadın olmuştu. Gözlerimin dolmasına mani olamadım.

“Üç gün önce belirti verdi, ben de seni çıkardım, Victoria’nın yardımıyla. Ayrıca Görkem Aras çözümünü video şeklinde anlatmış sağ olsun.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek video olarak bırakmış... o nerede?”

“Hazel abla, yirmi dokuz yıldır derin bir uykudaydınız ve... burada çok şey değişti. Şehri düzelttik ve yeniden inşa ettik, sınırlar yeniden kuruldu. Siyasetçilerle Deniz abi gibi konuşan Görkem Aras’tı ama zamanla yaşlılıktan dolayı... vefat etti. Benjamin de kısa süre sonra bir çalışmada çıkan yangınla tamamen yandı ve geri birleştiremedik. Geriye kalan yalnızca bizleriz. Bir de Selis.”

“Ya Meva?”

Victoria gülümseyerek, “O geri döndü, burada kalmak istemediği için kimse onu tutamadı. Şu an 68 yaşında, çocuğu, hatta torunu var.” İçimi kaplayan rahatlama ve sevinç duygusu tarif edilemezdi. Bir yandan da bu kadar geçen yıl beni ürkütüyordu.

“Size her yıl doğum gününüzde mesaj bıraktı ama ben onları derleyip tek bir mesaj hâline getirdim. İzlemek ister misiniz?”

Başımı hevesle aşağı yukarı salladığımda Victoria sorusuna verdiğim cevaptan memnun olmuş hâlde ekrana kocaman Meva’nın görüntüsünü açtı ve video başladı.

“Bugün sen uykuya yatalı bir yıl oldu, şimdiden seni çok özledim. Orayı bırakmak da istemiyordum ama insana gerçekten zor geliyormuş. Seni zamanla anladım ve doğru kararı verdiğine emin oldum. Sadece Larissa’ya üzıldüm çünkü herkesi kaybetti ama görmen gerek, Hazel, çok zeki bir çocuk.” Kayıt ilerledi ve ikincisi başladı. “Bugün sen uyuyalı iki yıl oldu. Seni ziyarete geldim ve bir haberim vardı, bunu ilk seninle paylaştım. EVLENİYORUM!” Elini havaya kaldırıp kocaman tek taşını gösterdi. Mutlulukla ağlamaya başladım. “Keşke sen de yanımda olsaydın, bak şu an ağlıyorum ama sen sakın ağlama, tamam mı? Ölmüş değilsin ya, uyanacaksın elbet. Geleceksin yanıma. Geleceksin, değil mi, Hazel?” Üçüncü kayıt başladı. “Evet... zaman ne kadar hızlı geçiyor, değil mi? Üçüncü yılındasın, nasıl tatlı geliyor mu, uyku arkadaşım? Sana yeni bir haberim var, sanırım hamileyim. Test yaptım ve pozitif çıktı ama yanılma ihtimalleri oluyor biliyorsun. Bunu da yine ilk sana söyledim. Düğünüm çok güzeldi, balayım... of aman Allahım

yani. Neyse, eğer hamileysem bir sonraki kaydımda bebeğimi göreceksin.”

Kayıtların hepsini sonuna kadar izledim, bebeği erkekti ve çok tatlıydı. Büyüdüğü her yılı gördüm, kocaman adam olmuştu ve hâlâ yakışıklıydı. Torunu daha üç yaşındaydı ve o da erkekti. Kayıt sonlandığında gözlerimi ve burnumu sil-dim.

“Ara sıra ziyarete geldi, hem benimle sohbet etti hem se-ninle konuştu ama yaşlandığından bu yana pek gelemedi.”

Larissa’ya, “Anlıyorum,” dedim. Gerçekten anlıyordum. Sadakati takdir edilesi ve hayran olunasıydı. Onu ne kadar özlediğimi fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluştu, onu asla son gördüğüm hâliyle göremeyecektim. Artık hayatla-rımız birbirinden ayrılmıştı.

Victoria elindeki mektubu bana verdiğinde tüm odağım dağıldı. Görkem Aras’tandı.

Açtığımda bana bir mektup yazdığını görüp kısa yazıya hızla göz gezdirdim.

Hazel,

Öncelikle değişmeyen kaderimizde sürekli birbirimizle ilgilenmemizi garip bir şekilde sevmiştim. Sonra derin bir uykuya yattığını söylediler bana. Bu şehir bir günde iki kurucusunu kaybetti. Onun ortağı olarak sen de kurucu sa-yılırdın çünkü. Yine de bir gün uyanacağınızı ve birbirini-ze kavuşacağınızı biliyorum. İsterdim ki o günleri ben de göreyim, isterdim ki seni daha yakından tanıyayım ve oğ-lumla hasret gidereyim ama bazı şeyler hep mahşere kalır-mış. Uzun ömürleriniz ve sönmeyen bir aşkınız olsun. Her şey için teşekkür ediyor ve sana veda ediyorum çünkü son

nefeslerimi alıyorum. Bu süreçte bana imkânsızların sadece insanların bahanesi olduğunu kanıtladınız çünkü bütün bunlar benim için bile bir dönemler imkânsızdı. Şimdi imkânsızların önünde duramadığı bu çifte hayranlık duyarak aranızdan ayrılıyorum.

Sevgiler,

Görkem Aras

Derin bir nefes alıp son cümleyi sesli mırıldandım. Mektubu indirdiğimde son anlarım gözümün önünden film şeridi gibi geçti. Dün gibiydi ama aslında aradan tam yirmi dokuz yıl geçmişti. İçimi bir kıpırtı sarınca mektubu yatağa bıraktım ve “Ben artık...” diye söze başladım.

“Kocanın yanına git.” Larissa kıkırdadı.

“Ne?” Dudak büzüp tekrar güldüğünde, “Ne diyorsun bakayım sen?” diye mırıldandım.

Ellerini suçsuz gibi kaldırdı. “Vallahi ben şakasına söylemiştim, Deniz abinin gerçekten sen uyuyorken imzanı kullanıp nikah kıyacağını nerden bilebilirdim?”

“Yok artık.”

Larissa tekrar güldü ve Victoria ile aynı anda, “Var artık,” dedi. Şaşkınlığımı sonraya bırakıp önce köşedeki aynadan yüzüme baktım. Evet, hâlâ otuzlarımın ortasında gibi durmuyordum ama yaşlanmamıştım da. Deniz’in yaşlanıp yaşlanmadığını düşünürken bir an korktum. Sonra korkum aniden kayboldu ve adımlarım dışarıya doğru döndü. Çok hızlı yürüyordum ama bilerek yaptığım bir şey sayılmazdı.

Kapının eşiğine geldiğimde, “Vay canına,” diye mırıldandım. Şehir eskisinden daha da iyi olmuştu. Her yer tamamen dijitaldi ama ona rağmen inanılmaz gerçek görünüyordu.

Radyasyondan sonra tüm yeşillikler kalıcı olarak burayı terk etmiş olsalar da şimdi gerçek gibilerdi ve fazlalardı, insana nefes aldırıyorlardı.

Şehri tamamen gözden geçirdim. Sonra şehrin önünde sigarasını yere atan o adamı fark ettim. Zekâsıyla hem korkutan hem de hayranlık uyandıran o adamı. Söylenene göre kocamı. Hâlâ buna inanmakta zorlanıyordum. Ona doğru kendimi kaybetmiş şekilde ilerlerken hareketliliğimi sezip arkasını döndü ve ona koştuğumda kollarını açıp beni havada yakalayarak sımsıkı sarıldı. İçine almak ister gibi sarılıyordu.

“Gerçekten nikah mı kıydırdın?”

Kıkırdayıp, “Neden? Benimle evlenmek istemez miydin?” diye sordu.

Yanaklarından kocaman öpücüklerle hıncımı aldım. O da benim gibiydi, biraz yaş almış, saçlarına ak düşmüştü ama hâlâ mükemmeldi. “En çok seninle evlenmek isterdim.”

“En çok mu, en azı ve ortası kimmiş?”

Kahkahamı tutamadım. Beni hâlâ kucağında tutuyordu, saçlarım göğüslerimizin arasındaydı. “Aptallaştın mı sen?”

“Sadece özledim.” Dudaklarımı şiddetli bir şekilde öptü, ardından geri çekildi. “Yolunu buldum.”

“Neyin yolunu?”

“Öpüşürken nefessiz kalmamanın yeni yolunu.”

Kahkaham daha da büyüdü. “Dalga geçiyorsun.”

Başını olumsuzca salladı. “En az nikah kıydığım kadar ciddiylim.”

Dudaklarının arasından bir şeyi ağzıma attı ve yutkundüğüm an içime gitti. “Aferin kızıma, seni çok özledim.”

“Benim kadar olamaz,” derken ellerimi yanaklarına yerleştirdim. Sakalları çıkmıştı ve ona çok yakışmıştı.

“Victoria, şehrin ışıklarını kapat ve emir alana dek devre dışı kal.” Işıklar yavaş yavaş kapanmaya başladı. Beni kucağında içeri taşıırken çoktan öpüşmeye başlamıştık. Asansör çalışmadığı için merdivenden çıkmaya başladı. Önüne bile bakmıyordu, gerçi gerek de yoktu, bu şehir onundu.

Odaya girdiğimizde resmen kapıyı kırarcasına açtı ve sonunda geri çekilip, “Baban için üzgünüm,” dedim.

“Ben de,” dediğinde yanaklarını okşadım. Beni yumuşak bir yere yatırdı. Sanırım burası için de bir oda hazırlatmıştı.

“Senin şu teknolojik çağa ne olacak?”

Nefeslenircesine gülüp, “Çalışmalara çoktan başladım ama bir süre beklesin, başka bir projede çalışmam gerek ve o daha önemli,” dedi.

“Neymiş o proje?”

“Karını memnun et projesi.”

Kahkaha atarak yakasını tuttum.

“Hem sence de bu kadar zeki iki kişinin üremesi ülke için yararlı değil mi?”

“Doğru, yeni bir çağ açacaksak üremek şart.”

Hak vererek, “O zaman geceler sabah olmasın,” dedi.

“Geceler sabah olmasın,” diyerek onu tekrar ettim ve o gece sanki hiç sabah olmamış gibiydi.

Yirmi dokuz yıl, uyanık kalmayan iki kişi için oldukça hızlı geçmişti ama dünya için öyle değildi. Savaşı görüp hayatta kalabilen herkes kalkanlar indiği anda karışan gazdan etkilendi ve birçok hastalıklar meydana geldi.

Bu da insanlığın ve yeni doğanların ölümlerine neden oldu ama bundan iki dâhi bilim insanı da haberdar değildi. Nüfus neredeyse yarıya inmişti. Yıllar sonra teknolojik çağın öncüsü olan bir kadın ortaya çıktı, iki bilim insanının yetiştirdiği kadın yıllarca birden fazla alanda çalışmalar yaptı ve nüfusu etkileyen zehirli etkenlere karşı bir ilaç üretti. Bu ilaç herkesin yüzünü güldürdü. Sonra hayata dönen iki bilim insanı da tekno çağın asıl yaratıcıları oldu. İnsanlar iş yaparken yorulmuyor, fiziksel olarak hiçbir şekilde eksik kalmıyordu. Kazalarda kaybedilen parçalar protezlerle tamamlanıyordu.

Ameliyatlarda doktorlarla birlikte olumlu sonuç almayı hedefleyen robotlar yer almaya başladı. Emir almayan hiçbir robot kafasına göre hareket edemiyordu, bu yapay zekâlar için de geçerliydi. Çocuklar anlatım tarzlarına göre yapay zekâ eğitmenlerini ücretsiz kullanabiliyor ve başarılı oluyorlardı. Deniz ve Hazel Aras görememiş olsa da çocukları ülkenin zekâ seviyesiyle birlikte refah seviyesinin yükseldiğini gördü. Şehir üç parçaya bölünmüş, her yönetici kendi alanında çalışmalar yapmaya başlamıştı. En büyük alan şehrin asıl vârisi Larissa'ya aitti. Ölümü kırk dokuz yaşında oldu, beyninde ansızın atan pıhtıyla birlikte tedavide geç kalınması onun ölümüne sebep olmuştu. Fakat ardında insanların yaşam süresini çok uzatacak çözümler bıraktı. Yalnızlığı en çok o tatmasına rağmen, hiç aile edinmemesine rağmen çok güzel işlere imza attı. Sonra hiç göremediği ama

ona rağmen özlediği ailesine kavuştu. Ardında bıraktıkları herkes için en iyi olandı.

Hazel Aras altmış altı yaşında kansere yakalanmasıyla vefat etti. Ölmeden önce yakın arkadaşı Meva ile olabildiğince zaman geçirdi, çocuklarının eğitimini bir noktaya kadar hep kendisi üstlendi. Sonrasında Deniz Aras hem çocuklarını hem de Larissa'yı olduğundan daha da üst bir konuma taşıdı. Aralarında eceliyle ölen tek kişi Deniz Aras'tı, o da bunama geçirdikten bir yıl sonra yatağında kızı tarafından ölü bulundu.

Tekno çağ denilen bir çağa geçiş yapıldı ve o çağ çok uzun bir süre devam etti. Hazel ve Deniz Aras'a dair, Larissa'ya dair birçok detay hayat hikâyeleriyle birlikte kitaplara eklendi. Kimse onları uzun bir süre unutmadı.

Görkem Aras ise... kimse onu tanımadı, adını hatırlamadı. Aslında her şeyi o başlatmıştı ama yolu buraya kadardı. Onu hatırlamayan onlarca insan, o hariç soyundaki herkesi ölene dek hiç unutmadı.

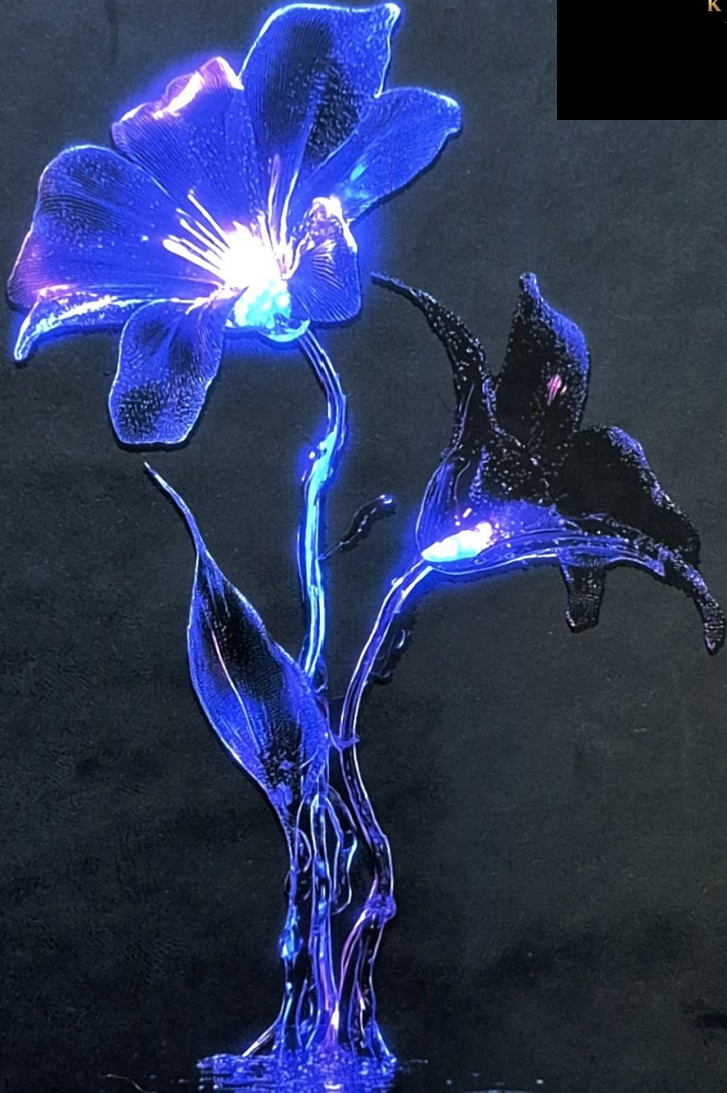

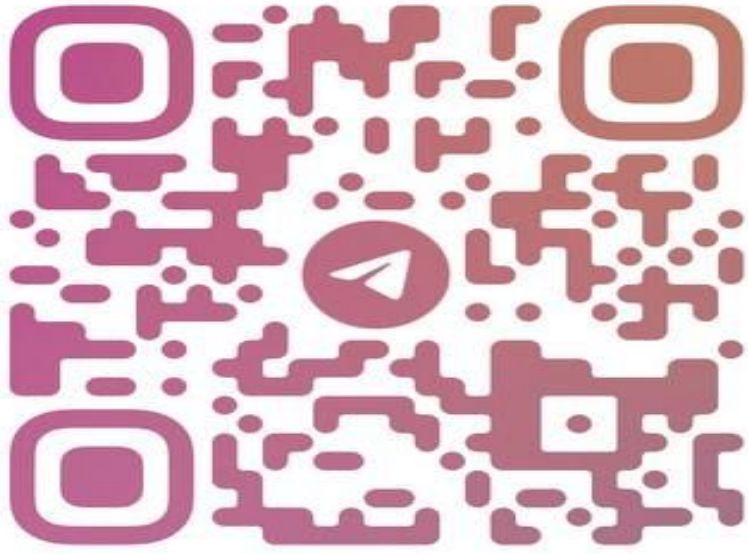
@ayisigikitap

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP